

Ljubav može biti veliko iskušenje...

LISA KLEYPAS

Ljubav poslijepodne

KRALJICE LJUBAVNIH ROMANA

KRALJICE LJUBAVNIH ROMANA

knjiga sedamdesetteća

Naslov izvornika

Love In The Afternoon

Copyright © 2010 by Lisa Kleypas

Copyright za hrvatsko izdanje © Mozaik knjiga, 2017.

Nakladnik

Mozaik knjiga

Za nakladnika

Bojan Vidmar

Glavni urednik

Zoran Maljković

Urednik

Zoran Maljković

Grafički urednik

Ivica Jandrijević

Oblikovanje naslovnice

Marija Morić

Ilustracija na naslovnici

Shutterstock

Tisak

Denona, Zagreb, listopad 2017.

LISA KLEYPAS

Ljubav poslijepodne

S engleskog preveo
VINKO VEGO

Mozaik knjiga

*Mejoj sjajnoj i apsolutno fantastičnoj prijateljici
Eloisi. Ako mi dopustite parafrazirati E. B. White:
“Ne događa se često da vam se u životu pojavi istinska
prijateljica i dobra spisateljica. Eloise je obje.”*

Zauvijek s ljubavlju,

L.K.

PROLOG

Kapetan Christopher Phelan

1. bojna Jurišne brigade

Rt Mapan

Krim

Lipanj 1855.

Najdraži Christophere,

ne mogu ti više pisati.

Ja nisam ona za koju me držiš.

Nisam ti namjeravala slati ljubavna pisma, ali ona su to postala. Moje su se riječi, na svom putu do tebe, pretvorile u otkucaje srca na papiru.

Vrati se, molim te, dođi kući i pronađi me.

- (nepotpisano)

1. POGLAVLJE

HAMPSHIRE, ENGLESKA

OSAM MJESECI PRIJE

Sve je započelo jednim pismom.
Točnije, spominjanjem psa.

- Što je sa psom? - upitala je Beatrix Hathaway. - Čiji je to pas?

Njezina prijateljica Prudence, neokrunjena kraljica ljepote okruga Hampshire, podignula je pogled s pisma koje joj je poslao udvarač, kapetan Christopher Phelan.

Iako je bilo nedolično da se džentlmen dopisuje s neudanom djevojkom, oni su dogovorili slanje pisama preko Phelanove šurjakinje kao posrednice.

Prudence joj se podrugljivo namrštila. - Stvarno, Bea, izražavaš puno više brige za psa nego što si ikada pokazivala prema kapetanu Phelanu.

- Kapetanu Phelanu moja briga nije potrebna - rekla je Beatrix poučno. - Za njega je zabrinuta svaka gospodica zrela za udaju u Hampshireu. Uostalom, on je sam odabrao otići u rat i sigurna sam da se odlično provodi šepureći se uokolo u elegantnoj uniformi.

- Uopće nije elegantna - začuo se Prudencein mrzovoljan odgovor. - Zapravo, njegova nova regimenta ima *užasne* uniforme... vrlo neprivlačne i obične, tamnozeleno s crnom prevlakom, bez zlatnih prošiva ili bilo kakvih gajtana. Kad sam ga pitala zašto je tako, kapetan Phelan odgovorio mi je da to pomaže prikrivanju jurišnika, što mi nema nikakvog smisla jer svi znaju da je britanski vojnik suviše hrabar i ponosan da bi se skrivao tijekom bitke. Ali Christopher, odnosno kapetan Phelan, rekao je da to ima neke veze s... oh, upotrijebio je neku francusku riječ...

- Kamuflaža? - upitala je Beatrix zainteresirano.

- Da, kako si znala?

- Mnoge životinje raspolažu raznim načinima skrivanja da ih se ne otkrije. Primjerice, kameleoni. Ili pak način na koji je prošarano sovino perje kako bi se bojom stopila s korom drveta. Tako...

- Pobogu, Beatrix, samo mi *nemoj* započeti s novom lekcijom o životinjama.

- Prestat ću ako mi ispričaš o psu.

Prudence joj je pružila pismo. - Pročitaj sama.

- Ali Pru - protivila se Beatrix dok joj je ona gurala male, uredne stranice u ruke - kapetan Phelan možda je napisao nešto osobno.

- Da sam barem te sreće! Sasvim je turobno. Samo bitke i loše vijesti.

Iako je Christopher Phelan bio posljednji čovjek kojega bi Beatrix branila, nije mogla a da ne istakne: - Pru, on se bori na Krimu. Nisam baš sigurna da postoje mnoge ugodne stvari o kojima se može pisati tijekom rata.

- Pa, mene ne zanimaju strane zemlje, nikad se nisam ni pretvarala da me zanimaju.

Beatrix se, protiv njezine volje, pojavio širok osmijeh na licu. - Pru, jesi li ti sigurna da želiš biti časnikova žena?

- Pa, *naravno*... najviši časnici nikad ne idu u rat. Oni su pomodni građani koji, ako pristanu na odlazak za pola plaće, jedva imaju ikakve dužnosti. I uopće ne moraju provoditi vrijeme s regimentom. To je bio slučaj i s kapetanom Phelanom sve dok nije doveden u stanje pripravnosti za služenje u stranim zemljama. - Prudence je slegnula ramenima. - Pretpostavljam da ratovi uvijek započinju u krivo vrijeme. Hvala Bogu što će se kapetan Phelan uskoro vratiti u Hampshire.

- Hoće li? Kako znaš?

- Moji roditelji kažu da će rat završiti do Božića.

- To sam i ja čula. Pa ipak, pitam se podcjenjujemo li ozbiljno ruske sposobnosti i precjenjujemo vlastite.

- Kako nedomoljubno od tebe! - uzviknula je Prudence sa zadirkujućim sjajem u očima.

- Domoljublje nema veze s činjenicom da Ministarstvo rata, u svom entuzijazmu, nije ni približno dovoljno planiralo stvari prije slanja trideset tisuća ljudi na Krim. Nemamo ni odgovarajuće znanje o tom mjestu ni bilo kakvu razumnu strategiju za njegovo zauzimanje.

- Kako ti znaš toliko o tomu?

- Iz *Timesa*. Svaki dan donose izvještaje. Ne čitaš novine?

- Ne čitam o politici. Roditelji mi govore da nije lijepo da se mlada dama zanima za takve stvari.

- Moja obitelj svaku noć za večerom raspravlja o politici, a ja i moja sestra sudjelujemo. - Beatrix je namjerno zastalaprje nego što je dometnula vragolasto se osmjehujući: - Mi ti čak imamo svoja *mišljenja*.

Prudence je iskolačila oči. - Bože moj. Pa to me ne bi smjelo iznenaditi. Svi znaju da je tvoja obitelj... drugačija.

Drugačiji je preblag pridjev od onih koji su se češće koristili u opisima obitelji Hathaway. Njih je tvorilo petero braće i sestara od kojih je najstariji bio Leo, a za njim su pak po starosti išle Amelia, Winnifred, Poppy i Beatrix. Hathawayevi su, nakon smrti roditelja, prošli kroz zapanjujuće sudbinske obrate. Iako su rođeni kao pučani, bili su u daljem srodstvu s plemićkim ogrankom obitelji. Leo je, nizom neočekivanih događaja, postao vikont, a ni on ni njegove sestre za takvo što nisu bili ni približno spremni. Preselili su se iz seoceta Primrose Place na imanje Ramsay u južnom dijelu okruga Hampshire.

Hathawayevi su, nakon šest godina, naučili tek toliko da se mogu prilagoditi svakom boljem društvu. Ipak, nitko od njih nije naučio razmišljati poput plemstva ni steći aristokratske vrijednosti ili manire. Posjedovali su bogatstvo, ali to nije bilo ni približno važno kao odgoj ili veze. I dok bi se obitelji u sličnim okolnostima trudile popraviti položaj ženidbom za ljude koji od njih bolje stoje, Hathawayevi su se dosad odlučivali na brakove iz ljubavi.

Što se tiče Beatrix, postojala je sumnja hoće li se ona uopće udati. Bila je napola uljudena osoba koja je većinu vremena provodila vani jašući ili tumarajući po šumama, močvarama i livadama Hampshirea. Beatrix je više voljela društvo životinja nego ljudi, skupljala je oko sebe povrijeđena i sirota bića te pazila na njihov oporavak. Bića koja ne bi mogla preživjeti u divljini bila bi zadržana kao ljubimci, a Beatrix bi provodilavrijeme brinući se za njih. Vani je bila sretna i ispunjena. Unutra život nije bio ni blizu tako savršen.

Beatrix je sve češće postajala svjesna razdražljivog osjećaja nezadovoljstva. Žudnje. Problem je bio u tomu što još nije susrela pravog muškarca. Blijedi i uštogljeni primjerci iz londonskih salona koje je pohađala sigurno nisu spadali u tu kategoriju. Iako su joj kršniji seoski muškarci bili privlačniji, nitko od njih nije imao ono neiskazivo *nešto* za čime je Beatrix žudjela. Sanjala je o muškarcu čija bi snaga volje odgovarala njezinoj. Željela je biti strastveno voljena... izazivana... svladana.

Beatrix je pogledala presavijeno pismo u rukama.

Christopher Phelan nije joj bio toliko mrzak koliko je shvaćala da je neprijateljski nastrojen prema svemu što je ona predstavljala. Bio je osjetljiv i povlašten od rođenja, sposoban gibati se s lakoćom u civiliziranom okolišu koji je njoj bio stran. Bio je drugi sin po starosti u

dobrostojećoj mjesnoj obitelji, djed po majci bio mu je grof, a očeva obitelj isticala se značajnim imetkom od brodogradnje.

Iako Phelani nisu mogli dobiti plemićku titulu, najstariji sin John je trebao naslijediti imanje Riverton u Warwickshireu nakon grofove smrti. John je bio razborit i obazriv čovjek posvećen svojoj supruzi Audrey.

Mlađi brat Christopher bio je sasvim drugačiji tip. Kao što je to često slučaj s drugorođenim sinovima, Christopher je kupio čin u vojsci u dobi od dvadeset dvije godine. Stupio je u službu kao kornet, što je bio savršen položaj za tako zgodna mladića, ako uzmemo u obzir da mu je glavna odgovornost bila nošenje konjičkih boja tijekom parada i vježbi. Bio je i jako omiljen među londonskim damama. U grad jestalno dolazio, bez valjano ishodovana dopusta, a provodio je vrijeme plešući, pijući, kockajući, kupujući finu odjeću i upuštajući se u skandalozne ljubavne afere.

Beatrice je dvaput susrela Christophera Phelana, prvi put tijekom mjesnoga bala kad ga je prosudila kao najarogantnijeg čovjeka u Hampshireu. Drugi put vidjela ga je na pikniku i tad je promijenila mišljenje: postao joj je najarogantniji muškarac na cijelome svijetu.

- Ta Hathawayeva je čudno stvorenje - Beatrice ga je čula kako govorio svojoj pratilji.

- Meni je šarmantna i originalna - usprotivila se pratilja. - I može komunicirati s konjima bolje od bilo koje žene koju sam upoznala.

- Naravno - odgovorio je Phelan šturo. - Štalo joj više odgovaraju od salona.

O tad ga je Beatrice izbjegavala kad god je mogla. Nije joj smetala ova implicitna usporedba s konjem jer je to divna životinja velikodušne i plemenite naravi. I znala je da, iako nije bila velika ljepotica, posjeduje neki svoj šarm. Više muškaraca pohvalno se izrazilo o njezinoj tamnosmeđoj kosi i plavim očima.

Takve prosječne draži ipak nisu bile nešto posebno u usporedbi s Phelanovim zlatnim sjajem. Bio je lijep poput Lancelota. Gabrielja. Možda Lucifera, ako netko vjeruje u to da je bio najljepši anđeo na nebu. Phelan je bio visok muškarac srebrnih očiju, a kosa mu je imala boju tamne ozime pšenice obasjane suncem. Figura mu je bila snažna i vojnička, ramena uspravna i jaka, a kukovi tanahni. Čak i dok se gibao s nehajnom ljupkošću, bilo je nešto neporecivo moćno u njemu, nešto samoživno i predatorsko.

Nedavno je Phelan postao jedan od nekolicine odabranih iz raznih regimenti u Jurišnu brigadu. "Jurišnici", kako su ih prozvali, bili su neobični tipovi vojnika, obučeni za različite vrste djelovanja. Najčešće su zauzimali položaje daleko ispred crte bojišnice i gađali časnike i konje koji se uglavnom nisu nalazili u dometu oružja. Phelan je napredovao do kapetana u Jurišnoj brigadi zbog izvanredne streljačke vještine.

Beatrix su zabavljale misli o tomu kako takva čast uopće nije zadovoljila Phelana. Pogotovo kad je morao zamijeniti prekrasnu husarsku uniformu s crnim kaputom i mnoštvom zlatnih prošiva običnom tamnozelenom.

- Slobodno pročitaj - rekla je Prudence sjedajući za toaletni stolić. - Ja moram popraviti frizuru prije nego što odemo u šetnju.

- Lijepa ti je frizura - usprotivila se Beatrix ne mogavši opaziti bilo kakvu manu u vješto spletenim plavim pletenicama. - Idemo samo u šetnju do sela. Nitko od građana neće znati niti će se brinuti u vezi s tim da tebi frizura nije savršena.

- Ja ću znati. Osim toga, nikad ne znaš na koga možeš naletjeti.

Beatrix je bila naviknula na prijateljičino neprekidno dotjerivanje, pa se samo široko osmjehnula i odmahнула glavom. - U redu. Ja bih uzela Phelanovo pismo, ako ti to ne smeta, pročitat ću samo dio koji se odnosi na psa.

- Zaspao ćeš znatno prije nego što dođeš do dijela o psu - rekla je Prudence vješto umećući ukosnicu u pletenicu.

Beatrix je bacila pogled na naškrabane retke. Riječi su izgledale zgrčeno, a slova poput napetih opruga spremnih iskočiti sa stranice.

Draga Prudence,

sjedim u prašnjavom šatoru i pokušavam razmišljati o nečemu vrijednom spomena što bih ti mogao napisati. Ništa mi ne pada na pamet. Zaslužuješ divne riječi, ali ja sam ostao samo na ovima: stalno mislim na tebe. Razmišljam o ovom pismu u tvojoj ruci i o mirisu parfema na tvom zapešću. Trebam tišinu i čist zrak, krevet s mekim bijelim jastukom...

Beatrix je osjetila kako joj se obrve podižu i temperatura brzo raste ispod visokog ovratnika haljine. Zastala je i pogledala Prudence. - Tebi je ovo dosadno? - upitala je blago dok joj se rumenilo širilo licem poput vina prosutog po posteljini.

- Jedino je početak dobar - rekla je Prudence. - Nastavi.

... Prije dva dana sukobili smo se s Rusima kod rijeke Alme tijekom marša prema obali Sevastopolja. Rečeno mi je da je nama

pripala pobjeda. Ja se ne osjećam tako. Izgubili smo barem dvije trećine brigadnih časnika i četvrtinu dočasnika. Jučer smo kopali grobove. Konačan zbroj mrtvih i ranjenih nazivaju "mesarskim računom". Tristo šezdeset Britanaca zasada je mrtvo, a sve više vojnika podliježe ranama.

Jedan od palih, kapetan Brighton, donio je sa sobom terijera Alberta koji je, bez sumnje, pas najlošijeg ponašanja na svijetu. Kad je Brighton spušten u raku, pas mu je stajao pokraj groba i satima cvilio nastojeći ugristi svakoga tko mu se približi. Napravio sam pogrešku i ponudio mu komad keksa i sad me to zapušteno stvorenje posvuda prati. U ovom trenutku sjedi u mom šatoru i zuri u mene poluludim očima. Cvilež rijetko prekida. Kad god mu se približim, pokušavam zariti zube u ruku. Dode mi da ga upucam, ali sam preumoran od ubijanja.

Obitelji žale za životima koje sam ja oduzeo. Sinovi, braća, očevi. Zavrijedio sam mjesto u paklu zbog stvari koje sam počinio, a rat je tek započeo. Mijenjam se, i to ne nabolje. Čovjek kojega si poznavala više se neće nikad vratiti, a bojim se da ti se ova zamjena neće ni približno svidjeti.

Miris smrti, Pru... nalazi se posvuda.

Po bojištu su razbacani komadići tijela, odjeće, potplata čizama. Zamisli samo kakva je to eksplozija koja ti može otkinuti potplate s čizama. Kažu da poljskog cvijeća ima u izobilju godinu nakon bitke - zemlja je toliko izrovana i raskomadana da pruža više mjesta novom sjemenu da se ukorijeni. Želio bih žaliti, ali nema prostora za to. Nema vremena. Osjećaje moram ostaviti negdje sa strane.

Postoji li još negdje na svijetu mirno mjesto? Molim te, piši mi. Pričaj mi o nekom goblenu na kojemu radiš ili o omiljenoj pjesmi. Pada li kiša u Stony Crossu? Je li lišće već počelo mijenjati boju?

*Tvoj,
Christopher Phelan*

Beatrix je postala svjesna čudnog osjećaja kad je dovršila čitanje pisma, osjećaja začudne suosjećajnosti koja je navirala na zidine njezina srca.

Činilo joj se nemogućim da ovakvo pismo može doći od arogantnog Christophera Phelana. To uopće nije očekivala. Dirnula ju je ranjivost i tiha, neizreciva potreba.

- Moraš mu pisati, Pru - rekla je sklapajući pismo s mnogo više pažnje nego što je njime prije rukovala.

- To neću učiniti. To bi samo potaknulo još više žalopojki. Neću se oglasiti, pa će ga možda to potaknuti da napiše nešto vedrije idući put.

Beatrix se namrštila. - Kao što i sama znaš, ja ne marim baš za kapetana Phelana, ali ovo pismo... zaslužuje tvoje suosjećanje, Pru. Napiši mu samo nekoliko redaka. Nekoliko utješnih riječi. To ti neće oduzeti vrijeme. A što se tiče psa, imam neke savjete...

- Neću pisati ništa o tom prokletom psu. - Prudence je nestrpljivo uzdahnula. - Ti mu piši.

- Ja? On ne želi čuti mene. Misli da sam čudna.

- Ne mogu ni zamisliti zašto. Samo zato što si dovela Meduzu na piknik...

- Ona je dobro odgojen jež - rekla je Beatrix u svoju obranu.

- Gospodin kojega je ubola u ruku nije tako mislio.

- To je samo zato što nije išao propisno je prihvatiti. Kad podižeš ježa...

- Ne, nema smisla da mi išta govoriš jer nikad neću podizati ježa. A što se tiče kapetana Phelana... ako te to toliko snažno kosnulo, napiši mu odgovor i potpiši se mojim imenom.

- Zar neće prepoznati da je rukopis drugačiji?

- Neće, zato što mu još nisam pisala.

- Ali on nije moj udvarač - usprotivila se Beatrix - ja ništa ne znam o njemu.

- Zapravo, znaš točno koliko i ja. Poznaješ njegovu obitelj i bliska si mu sa šurjakinjom. A ja ne bih baš rekla da je kapetan Phelan moj udvarač. Barem nije jedini. Sigurno mu neću obećati svoju ruku prije nego što se vrati iz rata s netaknutim udovima. Ne želim supruga kojega ću ostatak života morati gurati u invalidskim kolicima.

- Pru, duboka si kao plićak.

Prudence se široko osmjehnula. - Barem sam iskrena.

Beatrix ju je sumnjičavo pogledala. - Ti stvarno prepuštaš pisanje ljubavnog pisma jednoj od prijateljica?

Prudence je odmahнула rukom s gestom kojom je odbijala takvu pomisao. - Nije to ljubavno pismo. U njegovu pismu nije bilo ničega ljubavnog. Samo mu napiši nešto vedro i poticajno.

Beatrix je prčkala po džepu haljine i gurnula unutra pismo. U sebi se svadala sama sa sobom razmišljajući kako nikad nije ispalo dobro kad netko učini nešto moralno dvojbeno iz pravih razloga. S druge strane... nije se mogla otresti slike koju je zamislila o iznurenom vojniku koji na brzinu škraba pismo u privatnosti svoga šatora dok su mu ruke žuljave od kopanja grobova suboraca. I ofucanog psa koji cvili u kutu.

Osjećala je kako nije dorasla takvoj spisateljskoj zadaći. Sumnjala je na to da se i Prudence tako osjeća.

Pokušavala je zamisliti kako je Christopheru bilo ostaviti elegantnu ženu za sobom i naći se u svijetu gdje mu je opstanak ugrožen iz dana u dan. Iz minute u minutu. Bilo joj je nemoguće zamisliti razmažena i prekrasna muškarca poput Christophera Phelana kako se bori s opasnošću i tegobama. S glađu. Samoćom.

Beatrix je zamišljeno zurila u prijateljicu, a pogledi su im se susreli u zrcalu. - *Koja je tvoja omiljena pjesma, Pru?*

- Zapravo, nemam omiljenu pjesmu. Ti mu napiši svoju.

- Hoćemo li raspraviti o ovomu s Audrey? - upitala je Beatrix misleći na Phelanovu šurjakinju.

- Nikako. Audrey ima problem s iskrenošću. Ona ne bi poslala pismo da dozna kako ga ja nisam napisala.

Beatrix je ispustila glas koji se mogao protumačiti i kao smijeh i kao jecaj. - To ne bih nazvala *problemom* s iskrenošću. Oh, Pru, molim te, promijeni mišljenje i piši mu. Bilo bi to puno lakše.

Prudence bi, kad bi je se tjeralo na nešto, uglavnom postajala beskompromisna, a ova situacija nije bila iznimka. - Bilo bi to lakše svima osim meni - rekla je oporo. - Sigurna sam da ne znam kako odgovoriti na takvo pismo. On je vjerojatno zaboravio da ga je napisao. - Opet je skrenula pozornost na zrcalo i nanijela na usne melem od ružinih latica.

Kako je Prudence samo ljupko izgledala sa svojim srcolikim licem, tankim i delikatno izvijenim obrvama ponad krupnih zelenih očiju. S druge strane, koliko je malo osjećaja odražavalo ogledalo. Bilo je nemoguće pogoditi što Prudence uistinu osjeća prema Christopheru Phelanu. Samo je jedna stvar bila sigurna: bilo je bolje odgovoriti, bez obzira na to koliko bi moglo neprikladno ispasti, nego uskraćivati odgovor. Jer tišina ponekad nekoga može raniti gotovo podjednako teško kao i metak.

Beatrix je u privatnosti svoje sobe na imanju Ramsayju sjedila za stolom i umakala vršak pera u bočicu s tamnoplavom tintom. Tronoga siva mačka Lucky lješkarila je u kutu stola i pažljivo je promatrala. Meduza, Beatrixin jež, zauzela je drugu stranu stola. Lucky, koja je bila prirodno pametno stvorenje, nikad nije gnjavila bodljikavoga malog ježa.

Beatrix je, nakon što je razmotrila Phelanovo pismo, zapisala:

Kapetan Christopher Phelan

1. bojna Jurišne brigade

Tabor 2. Divizije, Krim

17. listopada 1854.

Beatrix je zastala i ispružila ruku da vrškom prsta nježno pomiluje Luckynu prednju šapu. - Kako bi Pru započela pismo? - zapitala se naglas. - Bi li ga nazvala dragim? Najdražim? - Namreškao joj se nos od te pomisli.

Pisanje pisama teško se moglo nazvati Beatrixinom jačom stranom. Iako je dolazila iz iznimno blagoljubive obitelji, uvijek je više cijenila instinkt i akciju od riječi. Zapravo, mogla je puno više naučiti o osobi tijekom jedne kratke šetnje nego od sjedenja i razgovaranja satima.

Nakon razmišljanja što bi mogla napisati potpunom strancu zamaskirana kao neka druga osoba, Beatrix je napokon odustala. - Kvrugu, napisat ću onako kako mi se sviđa. Vjerojatno će biti toliko iznuren od bitke da neće ni primijetiti da pismo uopće ne slični na Pru.

Lucky je namjestila bradu do šape i napola sklopila oči. Začulo se predenje.

Beatrix je počela pisati.

Dragi Christophere,

čitam izvještaje o bitki kod Alme. Prema opisu gosp. Russella iz "Timesa", ti i još dvojica iz Jurišne brigade istupili ste pred izvidnicu, ubili nekoliko neprijateljskih časnika i time unijeli metež u njihove redove. Gosp. Russell također je s divljenjem istaknuo da jurišnici nijednom nisu uzmaknuli ni spustili glave pod kišom metaka.

I dok ja dijelim njegovo štovanje, dragi gospodine, želim vam dati savjet da vam uopće neće oduzeti od hrabrosti ako sagnete glavu kad pucaju na vas. Sagni se, izbjegni, pođi u stranu ili se, najbolje, sakrij iza stijene. Obećavam ti da mi se zbog toga nećeš ništa manje sviđati!

Je li Albert još uvijek s tobom? Još grize? Moja prijateljica Beatrix (ona koja vodi ježeve na piknike) kaže da je pas prenadražen i uplašen. Psi su vukovi u srcu i potreban im je vođa, moraš uspostaviti vlast nad njim. Kad god te pokuša ugristi, uzmi mu čitavu njušku rukom, lagano pritisni i odlučnim mu glasom kaži "ne".

Moja omiljena pjesma je "Over the Hills and Far Away". Jučer je kišilo u Hampshireu, bio je to blag jesenji pljusak od kojega je otpalo samo malo lišća. Dalije su već bez peteljki i krizanteme su uvenule od mraza, ali zrak ima božanstven miris od starog lišća, vlažne kore drveća i svježih jabuka. Jesi li primijetio da svaki mjesec ima svoj poseban miris? Svibanj i listopad najljepše mirišu, bar po mom mišljenju.

Pitaš me postoji li neko mirno mjesto na svijetu i meni je žao što ti moram reći da to nije Stony Cross. Nedavno je magarac gosp. Mawdsleyja pobjegao iz štale, otkaskao niz cestu i nekako uspio ući unutar ograđenog pašnjaka. Nagrađivana kobilica gosp. Cairda nevino je pasla kad je neodgojeni zavodnik obavio što je imao s njom. I izgleda da je kobilica sad bređa, što je dovelo do zavade između Cairda, koji zahtijeva novčanu odštetu, i Mawdsleyja koji je uporno tvrdio da nikad ne bi bilo došlo do tajnog susreta da je ograda pašnjaka bila bolje popravljena. Ispalo je još gore kad je natuknuto da je kobilica besramna radodajka koja se nije nimalo potrudila sačuvati svoju čast. Zar doista misliš da si zaslužio mjesto u paklu?... Ne vjerujem u pakao, barem ne u zagrobnji. Mislim da pakao stvaraju ljudi točno ovdje na zemlji.

Kažeš mi da se džentlmen kojega sam poznavala promijenio. Kad bih ti barem mogla ponuditi bolju utjehu od riječi da ćeš biti, bez obzira na to koliko si se promijenio, dobrodošao kad se vratiš. Učini što moraš. Zasad ostavi osjećaje sa strane, ako će ti tako biti

lakše izdržati, i stavi lokot na njih. Možda ćemo ih jednoga dana zajedno pustiti na slobodu.

*S poštovanjem,
Prudence*

Beatrix nikada nikoga nije namjerno zavarala. Bilo bi joj bezgranično lakše da je Phelanu pisala pod svojim imenom. Ali još uvijek se sjećala omalovažavajućih primjedbi koje je on jednom izrekao na njezin račun. Ne bi sigurno poželio pismo od te “čudne Beatrix Hathaway”. On je tražio pismo od prekrasne, zlatokose Prudence Mercer. I zar nije pismo s lažnim predstavljanjem bolje od toga da se pismo uopće ne dobije? Čovjeku u Christopherovu položaju trebale su sve riječi podrške i ohrabrenja koje su se mogle ponuditi.

Trebala mu je spoznaja da se netko brine za njega. Beatrix je nakon što je pročitala ovo pismo iz nekog razloga osjetila da se doista brine za njega.

2. POGLAVLJE

Pun mjesec donio je suho i vedro vrijeme, a radnici i stanovnici na imanju Ramsay pobrali su najobilatiju žetvu otkako pamte. I Beatrix je, poput svih ostalih na imanju, bila zauzeta žetvom i mjesnom svečanošću koja je uslijedila. Velika večera i ples održali su se u kući Ramsay za više od tisuću gostiju, uključujući stanovnike, sluge i građane.

Beatrix je razočaralo to što Audrey Phelan nije mogla pohoditi te svečanosti jer joj je suprug John stalno kašljao. Ostala je kod kuće brinuti se za njega. - Doktor nam je ostavio neke lijekove koji su već dosta pomogli Johnu - napisala je Audrey - ali upozorio nas je da je mirovanje u krevetu važno za potpun oporavak.

Pri kraju studenog Beatrix je odšetala do kuće Phelanovih krenuvši ravno preko šumske staze oivičene čvornatim hrastovima i širokim bukvama. Tamna stabla izgledala su kao posuta šećerom u prahu. Dok se sunce probijalo kroz glazuru oblaka bljeskajući po napadalom mrazu, potplati Beatrixinih čvrstih čizama probijali su se kroz zaledenu kašu osušenog lišća i mahovine.

Prišla je kući Phelanovih, nekoć kraljevskoj lovačkoj kolibi, golemom domu okruženom brijestovima koji se širio na desetak pošumljenih jutara zemlje. Beatrix je došla do popločane staze, zaobišla bočni dio i krenula prema kućnom ulazu.

- Beatrix.

Začula je tih glas, okrenula se i opazila Audrey Phelan kako sama sjedi na kamenoj klupi.

- Oh, zdravo - rekla je Beatrix vedro. - Danima te nisam vidjela, pa sam pomislila da si... - glas joj je postajao sve tiši dok je pažljivije gledala prijateljicu.

Audrey je nosila jednostavnu dnevnu haljinu sive boje koja se odlično uklapala sa šumom iza nje. Bila je tako tiha i ukočena da je Beatrix nije ni primijetila.

Tri su godine prijateljevale, otkako se Audrey udala za Johna i preselila u Stony Cross. Imala je prijateljicu koju je posjećivala kad nije imala problema - to je bila Prudence. A imala je i prijateljicu kojoj se obraćala kad bi imala problem ili kad bi joj nešto trebalo - to je bila Audrey.

Beatrix se namrštila kad je vidjela da je Audrey ten znatno blijedi od uobičajene zdrave boje, dok su joj oči i nos bili crveni i upaljeni.

Beatrix se zabrinuto namrštila. - Ne nosiš ogrtač ni šal.

- Dobro sam - promrmljala je Audrey, iako su joj ramena podrhtavala. Odmahnula je glavom i dala joj znak da ostane, dok je Beatrix skidala teški vuneni ogrtač i krenula prebaciti ga preko Audreyne tanahne figure. - Ne, Bea, nemoj...

- Ja sam još topla od zamorne šetnje - ustrajala je Beatrix. Sjela je pokraj prijateljice na hladnu kamenu klupu. Prošao je jedan trenutak bez riječi, ali Audreyno grlo vidno se napinjalo. Ovdje je nešto ozbiljno krenulo po zlu. Beatrix je čekala s usiljenim strpljenjem dok joj je srce lupalo u grlu. - Audrey - napokon je upitala - da se nije što dogodilo kapetanu Phelanu?

Audrey joj je odgovorila bezizražajnim pogledom, kao da pokušava dokučiti strani jezik. - Kapetan Phelan - ponovila je tiho i lagano odmahнула glavom - ne, koliko mi znamo, Christopher je dobro. Zapravo, jučer nam je stigao svežanj njegovih pisama. Jedno je za Prudence.

Beatrix je obuzelo olakšanje. - Ako hoćeš, ja ću joj to odnijeti - ponudila se nastojeći zvučati sramežljivo.

- Da. Pomogla bi mi. - Audrey je nemirno kršila prste na svome krilu.

Beatrix je polako ispružila ruku i položila je preko Audreyne. - Je li se pogoršao suprugov kašalj?

- Doktor je otišao maloprije. - Audrey je duboko uzdahnula i kazala omamljeno: - John ima sušicu.

Beatrix je stegnula ruku.

Obje su stajale u tišini dok se studen vjetar probijao kroz granje.

Bilo je teško razumjeti golem razmjer nepravde. John Phelan bio je pristojan muškarac i uvijek se prvi javljao kad je nekome bila potrebna pomoć. Platilo je liječnički pregled jednom paru s imanja koji si to nije mogao priuštiti, glasovir u svom domu učinio je dostupnim za vježbu mjesnoj djeci, a ulagao je novac za ponovnu izgradnju trgovine pite u Stony Crossu kad je skoro izgorjela do temelja. I sve je to obavio s velikom diskrecijom, kao da se srami da ga ne uhvate prilikom činjenja dobrog djela. Zašto je ovo trebalo pogoditi nekoga poput Johna?

- Pa to nije smrtna presuda - rekla je naposljetku Beatrix. - Neki ljudi prežive.

- Jedan od pet - složila se Audrey sumorno.

- Suprug ti je mlad i snažan. A *netkomora* biti jedan od pet. Bit će to John.

Audrey je uspjela kimnuti glavom, ali nije ništa odgovorila.

Obje su znale da je sušica posebno opasna bolest koja uništava pluća i uzrokuje drastičan gubitak težine te umor. Najgori od svega je tuberkulozni kašalj koji s vremenom postaje sve napadniji i krvaviji dok se pluća toliko ne ispune da patnik više ne može disati.

- Moj šurjak Cam zna puno toga o bilju i lijekovima -ponudila se Beatrix. - Baka mu je bila vidarica u plemenu.

- Romski lijekovi? - upitala je Audrey sumnjičavo.

- Moraš probati sve i svašta - ustrajala je Beatrix. - Uključujući i romske lijekove. Rom živi u prirodi i s prirodom te zna koliko je njezina moć u ozdravljenju. Reći ću Camu da pripravi napitak koji će pomoći plućima gospodina Phelana i...

- John to vjerojatno neće uzeti - rekla je Audrey. - A i njegova majka bi se tomu usprotivila. Phelanovi su konvencionalni ljudi. Ako se ne radi o bočici iz liječničke torbe ili ljekarne, oni to neće odobriti.

- Ja ću svejedno donijeti nešto od Cama.

Audrey je nagnula glavu u stranu sve dok je nije nakratko oslonila na Beatrixino rame. - Bea, ti si dobra prijateljica. Trebat ćeš mi u predstojećim mjesecima.

- Tu sam za tebe - rekla je jednostavno Beatrix.

Novi povjetarac zapuhao je oko njih i uvukao se kroz Beatrixine rukave. Audrey se stresla od bijedne ošamućenosti i ustala vraćajući joj ogrtač. - Uđimo u kuću i ja ću ti pronaći ono pismo za Pru.

Unutrašnjost kuće bila je udobna i topla, a sobe široke s niskim drvenim svodovima i prozorima debelih okvira koji su propuštali zimsku svjetlost. Činilo se kao da je svako ognjište u kući zapaljeno, a vrućina se nježno širila urednim prostorijama. Sve je u kući Phelanovih bilo nenametljivo i ukusno s impozantnim namještajem koji je dosegao uvaženu i ugodnu starost.

Snuždena kućna pomoćnica prišla je i uzela Beatrixin ogrtač.

- Gdje ti je svekrva? - upitala je Beatrix prateći Audrey do stubišta.

- Otišla je odmoriti se u sobu. Njoj su posebno teško pale ove vijesti. - Usljedila je krhka stanka. - John joj je uvijek bio miljenik.

Beatrix je i te kako bila svjesna toga, baš kao i većina stanovnika Stony Crossa. Gospođa Phelan obožavala je oba sina, koji su joj jedini ostali nakon što je već izgubila dva sina u ranoj dobi i kćer koja je mrtvorođena. Ali gospođa Phelan ipak je u Johna uložila sav ponos i ambiciju. Nažalost, nijedna žena ne bi bila dovoljno dobra za Johna u očima njegove majke.

Audrey je izdržala puno kritika tijekom ove tri godine braka, posebno zbog toga što nije uspjela začeti.

Beatrix i Audrey uspele su se stubištem uz nizove obiteljskih portreta uramljenih teškim zlatnim okvirima. Većinom su prikazivali Beauchampove, jer su oni predstavljali aristokratsku stranu obitelji. Čovjeku nije moglo promaknuti da su Beauchampovi u svim generacijama bili iznimno zgodni ljudi uskih nosova, sjajnih očiju i guste lelujave kose.

Kad su došle do vrha stuba, iz prostorije pri dnu hodnika začulo se prigušeno kašljanje. Beatrix se trznula začuvši taj sirovi zvuk.

- Bea, bi li ti smetalo pričekati jedan trenutak? - upitala je Audrey tjeskobno. - Moram do Johna, vrijeme je za njegov lijek.

- Da, naravno.

- Christopherova je soba, ona u kojoj odsjedne kada dođe, tamo. Odložila sam pismo na stoliću.

- Ja ću ga uzeti.

Audrey je otišla k suprugu, dok je Beatrix oprezno ulazila u Christopherovu sobu pogledavajući iza do vratka.

Soba je bila mračna. Beatrix je razmaknula teške zavjese puštajući da dnevna svjetlost klizne preko poda sa sagom u sjajnom četverokutu. Pismo je stajalo na stoliću. Beatrix ga je žustro podignula dok su je svrbjeli prsti da slomi pečat.

Ipak je prekorila samu sebe, jer je pismo bilo naslovljeno na Prudence.

Nestrpljivo je uzdahnula i gurnula neotvoreno pismo u džep haljine. Zastala je uz stolić i pažljivo promatrala uredno posložene predmete na drvenom pladnju.

Mala četka za brijanje sa srebrnom drškom... britva... prazna plitica za brijaći sapun... porculanska kutija sa srebrnim poklopcem. Beatrix nije mogla odoljeti, podignula je poklopac i pogledala unutra. Opazila je tri para manžeta, dva srebrna, jedan zlatni, lanac za sat i mjedeno dugme. Beatrix je vratila poklopac na mjesto i podignula četku za brijanje da je osjeti na obrazu. Čekinje su bile svilenkaste i meke. A kad su se nježna vlakna pomaknula, iz četke se stao širiti ugodan miris. Opor i mirisan trag sapuna za brijanje.

Beatrix je primaknula četku bliže nosu i udahnula miris... muški bogat... cedar, lavanda, lovorovo lišće. Zamislila je Christophera kako razmazuje pjenu po licu, steže usta na jednu stranu i pravi sve one muške grimase koje je već vidala kod oca i brata kad se žele riješiti zaostale čekinje s lica.

- Beatrix?

Odložila je četku s osjećajem krivnje i izišla na hodnik. -Pronašla sam pismo - rekla je. - Razmaknula sam zavjese, ponovno ću ih skupiti i...

- Oh, nemoj se brinuti oko toga, pusti neka uđe svjetlo. Zazirem od mračnih soba. - Audrey joj se napeto osmjehnula. - John je popio lijek - rekla je. - Uspava ga. Dok se on bude odmarao, otići ću dolje i porazgovarati s kuharom. John misli da će moći pojesti malo pudinga.

Zajedno su se spustile niz stube.

- Hvala ti što ćeš odnijeti pismo Prudence - rekla je Audrey.

- Ljubazno je od tebe što im ovako olakšavaš dopisivanje.

- Oh, ma nije to ništa. Pristala sam zbog Christophera. Priznajem da me iznenadilo što je Prudence trebalo toliko vremena da mu napiše pismo.

- Zašto to kažeš?

- Mislim da joj uopće nije stalo do njega. Zapravo, upozorila sam Christophera na nju prije njegova odlaska. Ali njega su toliko privukli njezin izgled i smjelost, da je uspio samog sebe uvjeriti kako između njih postoji nešto istinsko.

- Mislila sam da ti se sviđa Prudence.

- Sviđa mi se. Odnosno, barem... pokušavam da mi se sviđi. Zbog tebe.

- Audrey se ironično nasmiješila kad je opazila Beatrixin izraz lica. - Bea, odlučila sam više biti poput tebe.

- Poput *mene*? Oh, ne bih to da sam na tvome mjestu. Zar nisi primijetila koliko sam čudna?

Audreyn smiješak pretvorio se u širok osmijeh i na trenutak je izgledala poput bezbrižne mladice kakva je i bila prije Johnove bolesti. - Ti prihvaćaš ljude onakvima kakvi jesu. Mislim da se prema njima odnosiš kao i prema svojim stvorenjima: strpljiva si, zapažaš njihove navike i želje i ne osuđuješ ih.

- Tvog sam šurjaka oštro prosudila - istaknula je Beatrix, osjetivši se krivom zbog toga.

- Više bi se ljudi trebalo ponašati strože prema Christopheru - rekla je Audrey i nasmiješila se. - To bi mu moglo popraviti karakter.

Neotvoreno pismo u Beatrixinu džepu predstavljalo je pravu muku. Žurila je kući, osedlala konja i odjahala do kuće Mercer, dotjerane građevine s tornjevima, kitnjasto ukrašenim trijemom i vitrajima.

Prudence je upravo ustala nakon bala koji je potrajao sve do tri ujutro i primila Beatrix u baršunastoj haljini obrubljenom bijelom čipkom. - Oh, Bea, trebala si sinoć biti na balu! Bilo je toliko zgodnih mladića, uključujući konjičku postrojbu koju će poslati na Krim za dva dana. Kako su samo sjajno izgledali u svojim uniformama...

- Upravo sam posjetila Audrey - rekla je Beatrix u jednom dahu, ulazeći u privatne odaje na gornjem katu i zatvarajući vrata za sobom. - Jadni gospodin Phelan nije dobro i, dobro sad, o tomu ću ti pričati za koju minutu, ali... ovdje ti je pismo od kapetana Phelana!

Prudence se nasmiješila i uzela pismo. - Hvala ti, Bea. A sad, što se tiče časnika koje sam sinoć upoznala... jedan tamnokosi poručnik me pozvao na ples i on...

- Zar nećeš otvoriti pismo? - upitala je Beatrix gledajući u nevjerici kako Prudence odlaže pismo na noćni stolić.

Prudence joj je uputila podrugljiv osmijeh. - Bože, kako si samo nestrpljiva danas. Želiš da ga otvorim istoga trena?

- *Da.* - Beatrix, se uspravila na stolici s presvlakom cvjetnog uzorka.

- Ali ja ti želim pričati o poručniku.

- Uopće me ne zanima taj poručnik, želim čuti što je s kapetanom Phelanom.

Prudence se tiho zahihotala. - Ovako uzbuđenu nisam te vidjela još otkako si ukrala lisca lorda Campdona uvezenog prošle godine iz Francuske.

- Nisam ga ukrala, spasila sam ga. Uvoziti lisice za lov... meni to nije nimalo sportski. - Beatrix je rukom pokazala na pismo. - Otvori ga!

Prudence je slomila pečat, preletjela pogledom preko pisma i odmahнула glavom, očito zabavljena nečim. - Sad piše o mulama. - Zakolutila je očima i pružila pismo Beatrix.

Gospođica Prudence Mercer

Stony Cross

Hampshire, Engleska

7. studenog 1854.

Draga Prudence,

bez obzira na izveštaje koji opisuju britanske vojnike kao one koji ni na što ne trzaju, ja te uvjeravam da jurišnici svakako sagibaju glavu kad su pod vatrom, da se izmiču i traže sklonište. Što se tvoga savjeta tiče, dodao sam skok u stranu i izbjegavanje u svoj repertoar, i to s izvrsnim rezultatima. Po mom mišljenju, ona

stara basna je opovrgnuta: postoje trenuci u životu kad čovjek definitivno želi biti zec, a ne kornjača.

Dvadeset osmog listopada borili smo se u južnoj luci Balaklave. Lakoj konjici zapovjeden je izravan juriš na ruske topove bez nekog razumljivog razloga. Pet konjičkih regimenata palo je pokošeno bez ikakve potpore. Dvjesto ljudi i gotovo četriristo konja izgubljeno je u dvadeset minuta. Petog studenog uslijedile su nove borbe kod Inkermana.

Pohitali smo u pomoć vojnicima zaglavljenima na polju prije nego što Rusi dođu do njih. Albert je pošao sa mnom pod kišom metaka i granata, pomogao mi je identificirati ranjenike kako bismo ih mogli skloniti s domašaja topova. Moj najbliži prijatelj u regimenti je ubijen.

Molim te, zahvali prijateljici Beatrix na savjetu po pitanju Alberta. Više me ne grize tako često, uopće me ne napada, iako je nekoliko puta gricnuo posjetitelje u šatoru.

*Svibanj i listopad kao najmirisniji mjeseci? Napraviti ću iznimku za prosinac: zimzelen, studen, miris gorućih drva, cimet. A što se tiče tvoje omiljene pjesme, jesi li sujesna da je *Over the Hills and Far Away* službena himna Jurišne brigade?*

Čini se da je svakoga pokosila neka bolest osim mene. Nisam iskusio simptome kolere ni bilo koje druge zaraze koje su poharale druge divizije. Mislim da bih trebao barem odglumiti neku vrstu problema s probavom, onako iz čiste pristojnosti.

A što se tiče magareće zavade, evo što mislim: suosjećam s Cairdom i njegovom kobilom radodajkom, ali moram istaknuti da rođenje mule nije, ni u kojem slučaju, loš ishod. Mule bolje stoje na svojim nogama od konja, općenito su zdravije i, što je najbolje od svega, imaju vrlo izražajne uši. Usto nisu nedolično tvrdoglave dok god ih se tretira kako treba. Ako te čudi moja očita simpatija prema mulama, vjerojatno bih trebao objasniti da sam, kao dječak, imao ljubimca, mulu po imenu Hektor, nazvanog po muli spomenutoj u Ilijadi. Ne bih sebi dao toliko prava da ti kažem da me čekaš, ali, Pru, ja ću te zamoliti da mi ponovno pišeš. Tvoje posljednje pismo pročitao sam više puta nego što mogu prebrojiti.

Sad si mi nekako stvarnija, udaljena dvije tisuće milja, nego što si mi bila ikada prije.

*Zauvijek tvoj,
Christopher*

Beatrix je, dok je čitala, bila naizmjenice zabrinuta, dirnuta i oborena s nogu. - Daj mi da mu odgovorim i potpišem se umjesto tebe - preklinjala je. - Samo još jedno pismo. Molim te, Pru. Pokazat ću ti ga prije nego što ga pošaljem.

Prudence je prasnula u smijeh. - Iskreno, ovo je najluđa stvar koju sam ikad... Oh, pa dobro, piši mu opet ako te to zabavlja.

Sljedećih pola sata Beatrix je provela u beznačajnom razgovoru o balu, gostima koji su mu prisustvovali i o posljednjim tračevima iz Londona. Gurnula je u džep pismo Christophera Phelana... i sledila se kad je osjetila nepoznat predmet. Metalni držak... i svilenkaste čekinje četke za brijanje. Problijedjela je shvativši da je nehotice uzela četku za brijanje s Christopherova stolića.

Vratio se njezin problem.

Beatrix se nekako uspijevala smiješiti i mirno čavrljati s Prudence dok joj je u nutrini sve kuhalo.

Beatrix bi svako malo, kad bi bila nervozna ili zabrinuta, gurnula u džep sitan predmet iz dućana ili kuće. To je radila otkako su joj roditelji umrli. Ponekad ne bi uopće bila svjesna da je nešto uzela, dok bi drugi put poriv bio toliko neodoljiv da bi se počela znojiti i drhtati sve dok na koncu ne bi popustila.

Krađa predmeta nikad joj nije predstavljala problem. Teškoće bi se javljale prilikom vraćanja. Beatrix i njezina obitelj uvijek su uspijevali vratiti predmete. Ali ponekad su bile potrebne ekstremne mjere - pozivi u nedolično doba dana, smišljanje ludih izlika da bi se nekomu moglo lutati po kući - sve je to samo učvrstilo ugled Hathawayevih kao ekscentrika.

Na svu sreću, neće joj biti teško vratiti četku za brijanje. Mogla bi to učiniti idući put kad posjeti Audrey.

- Mislim da bih se sad trebala odjenuti - rekla je konačno Prudence.

Beatrix je shvatila mig bez odlaganja. - Svakako. Ja sad moram otići kući i obaviti neke zadatke. - Nasmiješila se i blago dometnula: - Uključujući pisanje još jednog pisma.

- Nemoj ubacivati ništa čudno - rekla je Prudence. - Moram održati određen ugled, samo da znaš.

3. POGLAVLJE

Kapetan Christopher Phelan

1. bojna Jurišne brigade

Tabor bojne

Inkerman, Krim

3. prosinca 1854.

Dragi Christophere,

jutros sam pročitala da je više od dvije tisuće naših ljudi ubijeno u nedavnoj bitki. Pišu da je jedan časnik Jurišnika proboden bajunetom. Nisi to valjda bio ti, zar ne? Jesi li ozlijeđen? Tako se plašim zbog tebe. I baš mi je žao što ti je prijatelj ubijen.

Mi sređujemo ukrase za praznike, vješamo božikovinu i imelu. Prilažem ti božićnu čestitku koju je izradio mjesni umjetnik. Neka ti ne promaknu rojta i konopčić pri dnu - kad to povučesh, onda će veseljaci s lijeve strane iskapiti svoje pehare vina. ("Iskapiti" je tako čudna riječ, zar ne? - ali mi je jedna od dražih.)

Volim poznate stare božićne pjesme. Sviđa mi se istost svakoga Božića. Volim jesti puding od šljiva, iako ga zapravo ne volim. Postoji nešto utješno i ugodno u ritualima, zar ne?

Albert mi se čini kao dražestan pas, možda nije veliki gospodin izvana, ali u nutrini je vjeran i duševan prijatelj.

Brinem se da ti se nije što dogodilo. Nadam se da si na sigurnom. Svake večeri palim svijeću za tebe na drvcu.

Odgovori mi čim budeš mogao.

*S poštovanjem,
Prudence*

P.S. Dijelim tvoju privrženost prema mulama. Vrlo nepretenciozna stvorenja koja se nikad ne hvale svojim rodoslovljem. Kad bi barem određeni ljudi bili malo više poput mula po tom pitanju.

*Gospođica Prudence Mercer
Stony Cross
Hampshire*

1. veljače 1854.

Draga Pru,

bojim se da sam upravo ja taj koji je proboden bajunetom. Kako si pogodila? To se dogodilo dok smo se uspinjali jednim brdom da zauzmemo rusku topovsku bitnicu. Radi se o lakšoj rani na ramenu, ničemu što je vrijedno izvještavanja.

Četrnaestoga studenog bila je oluja koja je uništila logore te potopila francuske i britanske brodove u luci. Tu je izgubljeno još života, a ostali smo, nažalost, i bez većine zimskih zaliha i opreme. Vjerujem da se pod pojmom gadnog vojevanja podrazumijeva upravo ovo. Gladan sam. Sinoć sam sanjao hranu. Uglavnom sanjam tebe, ali žao mi je što ti moram reći da te sinoć zasjenila janjetina u umaku od mente.

Ovdje je jako hladno. Sada spavam s Albertom. Mi smo ti mrzovoljni krevetni sudrugovi, ali smo obojica voljni ovo izdržati kako se ne bismo nasmrt smrznuti. Albert je postao neophodan bojniprenosi poruke pod vatrom i trči brže od bilo kojeg muškarca. Također je izvrstan stražar i izvidnik.

Evo nekoliko stvari koje sam naučio od Alberta:

- 1. Svaka je hrana dobra dok je netko drugi ne proguta.*
- 2. Zadrijemaj kad god ti se pruži prilika.*
- 3. Ne laj osim ako se ne radi o nečemu važnom.*
- 4. Nekad ne možeš izbjeći to da se mnogo trudiš, a malo toga postigneš.*

Nadam se da si izvrsno provela Božić. Hvala ti na čestitki - stigla mi je dvadeset četvrtog prosinca i prošla kroz ruke svih vojnika u mojoj bojni, većina ih nikada nije vidjela božićnu čestitku. Prije nego što mi je vraćena, gospoda koja su bila prikačena na rojtu iskapila su mnogo pehara vina.

I meni se sviđa riječ "iskapiti". Zapravo, uvijek su mi se sviđale neobične riječi. Evo i tebi jedne: "prikovati", što se odnosi na potkivanje konja. Ili "gnjezdilište", umjesto gnijezda. Je lise kobila gosp. Cairda već oždrijebila? Možda pitam brata da mu ponudi nešto za ždrijebe. Nikad ne znaš kad bi ti mogla zatrebati dobra mula.

Dragi Christophere,

nekako mi je previše prozaično da ti pismo pošaljem poštom. Kad bih barem pronašla neki zanimljiviji način... Privezala bih malen svitak za ptičju nožicu ili ti poslala poruku u boci. Pa ipak, efikasnosti radi, moram se držati Kraljevske pošte.

Upravo sam pročitala u Timesu da si se upleo u nove junačke podvige. Zašto moraš na sebe preuzimati takve rizike? Obična dužnost vojnika je već sama po sebi dovoljno opasna. Pobrini se za svoju sigurnost, Christophere - zbog mene, ako već ne želiš zbog samoga sebe. Moj zahtjev je sasvim sebičan... Ne bih mogla podnijeti da tvoja pisma prestanu stizati.

Tako sam udaljen, Pru. Kao da stojim izvan vlastitog života i gledam unutra. Ja sam, usred svih ovih brutalnosti,

otkrio jednostavna zadovoljstva u maženju psa, čitanju pisma i zurenju u noćno nebo. Večeras sam gotovo pomislio da sam opazio dravno sazviježđe po imenu Argo... nazvano po brodu kojim su Jazon i njegova posada krenuli u potragu za Zlatnim runom. Argo bismo mogli vidjeti jedino u Australiji, ali ja sam, ipak, gotovo siguran da sam ga zapazio.

Molim te da zaboraviš ono što sam ranije pisao: želim da me čekaš. Nemoj se udati ni za koga prije nego što se ja vratim. Čekaj me.

Dragi Christopher,

ovo je miris ožujka: kiša, ilovača, perje, metvica. Svakog jutra i popodneva ispijam svjež čaj od mente zaslađen medom. Mnogo šćem u posljednje vrijeme. Kao da bolje razmišljam kad sam vani.

Sinoć je bila iznimno vedra noć. Pogledala sam u nebo kako bih pronašla zvijezđe Argo. Grozna sam po pitanju sazviježđa. Ne znam pogoditi ništa osim Oriona i Orionova pojasa. Što sam duže zurila, to mi se nebo sve više činilo poput oceana i tad sam vidjela cijelu flotu brodova od zvijezda. Flotila se usidrila na Mjesecu dok su ostali brodovi otplovili. Zamislila sam da smo na jednom od tih brodova i da jedrimo po mjesecini.

Zapravo, taj ocean me uznemirio. Bio je suviše prostran. Mnogo mi se više sviđaju šume oko Stony Crossa. Uvijek su fascinantne i pune svakodnevnih čudesa... paukovih mreža sjajnih od kiše, mladica stabala koje rastu iz panjeva oborenih hrastova. Da ih barem možeš gledati sa mnom. Zajedno bismo slušali huk vjetra kroz lišće ponad naših glava, onu divnu šumnu melodiju... glazbu stabala!

Dok sjedim ovdje i pišem ti, malo sam previše približila stopalo ognjištu. Jednom sam tako opržila čarape i morala izvući stopala iz njih kad su se počele pušiti. Čini mi se da se ne mogu riješiti ove navike čak ni nakon toga. Eto, sad bi me mogao naći i prepoznati u gomili, pa makar i s povezom preko očiju. Samo moraš pratiti miris spaljenih čarapa.

Prilažem ti crvendaćevo pero koje sam pronašla tijekom jutarnje šetnje. To ti je za sreću. Drži ga u džepu.

Upravo sam iskusila čudan osjećaj dok sam pisala ovo pismo, kao da ti stojiš pokraj mene u prostoriji. Kao da mi se olovka pretvorila u magični štapić kojim sam te prizvala ovamo. Ako dovoljno snažno to poželim...

Najdraža Prudence,

u džepu mi je crvendaćevo pero. Kako si znala da mi je potreban određeni znamen u bitki? Protekla dva tjedna proveo sam u rovu razmjenjujući puščanu vatru s Rusima. To više nije konjički rat, sad se radi samo o inženjerima i artiljeriji. Albert je ostao u rovu sa mnom prenoseći poruke uzduž i poprijeko po crti bojišnice.

Tijekom zatišja pokušavam zamisliti da sam na nekom drugom mjestu. Zamišljam tebe nogu uz ognjište, daha slatkoga od čaja s metvicom. Zamišljam kako zajedno šćemo šumama Stony Crossa. Želio bih vidjeti neka svakodnevna čudesa, ali mislim da ih ne mogu naći bez tebe. Treba mi tvoja pomoć, Pru. Mislim da bi ti mogla biti moja jedina šansa da ponovno postanem dio svijeta.

Osjećam kao da imam više uspomena o tebi nego što ih zaista imam. Bio sam s tobom tijekom samo nekoliko prigoda. Ples. Razgovor. Poljubac. Kad bih barem ponovno mogao proživjeti te trenutke. Više bih ih cijenio. Sve bih više cijenio. Sinoć sam teponovno sanjao. Nisam ti mogao vidjeti lice, ali sam te osjetio pokraj sebe. Šaptala si mi.

Kad sam te posljednji put grlio, nisam znao tko si ti doista. Ili tko sam ja, ista stvar. Nikad nismo zagrebli ispod površine. Možda je bolje da nismo-mislim da te ne bih mogao napustiti da sam osjećao za tebe ono što osjećam sada.

Ispričat ću ti za što se borim. Ne za Englesku, ni za njezine saveznike, ni za bilo koji drugi domoljubni cilj. Sad se sve svodi na nadu da ću biti s tobom.

Dragi Christophere,

zbog tebe sam shvatila da su riječi najvažnije stvari na svijetu. I to nikad više nego sada. Kad mi je Audrey pružila tvoje posljednje pismo, srce mi je počelo snažnije lupati i ja sam se morala povući u svoju tajnu kućicu da ga pročitam u privatnosti.

Još ti nisam ispričala... prošloga sam proljeća tijekom jednoga od svojih lutanja pronašla najčudniju strukturu u šumi, usamljeni toranj od cigle i kamena, sav prekriven bršljanom i mahovinom. To se nalazi na udaljenom dijelu Stony Crossa koji pripada lordu Westcliffu. Kad sam poslije pitala gđu Westcliff o tomu, rekla mi je da je održavanje tajne kuće bio mjesni običaj u srednjovjekovlju. Lord i vlasnik imanja možda ju je koristio kao sklonište za ljubavnicu. Jedan Westcliffov predak tu se skrivao od krvožednih vazala. Gđa Westcliff rekla mi je da mogu posjetiti tu kuću kada god želim, jer je ona već dugonapuštena. Često odem onamo. To mi je skrovište, moje utočište... sad kad znaš za njega, onda je i tvoje. Upravo sam zapalila svijeću i postavila je na prozor. Sitna zvijezda vodilja, da te dovede kući.

Najdraža Prudence,

u svoj ovoj buci, među ljudima i u ludilu, pokušavam misliti o tebi u tvojoj tajnoj kućici... moja princeza u tornju. I moja zvijezda vodilja na prozoru.

Stvari koje čovjek mora raditi u ratu... mislio sam da će sve postati lakše s vremenom. Žao mi je što moram reći da je doista tako. Plašim se za svoju dušu. Zbog stvari koje sam činio, Pru. Zbog stvari koje ću tek učiniti. Ako ne očekujem da će mi Bog oprostiti, kako to mogu tražiti od tebe?

Dragi Christophere,

ljubav oprašta sve stvari. Ne moraš to ni tražiti.

Čitam o zvijezdama otkako si mi spomenuo sazviježđe Argo. Imamo gomile knjiga o njima jer je ta tema posebno zanimala mog oca. Aristotel je naučavao da su zvijezde građene od drugačijeg materijala negoli što su četiri zemaljska elementa - kvintesencija - a i ljudska psiha građena je od iste tvari. Zato se ljudska duša slaže i podudara sa zvijezdama. To možda nije znanstveno stajalište, ali sviđa mi se ideja da u svakome od nas postoji malo zvjezdane luči.

Misli o tebi nosim poput osobnog sazviježđa. Kako si mi samo daleko, najdraži prijatelju, ali opet nisi dalje od ustaljenih zvijezda u mojoj duši.

Draga Pru,

spremamo se za dugu opsadu. Nisam siguran kad ću ti opet moći pisati. Ovo nije moje posljednje pismo, posljednje je samo za neko vrijeme. Ne sumnjaj u to da ću ti se jednog dana vratiti.

Dok te ne budem mogao držati u rukama, ove izlizane i oronule riječi jedini su mi način da doprem do tebe. Kako ti samo slabo prenose moju ljubav. Riječi to nikad ne bi mogle valjano prenijeti ili točno iskazati što mi ti značiš.

Ipak... ja te volim. Kunem ti se zvjezdanim sjajem... neću otići s ove zemlje dok ne čuješ te riječi od mene.

Beatrix je sjedila na golemom oborenom hrastu duboko u šumi i podignula pogled s pisma. Nije ni opazila da plače sve dok nije osjetila povjetarac na vlažnom obrazu. Mišići lica boljeli su je dok se nastojala pribрати.

Pisao joj je tridesetog lipnja ne znajući da je i ona njemu pisala istog dana. To su mogli protumačiti jedino kao znak.

Nije još iskusila tako dubok i gorak gubitak, agoniju žudnje, otkako su joj roditelji umrli. Bila je to drugačija vrsta tuge, naravno, ali nosila je isti okus beznadežne potrebe.

Što sam učinila?

Ona, koja je kroz život uvijek prolazila s bespoštednom iskrenošću, sad je izvela neoprostivu varku. Ali istina bi samo pogoršala stvari. Kad bi Christopher Phelan otkrio da mu se lažno predstavljala, prezreo bi je. A da nikad ne otkrije, onda bi Beatrix ostala "djevojka kojoj je mjesto u štali". Ništa više.

"Ne sumnjaj u to da ću ti se jednoga dana vratiti."

Te su riječi bile namijenjene Beatrix, bez obzira na to što ih je naslovio na Prudence.

- Volim te - šapnula je i počela brže liti suze.

Kako su ovi osjećaji izniknuli u njoj? Dragi Bože, jedva se sjećala kako je izgledao Christopher Phelan, a srce joj se slamalo zbog njega. Najgore od svega, vrlo je vjerojatno da su Christopherove izjave potaknute ratnim tegobama. Christopher kojeg je poznavala iz pisama... čovjek kojeg je voljela... mogao bi nestati kad se vrati kući.

Iz ove situacije neće se izroditi ništa dobro. Morala je to prekinuti. Više se ne može predstavljati kao Prudence. Nije bilo pošteno prema ikome, posebno nije prema Christopheru.

Beatrix je polako došetala do kuće. Kad je ušla u kuću Ramsay, susrela je Ameliju koja je izvodila vani mlađega sina Ryea.

-Tu si! - uzviknula je Amelia. - Hoćeš li s nama do štale? Rye će jahati ponija.

- Neću, hvala ti. - Beatrix se smiješila kao da joj je netko pribadačama stegnuo kutove usana. Svaki član njezine obitelji brzo bi je uključivao u svoj život. U tom pogledu svi su prema njoj bili iznimno velikodušni. Ipak, osjećala se odbačenom, sve više i jače, kao tetka usidjelica.

Osjećala se ekscentričnom i usamljenom. Neprilagođenom, kao i životinje koje je držala.

Misli su joj nepovezano lutale skupljajući sjećanja na muškarce koje je upoznavala tijekom balova, večera i sjedeljki. Nikad joj nije manjkalo muške pažnje. Možda je trebala nekoga od njih potaknuti, odabrati prikladna kandidata uz kojega bi se mogla vezati i tako završiti s tim. Možda je ipak vlastiti život bio vrijedniji od udaje za nevoljenog čovjeka.

To bi bio samo drugi oblik bijede i jada.

Gurnula je prste u džep haljine da dodirne pismo Christophera Phelana. Trbuh joj se zgrčio i ugodno utoplilo od dodira papira koji je on savio.

- Nešto si mi tiha u zadnje vrijeme - rekla je Amelia, pažljivo je promatrajući plavim očima. - Izgledaš mi kao da si plakala. Draga, muči li te što?

Beatrix je nelagodno slegnula ramenima. - Pretpostavljam da sam melankolična zbog bolesti gospodina Phelana. Sudeći po onomu što mi je Audrey ispričala, stanje mu se pogoršalo.

- Oh... - Amelia ju je blago i zabrinuto pogledala. - Da barem nešto možemo učiniti. Ako napunim košaru bocama šljivovice i pudingom, hoćeš li im to odnijeti?

- Naravno. Ići ću kasnije popodne.

Beatrix se povukla u privatnost svoje sobe, sjela za stol i izvukla pismo. Posljednji put će pisati Christopheru, i to nešto neosobno, da ispadne kao nježno povlačenje. Bolje i to nego da ga nastavi zavaravati.

Pažljivo je odmaknula poklopac tintarnice, umočila pero i počela pisati.

Dragi Christophe,

koliko god te cijenim, dragi prijatelju, ne bi bilo mudro za bilo koga od nas da nešto zadržava dok tebe nema. Najiskrenije želje upućujem za tvoju dobrobit i sigurnost. Pa ipak, mislim da bi bilo najbolje da više ne spominjemo osjećaje osobne naravi sve dok se ti ne vratiš. Zapravo, mislim da je najbolje da prekinemo s dopisivanjem...

Sa svakom novom rečenicom sve je teže kontrolirala prste. Olovka je drhtala u njezinu čvrstom stisku i osjetila je kako joj suze ponovno naviru. - Glupost - rekla je.

Doslovno ju je boljelo pisati takve laži. I toliko ju je počelo stezati u grlu da je jedva mogla disati.

Odlučila je da će, prije nego što završi, zapisati istinu, pismo koje mu je željela poslati, a potom ga uništiti.

Beatrix je disala s naporom, dohvatila je drugi komad papira i na brzinu zapisala nekoliko redaka, samo za svoje oči, nadajući se da će time ublažiti snažnu bol koja ju je stezala oko srca.

Najdraži Christophere,

ne mogu ti više pisati.

Ja nisam ona za koju me držiš.

Nisam ti namjeravala slati ljubavna pisma, ali ona su to postala. Moje su se riječi, na svom putu do tebe, pretvorile u otkucaje srca na papiru.

Vrati se, molim te, dođi kući i pronađi me.

Beatrix se zamaglilo pred očima. Odložila je stranicu u stranu i vratila se svom prvotnom pismu koje je dovršila iskazujući želje i molitve za njegov sretan povratak.

Što se ljubavnog pisma tiče, njega je zgužvala i gurnula u ladicu. Poslije će ga spaliti na svojoj privatnoj svečanosti, promatrajući kako se svaka iskrena riječ pretvara u pepeo.

4. POGLAVLJE

Beatrix je kasnije tog popodneva prošetala do doma Phelanovih. Nosila je oveću košaru nakrcanu šljivovicom i pudingom, kolutom nemasnog bijelog sira i manjim “jednostavnim kolačem”, suhim i bez glazure, samo malčice slatkim. Nije ni približno bilo važno jesu li te stvari potrebne Phelanovima koliko je bila značajna sama gesta.

Amelia je nagovarala Beatrix da odjaše do Phelanovih u kočiji ili kolima s obzirom na to da je košara bila nezgrapna. Pa ipak, Beatrix je željela iskusiti umor od šetnje nadajući se time primiriti uznemiren duh. Krenula je čvrstim ritmom uvlačeći rani ljetni zrak u pluća. *Ovo je miris lipnja, poželjela je napisati Christopheru... kozja krv, zelena slama, mokra posteljina izvučena na sušenje...*

Obje su ju ruke boljele od dugog pridržavanja košare dok nije stigla na odredište.

Kuća ukrašena gustim slojevima bršljana podsjećala je na čovjeka koji se skutrio u svom kaputu. Beatrix se naježila od onoga što će je dočekati kad je prišla ulaznim vratima i pokucala. Uveo ju je batler tmurna lica. Oslobodio ju je košare i uveo u primaću sobu.

Kuća joj se učinila previše zagrijanom, pogotovo nakon šetnje. Beatrix je osjetila kako joj znoj probija ispod slojeva haljine i glomaznih gležnjača.

Mršava i nedotjerana Audrey ušla je u sobu, a kosa joj je bila napola podignuta, napola spuštena. Nosila je pregaču prošaranu tamnim crvenkastim mrljama.

Mrlje od krvi.

Audrey se pokušala slabašno osmjehnuti kad je opazila Beatrixin zabrinut pogled. - Kao što vidiš, nisam spremna nikoga primiti. Ali ti si jedna od rijetkih pred kojima se ne moram truditi oko izgleda. - Kad je shvatila da je još uvijek u pregači, razvezala ju je i zgužvala u malen smotuljak. - Hvala ti na košari. Rekla sam batleru da natoči čašu šljivovice i odnese je gospođi Phelan. Odveli su je u krevet.

- Je li bolesna? - upitala je Beatrix Audrey kad je ova sjela pokraj nje.

Audrey je odgovorila odmahivanjem glave. - Izbezumljena je.

- A... tvoj suprug?

- On umire - rekla je Audrey bez okolišanja. - Nije mu preostalo još dugo. Liječnik kaže da je samo pitanje dana.

Beatrix je ispružila ruke prema njoj sa željom da je zagrlji i primi kao jedno od njezinih ranjenih stvorenja.

Audrey se trznula i podignula ruke u obranu. - Ne, nemoj. Ne mogu podnijeti dodir. Slomit ću se na komadiće. Moram biti jaka za Johna. Brzo porazgovarajmo. Imam samo nekoliko minuta na raspolaganju.

Beatrix je odmah sklopila ruke na krilu. - Pusti mene da nešto učinim - rekla joj je tiho. - Pusti me da sjedim s njim dok se ti odmaraš. Barem jedan sat.

Audrey se jedva uspjela osmjehnuti. - Hvala ti, draga. Ali ne mogu pustiti nikoga drugoga da sjedi s njim. To moram biti ja.

- Hoću li onda otići k njegovoj majci?

Audrey je protrljala oči. - Ponuda je vrlo ljubazna. Ipak, mislim da ona sad ne želi nikakvo društvo. - Uzdahnula je. - Da se nju pita, radije bi umrla s Johnom nego nastavila bez njega.

- Ali ima i drugoga sina.

- Prema Christopheru ne osjeća privrženost. Samo prema Johnu.

Beatrix je pokušala sve to razumjeti kad se začulo, kao negodovanje, otkucavanje sata čije je klatno niječno zamahivalo umjesto odgovora. - To ne može biti istina - napokon je rekla.

- Može i te kako - odgovorila je Audrey sa slabašnim i otužnim smiješkom. - Neki ljudi mogu dati bezgraničnu zalihu ljubavi. Poput tvoje obitelji. Ali za druge ti je to ograničen resurs. Gospođa Phelan izlila je svu svoju ljubav. Imala ju je u dovoljnoj količini samo za supruga i Johna. - Audrey je podignula ramena i potom iznureno slegnula njima. - Nije važno voli li Christophera ili ne voli. Trenutačno mi se ništa ne čini važnim.

Beatrix je gurnula ruku i džep i izvukla pismo. - Ovo je za njega - rekla je. - Za kapetana Phelana. Od Pru.

Audrey je primila pismo ravnodušna izraza lica. - Hvala ti. Poslat ću ga zajedno s pismom o Johnu. On će htjeti to znati. Jadan Christopher... tako je daleko.

Beatrix se pitala ne bi li možda trebala uzeti pismo natrag. Ovo bi sad bilo najgore vrijeme da se udalji od Christophera. S druge strane, možda bi upravo sada bilo najbolje vrijeme. Bila bi to lakša rana nanesena istodobno kad i puno teža i ozbiljnija.

Audrey je promatrala poigravanje emocija na njezinu licu. - Hoćeš li mu ti ikad reći? - upitala ju je nježno.

Beatrix je trepnula. - Reći mu što?

Time je izmamila umoran uzdah od nje. - Nisam glupa, Bea. Prudence je upravo u Londonu, ide na balove, sjedeljke i pohađa sva ona blesava i trivijalna događanja sezone. Ona nije mogla napisati to pismo.

Beatrix je osjetila da je pocrvenjela, a potom problijedjela. - Dala mi je pismo prije odlaska.

- Zbog njezine odanosti Christopheru? - Audreyne usne su se iskrivile. - Kad sam je posljednji put vidjela, nije se sjetila ni pitati kako mu je. I zašto ti uvijek donosiš i uzimaš pisma? - Uputila je Beatrix mio, ali i prijekoran pogled. - Sudeći prema onomu što je Christopher pisao u pismima meni i Johnu, očito se jako zagrijao za Prudence. I to zbog onoga što mu je ona pisala. Bea, postane li mi ta glupača šogorica, to će biti tvojom krivnjom.

Audrey ju je uhvatila za ruku i stegnula je kad je opazila kako joj brada podrhtava i oči se sjaje. - Poznavajući tebe, nemam sumnje da si imala dobre namjere. Ali sumnjam da će krajnji rezultat biti podjednako dobar. - Uzdahnula je. -Moram se vratiti Johnu.

Beatrix je otišla s Audrey prema ulazu, a potom ju je svladala spoznaja da će joj se prijateljica uskoro morati nositi sa suprugovom smrću.

- Audrey - obratila joj se drhtavim glasom - da barem mogu proći kroz ovo umjesto tebe.

Audrey je dugo zurila u nju dok joj se lice crvenjelo od navale osjećaja. - To je ono, Beatrix, što tebe čini pravom prijateljicom.

Dva dana poslije, Hathawayevi su primili vijest da je John Phelan umro tijekom noći. Suosjećali su s ožalošćenima i razmatrali način na koji bi najbolje mogli pomoći nesretnim ženama. U uobičajenim okolnostima, Leo bi, kao lord i vlasnik imanja, trebao nazvati Phelane i ponuditi im svoje usluge. Ipak, bio je u Londonu i parlament je još uvijek zasjedao. Trenutačno se vodila žustra politička rasprava o nesposobnosti i ravnodušnosti koje su dovele do toga da se trupe na Krimu loše podržava i opskrbljuje.

Odlučeno je da Merripen, Winin suprug, ode do kuće Phelanovih u ime obitelji. Nitko se nije nadao tomu da će biti primljen, jer će ožalošćeni nesumnjivo biti toliko shrvani tugom da bi i s kim razgovarali. Merripen im je ipak namjeravao odnijeti pismo i ponuditi bilo kakvu pomoć koju bi mogli zatrebati.

- Merripene - upitala ga je Beatrix prije odlaska - svakako izrazi moju privrženost Audrey i pitaj je mogu li joj kako pomoći s organizacijom sprovoda? Ili je pitaj želi li možda da netko sjedi uz nju.

- Naravno - odgovorio je Merripen čije su tamne oči bile ispunjene toplinom. Merripena su Hathawayevi odgajali od dječastva i bio im je svima poput brata. - Zašto joj ne napišeš poruku? Predat ću je posluži.

- Eto me za minutu. - Beatrix je požurila prema stubama podižući teške nabore suknje kako se ne bi spotaknula na putu do sobe.

Prišla je radnom stolu, izvadila papir i pera pa podignula poklopac tintarnice. Ruka joj je zastala u zraku kad je opazila napola zgužvano pismo u ladici.

Bilo je to pristojno pismo kojim se distancirala od Christophera Phelana.

Ono koje nikad nije bilo poslano.

Beatrix je obuzela drhtavica, i to toliko da su joj koljena počela klecati. - Oh, Bože - šapnula je, pavši na obližnju stolicu takvom silinom da se opasno zanjihala.

Sigurno je dala Audrey krivo pismo. Ono nepotpisano koje je počinjalo s: "Ne mogu ti više pisati. Ja nisam ona za koju me držiš..."

Beatrixino srce jako je kucalo napinjući se od panike. Nastojala je primiriti uznemirene misli tek toliko da može razmišljati. Je li to pismo već poslano? Možda još uvijek ima vremena da se ono uzme i vrati. Pitat će Audrey... Ipak ne, to bi bio vrhunac sebičnosti i bezobzirnosti. Audreyin suprug upravo je preminuo. Ne zaslužuje da je se sada gnjavi beznačajnim stvarima.

Bilo je prekasno. Beatrix će morati pustiti ovo, a Christopher Phelan shvatiti na svoj način čudnu poruku.

"Vrati se, molim te, dođi kući i pronađi me."

Beatrix je zastenjala, primaknula se i oslonila glavu na stol. Čelo joj se zbog znoja zalijepilo za polirano drvo. Osjetila je da je Lucky skočila na stol, gurkala joj kosu njuškom i prela.

Molim te, dragi Bože, razmišljala je očajnički, ne daj da Christopher odgovori. Neka se završi sve ovo. Neka nikad ne dozna da sam to bila ja.

5. POGLAVLJE

SCUTARI, KRIM

Čini mi se - rekao je Christopher podižući juhu do usana ranjenog muškarca - da je bolnica možda najgore mjesto na kojem bi se čovjek mogao oporaviti. Mladi vojnik kojega je hranio, kojemu nije bilo više od devetnaest ili dvadeset godina, nešto je zabavno promrmljao dok je ispijao juhu.

Christophera su doveli u bolnicu u Scutariju prije tri dana. Ranjen je u napadu na Redan tijekom beskrajne opsade Sevastopolja. U jednom trenu pratio je grupu inženjeraca dok su prenosili ljestve do ruskog bunkera, a u idućem se začuo prasak. Istodobno je osjetio oštar bol u boku i desnoj nozi.

Barake su bile krcate ranjenima, štakorima i štetočinama. Jedini izvor vode bila je fontana oko koje su se skupljali vojnici kako bi kanticama zahvatili malo smrdljivog mlaza. Budući da ta voda nije bila prikladna za piće, koristili su je za pranje i namakanje obloga.

Christopher je potkupio vojnike da mu donesu šalicu žeste. Prelio je alkohol po ranama u nadi da mu se tako neće zagnojiti. Kad je to prvi put učinio, gotovo se onesvijestio od navale sirove vreline i pao s kreveta, čime je uzrokovaospektakularnu provalu veselja drugih pacijenata na odjelu. Christopher je kasnije strpljivo podnio njihova zadirkivanja znajući da je trenutak lake bezbrižnosti i te kako potreban na ovako zapuštenome i prljavome mjestu.

Uklonili su mu šrapnel iz boka i noge, ali rane ipak nisu propisno zacjeljivale. Jutros je otkrio da mu je koža oko njih crvena i zategnuta. Sama mogućnost kompliciranja rane na ovakvome mjestu bila je zastrašujuća.

Jučer su, unatoč razjarenim prosvjedima vojnika u dugim nizovima bolničkih kreveta, bolničari omotali nekog čovjeka u krvavu deku i odnijeli ga pred zajedničku grobnicu dok ovaj još nije bio mrtav. Odgovorili su na

ljutite uzvike pacijenata da je muškarac u nesvjestici i da ga samo nekoliko minuta dijeli od smrti, a da je krevet prijeko potreban. Sve je to bila istina. Christopher ih je ipak, kao jedan od rijetkih koji su mogli ustati, presreo govoreći im da pričekaju s muškarcem na podu sve do njegova posljednjega daha. Cio je sat sjedio na hladnom kamenu odbijajući insekte od sebe, držeći čovjekovu glavu naslonjenu na zdravu nogu.

- Misliš da si mu pomogao? - upitao ga je jedan bolničar ironično kad je jadnik izdahnuo, a Christopher im dopustio da ga odnesu.

- Nisam njemu - odgovorio im je Christopher tiho. - Ali možda jesam njima. - Kimnuo je u smjeru niza ofucanih bolničkih kreveta po kojima su pacijenti ležali i promatrali. Bilo im je važno vjerovati da će ih, ako i kada njihovo vrijeme dođe, tretirati s barem iskricom humanosti.

Mladi vojnik u krevetu do Christopherova nije mogao učiniti mnogo toga za samog sebe jer je ostao bez ruke i šake. Budući da nije bilo slobodnih medicinskih sestara,

Christopher je primio na sebe da ga hrani. Žmirkao je i trzao se dok je klečao uz krevet, a potom podignuo čovjeku glavu i pomogao mu popiti šalicu juhe.

- Kapetane Phelane - začuo se oštar glas sestre milosrdnice. Strogim ponašanjem i odbojnim izrazom lica, ova je časna sestra bila toliko zastrašujuća da su neki vojnici predlagali - kad ona nije mogla čuti, naravno - da bi rat protiv Rusa završio za nekoliko sati kad bi nju poslali na njih.

Podignula je čekinjaste sijede obrve spazivši Christophera uz pacijentov krevet. - Ponovno stvaraš nevolje? - upitala je. - Kapetane, vratit ćete se u svoj krevet. I nećete ga više napuštati... osim ako vam nije namjera da se toliko razbolite da budemo prisiljeni beskonačno vas zadržati ovdje.

Christopher je poslušno oteturao do kreveta.

Prišla mu je i položila hladnu ruku na obrvu.

- Groznica - čuo je njezinu dijagnozu. - Kapetane, ne mičite se iz ovog kreveta ili ću vas privezati za njega. - Povukla je ruku i ostavila mu nešto na prsima.

Christopher je otvorio oči i vidio da mu je pružila svežanj pisama.

Prudence.

Žustro je zgrabio jedno pismo i nespretno požurio razlomiti pečat.

Bila su dva pisma u svežnju.

Pričekao je da sestra ode i otvorio prvo pismo od Prudence. Pogled na njezin rukopis preplavio ga je osjećajima. Želio ju je, bila mu je potrebna, i to s intenzitetom koji nije mogao zadržavati u sebi.

Nekako se, udaljen cio jedan svijet od nje, uspio zaljubiti. Nije bilo važno što ju je jedva poznavao. Volio je ono malo što je znao o njoj.

Christopher je pročitao nekoliko škrtih redaka.

Riječi su se slagale kao u nekoj dječjoj igri slovima. Odgonetavao ih je sve dok nisu postale smislene.

-... Nisam ona za koju me držiš... Molim te, vrati se kući i pronađi me...

Usnama je u tišini oblikovao njezino ime. Položio je ruku na prsa i stisnuo pismo uz podivljale otkucaje srca.

Što se to dogodilo Prudence?

Ova čudna i nagla bilješka uzrokovala je pravu buru u njemu.

Nisam ona za koju me držiš, ponavljao je nečujno u sebi.

Ne, naravno da nije. Nije ni on. On nije slomljeno i grozničavo biće na bolničkom krevetu, a ona nije dosadna namiguša kakvom su je svi smatrali. Kroz pisma su osjetili da jedno drugomu obećavaju više od toga.

-... Molim te, vrati se kući i pronađi me...

Osjetio je da su mu ruke natečene i koža zategnuta dok je petljao nešto s drugim Audreynim pismom. Postajao je nespretno od groznice. Počela ga je boljeti glava... opako je bubnjalo... morao je čitati riječi između napadaja boli.

Dragi Christophe,

ovo ti nikako ne mogu nježno priopćiti. Johnovo stanje se pogoršalo. suočava se sa smrću s jednakim strpljenjem i otmjenošću kakve je oduvijek pokazivao u životu. Kad ovo pismo dođe do tebe, nema sumnje da njega više neće biti...

Christopher je prestao razmišljati o ostatku pisma. Kasnije će imati više vremena za čitanje. I vremena za žalovanje.

John se nije trebao razboljeti. Trebao je biti siguran u Stony Crossu i izroditi djecu s Audrey. Trebao je biti tamo kad se Christopher vrati kući.

Christopher se uspio okrenuti na bok. Povukao je deku dovoljno visoko da si napravi sklonište. Oko njega su ostali vojnici nastavljali ubijati vrijeme... razgovarali su i kartali kad god bi to bilo moguće. Namjerno i milostivo nisu obraćali pozornost na njega, pružajući mu tako privatnost koja mu je bila potrebna.

6. POGLAVLJE

Tijekom deset mjeseci od zadnjega Beatrixina pisma, nije se pojavilo nijedno od Christophera Phelana. Razmijenio je pisma s Audrey, ali njoj je, zbog žalovanja suprugove smrti, bilo teško razgovarati i s kim, čak i s Beatrix.

Audrey joj je prenijela da je Christopher bio ranjen, ali da se oporavio u bolnici i vratio u postrojbu. Beatrix je stalno tražila po novinama bilo kakav spomen na njega i pronašla bezbrojne izvještaje o njegovoj hrabrosti. Tijekom mjesecima duge opsade Sevastopolja, postao je najodlikovaniji topnički časnik. Odlikovan je ne samo Redom Batha i Medaljom Krimске vojne s posebnim odlikovanjima za sudjelovanje u bitkama za Almu, Inkerman, Balaklavu i Sevastopolj nego je dobio i francusku Legiju časti i tursku *Medidiju*.

Prijateljski odnosi s Prudence zahladnjeli su na Beatrixinu žalost, počevši s danom kad joj je Beatrix kazala da više ne može pisati Christopheru.

- Ali zašto? - usprotivila se Prudence. - Mislila sam da uživaš u dopisivanju s njim.

- Više ne uživam u tomu - odvratila je Beatrix prigušenim glasom.

Prijateljica ju je pogledala u nevjerici. - Teško bih mogla povjerovati da bi ga ti mogla ovako napustiti. Što će pomisliti kad pisma prestanu stizati?

Beatrix je osjetila mučninu u trbuhu od tog pitanja, od krivnje i žudnje. Jedva je uspjela progovoriti: - Ne mogu mu nastaviti pisati, a da mu ne kažem istinu. Postaje previše osobno. Ja... tu su se uvukli nekakvi osjećaji. Razumiješ li što ti želim kazati?

- Razumijem samo to da si sebična. Postigla si to da mu ja sad ne mogu poslati pismo jer bi odmah prepoznao razliku između tvog i mog rukopisa. Bar bi mi ga mogla zauzvrat držati na uzici dok se ne vrati.

- Zašto ga želiš? - upitala je Beatrix namrštivši se. Nije joj se svidio izraz "držati na uzici"... kao da je Christopher neko olinjalo pseto. Jedan od mnogih. - Imaš puno udvarača.

- Da, ali kapetan Phelan postao je ratni junak. Možda čak bude pozvan na večeru s kraljicom ako se vrati. A i naslijedit će imanje Riverton, sada kad mu je brat umro. Sve ga to čini dobrom lovinom, baš kao da je plemić.

Iako je Beatrix nekad zabavljala Prudenceina plitkost, sad je osjetila zlovolju. Christopher je zaslužio puno više od toga da ga se procjenjuje i vrednuje po ovim površnim stvarima.

- Je li ti palo na pamet da će se vratiti drugačiji zbog rata? - upitala je tiho.

- Dobro, možda je bio ranjen, ali ja se svakako nadam da neće biti tako.

- Mislila sam na promjene u karakteru.

- Zato što je bio u bitki? - Prudence je slegnula ramenima. - Pretpostavljam da je to ostavilo nekog utjecaja na njega.

- Jesi li ti uopće pratila neke izvještaje o njemu?

- Bila sam jako zauzeta - rekla je Prudence u svoju obranu.

- Kapetan je zaradio *Međidiju* spašavajući ranjenog turskog časnika. Nekoliko tjedana kasnije, otpuzao je do bombardiranog skladišta gdje je poginulo deset francuskih vojnika i uništeno pet topova. Preuzeo je preostale topove i sam održao položaj osam sati protiv neprijatelja. Drugom prilikom...

- Ne moram slušati o tomu - usprotivila se Prudence. -Što ti zapravo želiš poručiti, Bea?

- To da bi se mogao vratiti kao drugačiji čovjek. A ako ti je uopće stalo do njega, onda bi mogla bar pokušati razumjeti što je prošao. - Pružila je Prudence svežanj pisama povezanih tankom plavom vrpcom. - Za početak bi trebala pročitati ovo. Trebala sam prepisati pisma koja sam ja slala njemu, pa da i njih možeš pročitati. Bojim se da o tomu nisam ni razmišljala.

Prudence je nevoljko primila pisma. - U redu, pročitat ću ih. Ali sigurna sam da Christopher neće htjeti razgovarati o pismima kad se vrati... imat će mene ovdje.

- Trebala bi se potruditi i bolje ga upoznati - rekla je Beatrix. - Mislim da ga želiš iz pogrešnih razloga, a ima toliko pravih. On je to zavrijedio. Ne zbog hrabrosti u bitkama i svih onih sjajnih odličja... zapravo, to je najneznatniji dio njega. - Beatrix je zašutjela na trenutak, razmišljajući tugaljivo o tomu da bi doista trebala izbjegavati ljude i provoditi vrijeme sa životinjama. - Kapetan Phelan napisao je da nitko od vas, dok ste se družili, nije zagrebao ispod površine.

- Kakve površine?

Beatrix ju je blijedo pogledala razmišljajući o tomu da je za Prudence jedino što ima ispod površine još više površine. - Napisao je da bi ti mogla biti jedina šansa koja bi ga ponovno vratila svijetu.

Prudence je čudno zurila u nju. - Možda je i bolje da mu prestaneš pisati. Čini mi se da si se fiksirala na njega. Ja se nadam da ne pomišljaš da bi Christopher ikad... - Zastala je obzirno. - Nema veze.

- Znam što si mislila reći - rekla je Beatrix hladnim tonom. - Naravno da ne gajim takve iluzije. Nisam zaboravila da me jednom usporedio s kobilom.

- Nije te usporedio s kobilom - rekla je Prudence. - Samo je rekao da ti je mjesto u štali. Ipak, on je sofisticiran muškarac i nikad ne bi bio sretan sa ženom koja većinu vremena provodi sa životinjama.

- Draže mi je društvo životinja od bilo koje osobe koju poznajem - odvrátila je Beatrix. Odmah je požalila zbog netaktične izjave, pogotovo kad je opazila da je Prudence to doživjela kao osobnu uvredu. - Žao mi je. Nisam mislila...

- Možda bi onda bilo bolje da se vratiš svojim ljubimcima - rekla je Prudence ledenim tonom. - Bit ćeš sretnija u razgovoru s nekim tko ti ne može uzvratiti.

Beatrix je napustila kuću Mercerovih ukorena i uznemirena. Prudence joj je prije toga rekla: - U ime svih nas, Bea, moraš mi obećati da nikada nećeš reći kapetanu Phelanu da si ti napisala ta pisma. To ne bi imalo smisla. On te ne bi želio čak ni kad bi mu to ispričala. Samo bi se osramotila i postala kivna. Muškarac poput njega nikad ti ne bi oprostio takvu varku.

Od toga dana Beatrix i Prudence vidjele bi se samo u prolazu. A pisma se više nisu pisala.

To je mučilo Beatrix, pitala se kako je Christopheru, je li Albert s njim, jesu li mu rane zacijeljele kako treba, ali više nije imala pravo postavljati pitanja vezana za njega.

Nikada nije trebala ni dobiti to pravo.

Sevastopolj je, na golemu radost cijele Engleske, pao u rujnu 1855., a mirovni pregovori započeli su u veljači iduće godine. Beatrixin šurjak Cam primijetio je da je rat uvijek Pirova pobjeda, iako je Britanija pobijedila, jer se nikad ne može staviti cijena na bilo koji život koji je oštećen ili izgubljen. Bio je to romski sentiment s kojim se Beatrix slagala. Sve u svemu, više od sto pedeset tisuća savezničkih vojnika umrlo je od rana zadobivenih u bitkama ili od zaraza, a Rusa je umrlo više od sto tisuća.

Kad je stigla dugo očekivana zapovijed da se regimente vrate kući, Audrey i gđa Phelan doznale su da će Christopherova Jurišna brigada stići u Dover sredinom travnja pa nastaviti prema Londonu. Dolazak jurišnika žarko se iščekivao, a Christophera se smatralo nacionalnim junakom. Sliku su mu izrezivali iz novina i postavljali na izloge trgovina, a priče o njegovim pothvatima ponavljale su se u gostionicama i kavanama. Sela i okruzi ispisivali su duge pozdravne govore u njegovu čast, a barem tri svečana mača, ukrašena njegovim imenom i draguljima, čekala su u rukama političara koji su mu ih žarko željeli uručiti za njegovu službu.

Ipak, kad su jurišnici stigli u Dover, Christopher je tajnovito izmaknuo svečanostima. Gomila na doku pozdravljala je Jurišnu brigadu zahtijevajući pojavljivanje njihova najslavnijeg strijelca, ali činilo se da je Christopher odlučio izbjeći razdraganu rulju, svečanosti i bankete... čak se nije pojavio ni na svečanoj večeri kojoj je nazočila kraljica sa svojom pratnjom.

- Što se, po vašemu mišljenju, dogodilo s kapetanom Phelanom? - upitala je Beatrixina starija sestra Amelia kad ovoga nije bilo tri dana. - Koliko ga se ja sjećam, bio je društven tip koji bi obožavao biti u središtu pozornosti.

- Još više pozornosti dobiva svojim izostankom - istaknuo je Cam.

- On ne želi pozornost - Beatrix se nije mogla suzdržati. - Sakrio se.

Cam je podignuo tamnu obrvu izgledajući kao da ga sve ovo zabavlja. - Poput lisice?

- Da. Lisice su prepredene. Čak i kad se čini da izravno skreću sa svoga cilja, one na kraju sve uvijek okrenu u svoju korist. - Beatrix je oklijevala zureći u daljinu kroz obližnji prozor prema šumi sjenovitoj od hladnijeg, zakasnjelog proljeća... previše vjetra s istoka, previše kiše. - Kapetan Phelan želi se vratiti kući. Ali će se skrivati sve dok ga psi ne prestanu proganjati.

Nakon toga se utišala i utonula u misli dok su Cam i Amelia nastavili s pričom. Ona je to samo zamišljala, ali je ipak imala čudan osjećaj da je Christopher Phelan negdje u blizini.

- Beatrix. - Amelia je došla do prozora i stala pokraj nje položivši joj nježnu ruku na rame. - Osjećaš li se melankolično, draga? Možda bi trebala posjetiti London tijekom sezone, baš kao tvoja prijateljica Prudence. Mogla bi ostati kod Lea i Catherine ili s Poppy i Harryjem u hotelu...

- Mene uopće ne zanima sudjelovanje u toj sezoni - rekla je Beatrix. - Četiri sam puta sudjelovala i to je bilo triput previše.

- Ali bila si i te kako tražena. Gospoda su te obožavala. A možda se pojavi netko novi.

Beatrice je podignula glavu prema nebu. - U londonskom društvu nikad se ne pojavljuje netko nov.

- Istina - rekla je Amelia kad je malo razmislila o tomu. - Ipak, mislim da bi ti bilo bolje u gradu nego ovdje na selu. Ovdje ti je pretho.

Nizak, crnomanjast dječak uletio je u sobu na drvenom konjiću ispuštajući ratoboran urlik dok je zamahivao mačem. Bio je to Rye, Camov i Amelijin sin od četiri i pol godine. I dok je dječak ubrzavao, repom konjića nehotice je zahvatio podnu lampu s plavim staklenim zaslonom. Cam se refleksno spustio i uhvatio lampu prije nego što se mogla smrskati na podu.

Rye se okrenuo, opazio oca na podu i skočio na njega hihoćući se.

Cam se hrvao sa sinom, zastavši nakratko da obavijesti suprugu. - Nije ovdje baš tako tiho.

- Nedostaje mi Jado - potužio se Rye, misleći na svog rodaka i omiljenog partnera za igru. - Kad se on vraća?

Merripen, Amelijina sestra Win i njihov najmlađi sin nadimka Jado otišli su prije mjesec dana posjetiti imanje u Irskoj koje je Merripen jednoga dana trebao naslijediti. Djed mu je bolovao, pa je Merripen pristao ostati na neodređeno vrijeme kako bi se upoznao s imanjem i njegovim stanovnicima.

- Neće ga biti neko vrijeme - tužno ga je izvijestio Cam. - Možda ga ne bude sve do Božića.

- To je predugo - rekao je Rye i sjetno uzdahnuo.

- Dragi, imaš ti i drugih rodaka - istaknula je Amelia.

- Svi su u Londonu.

- Edward i Emmaline bit će ovdje ljeti. A u međuvremenu imaš svoga malog bracu.

- Alex mi nije zabavan - rekao je Rye. - Ne može pričati ni bacati loptu. I piški.

- Na sve strane - dometnuo je Cam čije su jantarne oči zasjale kad je podignuo pogled prema supruzi.

Amelia je bezuspješno nastojala suzbiti osmijeh. - Pa neće zauvijek piškiti.

Rye je zajahao oca na prsima i pogledao Beatrice. - Teta, hoćeš li se ti igrati sa mnom?

- Svakako. Špekule? Štapići?

- Rata - rekao je dječak s užitkom. - Ja ću biti konjica, a ti Rusi, pa ću te juriti oko živice.

- Zar ne bismo umjesto toga mogli odglumiti Pariški mirovni sporazum?

- *Ne možeš* doći do sporazuma prije rata - usprotivio se Rye. - Ne bismo imali o čemu razgovarati.

Beatrix se široko osmjehnula sestri. - Vrlo logično.

Rye je skočio i zgrabio Beatrix za ruku pa je počeo vući vani. - Hajde, teta - umiljavao joj se. - Obećavam ti da te neću zviznuti mačem kao prošli put.

- Nemoj ići u šumu, Rye! - Cam im je doviknuo. - Jedan stanar rekao je da je jutros pas lotalica izletio iz gustiša lješnjaka i gotovo ga napao. Pomislio je da je možda bijesan.

Beatrix je zastala i pogledala Cama. - Kakav pas?

- Mješanac grube dlake poput terijera. Stanar tvrdi da mu je ukrao kokoš.

- Ne brini se, tata - rekao je Rye samopouzvano. - Bit ću siguran s Beatrix. Nju vole sve životinje, čak i one bijesne.

7. POGLAVLJE

Nakon sata skakutanja oko živice i trčanja kroz voćnjak, Beatrix je vratila Ryea kući na popodnevne lekcije.

- Ne volim lekcije - rekao je Rye, uzdahnuvši kad su pristupili francuskim vratima na bočnom dijelu kuće. - Radije bih se igrao.

- Da, ali moraš naučiti matematiku.

- Ne moram, stvarno. Već znam brojiti do sto. A siguran sam da mi nikad neće biti potrebno nečega više od sto.

Beatrix se široko osmjehnula. - Onda vježbaj pisanje. Tako ćeš moći pročitati mnoge avanturističke priče.

- Ali ako budem provodio vrijeme čitajući o avanturama - rekao je Rye - onda ih zapravo neću *imati*.

Beatrix je odmahнула glavom i nasmijala se. - Ne bih se smjela s tobom upuštati u rasprave, Rye. Ti si veliki pametnjaković.

Dijete je pojurilo stubama i okrenulo se prema njoj. - Zar ti nećeš doći, teta?

- Neću još - rekla je, odsutno gledajući prema šumi iza kuće Ramsay. - Mislim da ću otići u šetnju.

- Hoću li ja poći s tobom?

- Hvala ti, Rye, ali trenutačno mi je potrebna samotnjačka šetnja.

- Tražit ćeš psa - rekao je mudro.

Beatrix se nasmiješila. - Možda.

Rye ju je zamišljeno gledao. - Teta?

- Da?

- Hoćeš li se ti udati?

- Nadam se, Rye, da hoću. Ali prvo moram pronaći pravoga gospodina.

- Ako te nitko drugi ne želi oženiti, onda ću ja kad odrastem. Ali samo ako budem viši, zato što te ne želim gledati odozdo.

- Hvala ti - rekla je ozbiljno, nastojeći suzbiti osmijeh, a potom se zaputila prema šumi.

Tu je šetnju obavila već stoput prije. Krajolik joj je bio poznat, kao i sjenke prošarane sunčevim svjetlom koje se probijalo kroz granje. Kora drveća bila je prekrivena zelenom mahovinom, osim tamnijih dijelova gdje se drvo pretvorilo u prašinu. Tlo je bilo mekano od blata i prekriveno tankim lišćem, paprati i lješnjakovim macicama. Zvuci ptičjega pjeva i šuškanja lišća bili su joj poznati, baš kao i šuštanje milijuna sitnih stvorenja.

Beatrix je bila dobro upoznata s ovom šumom, ali ipak je bila svjesna novog osjećaja. Toga da mora biti oprezna. Zrak je bio nabijen obećanjem... nečega. I što je dublje zalazila u šumu, taj se osjećaj sve više pojačavao. Srce joj se čudno ponašalo: u zapešćima, grlu, pa čak i koljenima osjećala je divlji puls.

Opazila je nekakvo gibanje ispred sebe, oblik koji se provukao nisko uz stablo i uskovitlao paprat. To nije bio ljudski oblik.

Beatrix je podignula otpalu granu i vješto je skratila do oblika štapa za hodanje.

Stvorenje se ukočilo, a tišina je zavládala šumom.

- Dođi ovamo - pozvala je Beatrix.

Pas je krenuo prema njoj probijajući se kroz granje i lišće. Vidjelo se da je riječ o prepoznatljivom tipu terijera. Zastao je nekoliko metara od nje, zarezao i pokazao duge bijele zube.

Beatrix se nije ni pomaknula, mirno ga promatrajući. Bio je mršav, oštre kratke dlake i sa smiješnim čupercima po licu, ušima i oko očiju. Imao je izražajne oči jarke boje, poput kovanice šilinga.

Tu izražajnu njušku nije mogla promašiti. Već ju je znala po opisu.

- Alberte? - rekla je u čudu.

Pas je strignuo ušima kad je čuo svoje ime. Čučnuo je i grleno zarezao kao da je ljutit i zbunjen.

- Doveo te ovamo - rekla je Beatrix spuštajući štap. Zapekle su je oči od navale suza, ali ipak se uspjela osmjehnuti.

- Tako mi je drago što si se izvukao iz rata. Dođi, Alberte, sprijateljimo se. - I dalje je bila ukočena, čekajući da joj pas oprezno pristupi. Onjušio joj je suknju, sporo kružeći oko nje. Za tren mu je osjetila hladnu njuškicu kako je dodiruje po bočnom dijelu ruke. Nije se pomaknula da ga pomiluje, samo mu je dopustila da se upozna s njezinim mirisom. Kad mu je opazila promjenu na njušci i to da su mu se čeljusni mišići opustili, a usta otvorila, čvrsto je i odlučno progovorila:

- Alberte, sjedi.

Spustio se stražnjicom na tlo. Iz grla mu se oteo jecaj. Beatrix je ispružila ruku da ga pomiluje po glavi i počese iza ušiju. Albert je žustro zadahtao, očiju napola sklopljenih od užitka.

- Znači, pobjegao si od njega, zar ne? - upitala je Beatrix zaglađujući mu čuperak na glavi. - Zločesti dečko.

Pretpostavljam da si se dobro proveo naganjajući zečeve i vjeverice. A nešto se opasno šuška i o nestaloj kokoši. Bolje bi ti bilo da se kloniš kokošinjaca ili se nećeš dobro provesti u Stony Crossu. Hoću li te odvesti kući? On te vjerojatno traži. On...

Zastala je na zvuk nečega... nekoga... nešto se pomicalo kroz žbunje. Albert je okrenuo glavu i sretno zalajao trčkarajući prema figuri koja im se približavala.

Beatrix je sporo podignula glavu. Pokušala je uravnotežiti disanje i primiriti ubrzane otkucaje srca. Bila je svjesna psa koji je radosno poskakivao do nje isplažena jezika. Potom je pogledao prema gospodaru kao da mu želi poručiti: *Pogledaj što sam pronašao!*

Beatrix je sporo izdahnula i pogledala muškarca koji se zaustavio otprilike tri metra od njih.

Christopher.

Kao da je cio svijet stao.

Beatrix je nastojala usporediti čovjeka do sebe s razvratnikom kakav je nekada bio. Činilo joj se nemogućim da bi se moglo raditi o istoj osobi. Ovo više nije bio bog koji se spušta s Olimpa... sad je to bio ratnik očeličen gorkim iskustvom.

Ten mu je bio mješavina zlata i bakra, kao da se dugo i sporo izlagao suncu. Tamnoplavi uvojci kose bili su mu podrezani. Izraz lica nije mu ništa odavao, ali ipak se moglo opaziti nešto promjenjivo u ukočenosti.

Kako je turobno izgledao. Kako usamljeno.

Htjela je potrčati prema njemu. Željela ga je dodirnuti. Mišići su joj se počeli tresti od napora koji je od nje iziskivalo ukočeno stajanje.

Kad je progovorila, glas joj nije zvučao mirno. - Dobro došli kući, kapetane Phelane.

Bio je tih, a u nju je zurio kao da je ne prepoznaje. Bože dragi, te oči... kao vatra i led, tako je prodirao pogledom u nju.

- Ja sam Beatrix Hathaway - uspjela je izgovoriti. - Moja obitelj...

- Sjećam te se.

Grubi baršun njegova glasa pomilovao ju je po ušima. Beatrix je fascinirano i zbunjeno zurila u njegovo smireno lice.

Ona je predstavljala strankinju Christopheru Phelanu. Ali vezivala su ih sjećanja na razmijenjena pisma, iako on toga nije bio svjestan.

Nježno je prešla rukom preko Albertove oštre dlake. - Niste se pojavili u Londonu - rekla je. - Mnogo se buke i prašine podiglo oko vas.

- Nisam bio spreman za to.

Toliko je toga izrazio s tih nekoliko škrtih riječi. Naravno da nije bio spreman. Kontrast bi bio previše izražen: od krvave brutalnosti rata do paradnih fanfara, truba i cvjetnih latica. - Ne mogu zamisliti koji bi zdrav muškarac bio spreman za to - rekla je. - Radi se o priličnoj pometnji. Vaša je slika po izlozima. I imenuju stvari po vama.

- Stvari... - ponovio je oprezno.

- Postoji Phelanov šešir.

Spustio je obrve. - Ne, ne postoji.

- Oh, da, postoji. Okrugao pri vrhu. Tanka oboda. Prodaju ga u nijansama sive i crne. Jedan su istaknuli kod klobučara u Stony Crossu.

Christopher je ljutito pogledao i promrmljao nešto sebi u bradu.

Beatrix se nježno poigravala Albertovim ušima. - Ja sam... čula za Alberta od Prudence. Kako je lijepo što si ga poveo sa sobom.

- Pogriješio sam - rekao je bez okolišanja. - Ponašao se kao luđak otkako smo pristali u Doveru. Dosad je pokušao ugristi dvoje ljudi, uključujući jednoga iz moje posluge. Ne želi prestati lajati. Sinoć sam ga morao zatvoriti u vrtnoj ostavi i on mi je pobjegao.

- Uplašen je - rekla je Beatrix. - Misli da mu nitko neće nauditi ako se tako bude ponašao. - Pas je žustro ustao na stražnje noge i položio prednje šape na nju. Beatrix ga je nježno dotaknula koljenom u prsa.

- Ovamo - rekao je Christopher tako prijetećim tonom da se Beatrix naježila po kralježnici. Pas mu se prikrao podvijena repa. Christopher je izvukao svijen kožni povodac iz džepa kaputa i stavio ga psu oko vrata. Osvrnuo se na Beatrix pogledavši prvo dvije blatne mrlje na njezinoj haljini, a potom grudi. - Ispričavam se - kazao je naglo.

- Nikakva šteta. Nema veze. Ali mora ga se naučiti da ne skače na ljude.

- Bio je samo s vojnicima. Ne zna ništa o pristojnu društvu.

- Može naučiti. Sigurna sam da će postati fin pas čim se privikne na svoj novi okoliš. - Beatrix je tada zastala, a potom predložila: - Mogu raditi s njim kad sljedeći put dođem k Audrey u posjet. Sa psima mi ide jako dobro.

Christopher ju je zamišljeno pogledao. - Zaboravio sam da si prijateljica moje šurjakinje.

- Da - rekla je Beatrix sporo. - Ranije sam trebala reći da mi je jako žao zbog vašega gubitka...

Podignuo je ruku i dao joj znak da ostane. Prsti su mu se čvrsto stegnuli u šaci kad ju je približio boku.

Beatrix je razumjela. Bol zbog gubitka brata bila je još uvijek prejaka. Bio je to teren koji još nije mogao prijeći. - Još nisi ni imao prilike žalovati, zar ne? - upitala ga je nježno. -Pretpostavljam da nisi doista doživio njegovu smrt sve dok nisi došao u Stony Cross.

Christopher ju je upozorio pogledom.

Beatrix je taj pogled viđala kod zatočenih životinja, bespomoćnu nesklonost prema bilo komu tko im pristupi. Naučila je poštivati taj pogled shvaćajući da su divlje životinje najopasnije kad im je ostalo samo nekoliko obrambenih poteza. Ponovno je obratila pozornost na psa milujući mu dlaku.

- Kako je Prudence? - čula je njegovo pitanje. Zaboljelo ju je kad mu je osjetila obazrivu žudnju u glasu.

- Vjerujem da je prilično dobro. Ona je u Londonu tijekom sezone. - Beatrix je oklijevala prije nego što je oprezno dometnula: - Još uvijek smo prijateljice, s tom razlikom da možda više nismo toliko drage jedna drugoj.

- Zašto?

Sad ju je oprezno gledao. Očito bi mu svaki spomen Prudence privukao pozornost.

Zbog tebe, pomislila je Beatrix i uspjela se slabašno i suho osmjehnuti. - Čini se da imamo različite interese. - *Ja sam zainteresirana za tebe, a ona za tvoje nasljedstvo.*

- Vi niste baš slične osobe.

Beatrix je osjetila ironiju u njegovu glasu, prignula je glavu i znatiželjno ga pogledala. - Ne razumijem na što ciljate.

Oklijevao je. - Mislio sam samo na to da je gospođica Mercer konvencionalna. A vi... niste. - Ton mu je bio prožet jedva osjetnom snishodljivošću, ali to joj nije moglo promaknuti.

Iznenada su svi osjećaji simpatije i nježnosti nestali kad je Beatrix shvatila da se Christopher Phelan u jednoj stvari nije promijenio: još uvijek mu se nije sviđala.

- Nikada ne bih htjela biti konvencionalna osoba - rekla je. - Takve su osobe uglavnom dosadne i površne.

Učinilo joj se da je to doživio kao ponižavanje Prudence.

- U usporedbi s ljudima koji donose vrtne štetočine na piknik? Vas, gospođice Hathaway, nitko ne bi mogao optužiti da ste dosadni.

Beatrix je osjetila kako joj je sva krv nestala iz lica. Uvrijedio ju je. Ostala je zaprepaštena kad je to shvatila.

- Možete me vrijeđati - rekla je, začudivši se što još uvijek može govoriti. - Ali ostavite mog ježa na miru.

Okrenula se od njega i udaljila se dugim koracima. Albert je zacvilio i počeo je pratiti, što je natjeralo Christophera da ga pozove neka se vrati.

Beatrix nije pogledala preko ramena, samo je nastavila odlučno koračati. Bilo je dovoljno loše što je zavoljela muškarca koji nju ne voli. Ali bilo je još gore što je zavoljela muškarca koji je doslovno prezire.

Smiješno je to što je poželjela da može pisati *svom* Christopheru o strancu kojega je upravo upoznala.

Bio je tako prezriv, napisala bi mu. Otpustio me kao nekoga tko ne zaslužuje ni trunku poštovanja. Očito misli da sam divlja i malo blesava. Najgore od svega jest što je vjerojatno u pravu.

Palo joj je na pamet zašto joj je društvo životinja draže od ljudskoga. Životinje nisu prijetvorne. Ne odaju krive i suprotstavljene dojmove o sebi. I čovjek se nikada ne nada da bi životinja mogla promijeniti narav.

Christopher je odšetao kući s Albertom koji je mirno kaskao pokraj njega. Pas kao da se iz nekog razloga počeo bolje ponašati nakon susreta s Beatrix Hathaway. Christopher ga je pogledao s osudom, a Albert mu se iskezio, dok mu se jezik klatio.

- Idiot - promrmljao je Christopher iako nije bio siguran je li uputio tu riječ psu ili sebi.

Osjećao se zabrinuto. Znao je da se ponio kao pravi magarac prema Beatrix Hathaway. Pokušala mu je prijateljski pristupiti, a on se ponašao hladno i nadmoćno.

Nije ju namjeravao uvrijediti. Samo što je bio gotovo lud od žudnje koju je osjećao prema Prudence, prema slatkom i bezazlenom glasu koji mu je očuvao zdravlje. Svaka riječ svakoga pisma koje mu je ona poslala odjekivala mu je još u duši.

Puno šecem u posljednje vrijeme. Kao da bolje razmišljam kad sam vani...

A kad se Christopher uputio pronaći Alberta i našao se u šumi, obuzela ga je luda zamisao... da je *ona* u blizini i da će ih sudbina brzo i jednostavno povezati.

Ali umjesto pronalaženja žene koju je sanjao i za kojom je dugo žudio, pronašao je Beatrix Hathaway.

Nije mu bila mrska. Beatrix je bila čudno stvorenje, ali i prilično zanimljivo i znatno privlačnije nego što je se sjećao. Zapravo, pretvorila se

u ljepoticu dok ga nije bilo, a njezina nespretno građena figura sad se zaoblila i postala elegantna...

Christopher je nestrpljivo odmahnuo glavom nastojeći preusmjeriti svoje misli. Ali ostala mu je slika Beatrix Hathaway.

Ljupko ovalno lice, nježna erotična usta i izražajne plave oči, tako duboke kao da sadržavaju nijanse ljubičaste. I svilenkasta tamna kosa, nasumično svezana, slobodnih raskuštranih uvojaka.

Isuse, prošlo je dugo otkako je bio sa ženom. Bio je pohotljiv kao sam vrag, usamljen, podjednako ispunjen tugom i ljutnjom. Imao je toliko neutaženih potreba, a nije znao kako prići ispunjenju bilo koje od njih. Ali pronalaženje Prudence učinilo mu se poput dobra početka.

Odmorit će se ovdje nekoliko dana. A kad se osjeti više poput staroga sebe, otići će k Prudence u London. Sad mu je ipak već postalo prilično jasno da riječima više ne barata onako vješto kao prije. Christopher je znao da je nekad bio opušten i šarmantan, a da je sad ukočen i na oprezu.

Dio problema bio je u tomu što nije dobro spavao. Bilo kakva manja buka, škripanje podnih dasaka ili lupkanje grane po prozoru razbudilo bi ga u potpunosti. A to se događalo i danju. Audrey je jučer pala knjiga s hrpe koju je prenosila i Christophera je to gotovo izbilo iz cipela. Instinktivno se latio oružja dok se nije prisjetio kako više ne nosi pištolj uza se. Puška mu je postala kao produžena ruka, kao jedan od udova... često je osjećao njezinu fantomsku prisutnost.

Christopher je usporio korake. Zastao je i čučnuo pokraj Alberta gledajući ga u ofucanu i dlakavu njušku. - Teško je ostaviti rat za sobom, zar ne? - promrmljao je, milujući psa s privrženom grubošću. Albert je dahtao i skakao na njega nastojeći ga liznuti po licu. - Jadniče, ti nemaš pojma što se događa? Što se tebe tiče, granate bi nam svakog trena mogle poletjeti iznad glava.

Albert se prevrnuo na leđa i podignuo trbušćić moleći ga za škakljanje. Christopher mu je udovoljio i ustao. - Idemo - rekao je. - Ponovno ću te pustiti u kuću, ali neka ti je Bog na pomoći ako ugrizeš nekoga.

Nažalost, čim su ušli u bršljanom prekrivenu kuću, Albert je počeo pokazivati isto neprijateljstvo kao i prije. Christopher ga je sumorno odveo do odaje u kojoj su majka i Audrey pile čaj.

Albert je zalajao na žene. Zalajao je na ustravljenju pomoćnicu. Zalajao je na lončić za čaj.

- *Tišina* - rekao je Christopher kroz stegnute zube odvlačeći nemirnoga psa prema divanu. Jedan kraj uzice privezao je za nogu stolića. - *Sjedni, Alberte. Dolje.*

Pas se oprezno smjestio na podu i tiho grleno režao.

Audrey je namjestila lažan smiješak na lice i upitala podrugljivim tonom kakvim se zna pričati na čajankama. - Hoću li vam naliti?

- Hvala ti. - rekao je Christopher hladno i otišao im se pridružiti za čajnim stolićem.

Majčino lice izboralo se poput harmonike, a glas joj je bio usiljen. - Ostavlja blato po tepihu. Zar si nam *mora* dovesti to stvorenje, Christophere?

- Da, morao sam. Mora se priviknuti na boravak u kući.

- *Ja* se neću priviknuti - odvratila je majka. - Shvaćam da ti je taj pas bio od pomoći tijekom rata. Ali sad ti sigurno neće biti potreban.

- Šećera? Mlijeka? - upitala je Audrey čije svijetlosmeđe oči više nisu bile vedre kad je skrenula pogled s Christophera na njegovu majku.

- Samo šećer - Christopher je promatrao kako žličicom miješa kocku šećera u šalici. Uzeo je šalicu i usredotočio se na vrelu tekućinu dok se borio s navalom neprijatnog bijesa. I ovo mu je, također, predstavljalo problem - provale osjećaja u potpunom neskladu s okolnostima.

Kad se Christopher smirio dovoljno da progovori, kazao je: - Albert mi nije samo bio od pomoći. Kad sam provodio dane u blatnjavom rovu, on je stražario nada mnom i tako sam mogao spavati bez straha da će me netko uhvatiti nesprenog ili me iznenaditi. Prenosio je poruke duž prve crte bojišnice, pa smo, zahvaljujući njemu, bez pogreške izvršavali zapovijedi. Uzbunio bi nas kad bi osjetio približavanje neprijatelja, prije nego što bismo ih mi mogli opaziti očima ili čuti ušima. - Christopher je zastao gledajući u majčino napeto i nesretno lice. - Dugujem mu život i vjernost. Iako je neugledan i loše izdresiran, ja ga volim. - Nakratko je pogledao Alberta.

Albert je entuzijastično udarao repom po podu.

Audrey je izgledala sumnjičavo. A majka je izgledala ljutito.

Christopher je ispijao čaj u tišini koja je uslijedila. Srce ga je boljelo što vidi promjene kod obiju žena. Bile su mršave i blijede. Majčina kosa je posijedjela. Nema sumnje da je Johnova duga bolest uzela danak na njima prije njegove smrti, a godina žalovanja obavila je sve ostalo.

Christopher nije prvi put pomislio da je prava šteta što pravila žalovanja nameću ljudima takvu samoću kad bi im društvo vjerojatno dobro došlo i ugodno ih skrenulo s crnih misli.

Majka je odložila napola ispijenu šalicu čaja i odgurnula se od stolića. Christopher je ustao da joj pomogne sa stolicom.

- Ne mogu uživati u čaju dok ta zvijer zuri u mene - rekla je. - Može svakoga trena poskočiti i šćepati me za grlo.

- Majko, povodac mu je privezan za pokušstvo - istaknula je Audrey.

- To nije važno. To je divlje stvorenje i ja ga prezirem. - Izjurila je iz sobe prezrivo podignuvši glavu.

Audrey sad nije morala paziti na dolične manire pa je položila lakat na stol i oslonila bradu na ruku. - Tvoj stric i strina pozvali su je k sebi u Hertfordshire - rekla je. - Poticala sam je da prihvati ponudu. Potrebna joj je promjena.

- Kuća je previše mračna - rekao je Christopher. - Zašto su sve zavjese navučene?

- Bole je oči od svjetlosti.

- Vraga je bole. - Christopher je zurio u nju lagano se mršteći. - Trebala bi otići - rekao je. - Predugo je zatočena u ovoj mrtvačnici. A i ti također.

Audrey je uzdahnula. - Prošla je skoro godina. Ja ću uskoro izaći iz pune korote.

- A što je onda nepuna korota? - upitao je Christopher, imajući tek nejasne predodžbe o tim ženskim ritualima.

- To znači da ne moram više nositi velove - rekla je Audrey bez entuzijazma. - Mogu nositi haljine sive i ljubičaste boje te nakit koji ne blješti previše. I mogu pohoditi neka manja društvena događanja dok god izgledam kao da ne uživam u tomu.

Christopher se prijezirno oglasio: - A tko izmišlja ta pravila?

- Ne znam. Ali neka nam je Bog na pomoći, moramo ih poštovati ili se suočiti s gnjevom cijeloga društva. - Audrey je zastala. - Tvoja majka kaže da neće izaći iz pune korote. Namjerava nositi crninu do kraja života.

Christopher je kimnuo, ovo ga nije iznenadilo. Smrt je samo ojačala majčinu privrženost. - Jasno mi je da svakoga puta kad me pogleda - rekao je - misli da sam ja trebao biti sin kojega je izgubila.

Audrey je otvorila usta da se usprotivi, a potom ih zatvorila. - Pa nije baš tvoja pogreška što si se vratio živ - rekla je naposljetku. - Drago mi je da si ovdje. I vjerujem da je i tvojoj majci, negdje u dubini srca, drago. Samo što je ona postala malo neuravnotežena tijekom prošle godine. Mislim da nije uvijek u potpunosti svjesna toga što govori ili čini. Vjerujem da će joj dobro doći neko vrijeme izvan Hampshirea. - Zastala je. - I ja ću otići, Christophe. Želim vidjeti obitelj u Londonu. I ne bi bilo prikladno za nas dvije da ostanemo ovdje bez pratnje.

- Ako želiš, ja ću te otpratiti u London za nekoliko dana. Već sam planirao otići onamo vidjeti Prudence Mercer.

Audrey se namrštila. Oh.

Christopher ju je upitno pogledao. - Vidim da nisi promijenila mišljenje o njoj.

- Oh, jesam. Sada je gore.

Nije si mogao pomoći, osjetio je potrebu da brani Prudence. - Zašto?

- Prudence je tijekom protekle dvije godine stekla ugled besramne namiguše. Svi znaju za njezinu ambiciju da se uda za bogata muškarca, po mogućnosti plemića. Nadam se da ne gajiš iluzije o tomu da je cmizdrila dok te nije bilo.

- Pa nisam ni očekivao da će navući na sebe haljinu od kostrijeti dok me nema.

- Dobro, zato što to nije učinila. Zapravo, po svemu sudeći, ona te sasvim zaboravila. - Audrey je zastala prije nego što je ogorčeno dometnula: - Ipak, kratko nakon Johnove smrti i tvog nasljeđivanja Rivertona, Prudence je pokazala novo pojačano zanimanje za tebe.

Christopheru se na licu ništa nije pokazivalo dok je nastojao odgonetnuti ovu nimalo dobrodošlu informaciju. To uopće nije zvučalo poput žene koja se dopisivala s njim. Prudence je očigledno bila žrtva opakih glasina, a kad se uzme u obzir njezina ljepota i šarm, to je bilo u potpunosti očekivano.

Ipak, nije imao nikakvu želju raspravljati sa šurjakinjom. Htio ju je udaljiti od opasne teme Prudence Mercer pa je rekao: - Danas sam slučajno naletio na jednu tvoju prijateljicu tijekom šetnje.

- Koju?

- Gospođicu Hathaway.

- Beatrix? - Audrey ga je pažljivo pogledala. - Nadam se da si bio pristojan prema njoj.

- Nisam baš - priznao je.

- Što si joj rekao?

Namrštio se gledajući u šalicu čaja. - Uvrijedio sam joj ježa - promrmljao je.

Audrey je izgledala ogorčeno. - Oh, Bože dragi. - Počela je tako žustro miješati čaj da je žlica svaki čas mogla razbiti porculansku šalicu. - Kad samo pomislim da su te nekada cijenili kao slatkorječivog. Kakav te to izopačeni instinkt prisiljava da opetovano vrijeđaš jednu od najmilijih žena koje poznajem?

- Nisam je *opetovano* vrijeđao, samo sam danas to učinio.

Usne su joj se iskrivile od prijezira. - Kako ti je samo kratko pamćenje. Svi u Stony Crossu znaju da si joj rekao da joj je mjesto u štali.

- Nikad to ne bih rekao ženi, bez obzira na to koliko ona bila prokleta ekscentrična. Odnosno, koliko *jest* takva.

- Beatrix je to načula dok si razgovarao s nekim prijateljem prigodom žetvenog bala održanog na imanju Stony Cross.

- I ona je to svima ispričala?

- Ne, ona je napravila pogrešku i povjerila se Prudence koja je pak svima ispričala. Prudence je neizlječiva tračerica.

- Očito ti se Prudence ne sviđa - započeo je - ali ako ti...

- Trudila sam se najjače što sam mogla da mi se sviđi. Mislila sam da ću moći, ako oljuštim slojeve prijetvornosti, pronaći pravu Prudence ispod toga. Ali ispod nema ničega. I sumnjam da će se ikad nešto pojaviti.

- Misliš da je Beatrix Hathaway bolja od nje?

- U svakom smislu, osim možda u ljepoti.

- Tu se varaš - obavijestio ju je - gospođica Hathaway *jest* ljepotica.

Audrey je podignula obrve. - Stvarno misliš tako? - upitala je, dokono pridižući šalicu čaja usnama.

- Očito je. Bez obzira na ono što mislim o njezinu karakteru. Gospođica Hathaway iznimno je privlačna žena.

- Oh, ne znam... - Audrey je sad obratila pozornost na čaj dodajući sitnu kocku šećera. - Dosta je visoka.

- Ima idealnu visinu i oblik.

- A smeđa kosa tako je obična...

- Nije to obična smeđa, tamna je kao samurovina. I one oči...

- Plave - rekla je Audrey i odmahnula rukom.

- Najčišće i najdublje plave oči koje sam ikada vidio. Nijedan umjetnik ne bi mogao... - Christopher je naglo prekinuo. - Nema veze. Skrećem s teme.

- A koja je to tvoja tema? - upitala ga je Audrey slatko.

- To nema veze s tim je li gospođica Hathaway ljepotica ili nije. Ona je čudna, baš kao i njezina obitelj, a mene nitko od njih ne zanima. Po istom principu uopće me ne zanima je li Prudence Mercer lijepa... samo me zanima o čemu razmišlja. Želim upoznati njezin ljupki, originalni, apsolutno neodoljiv um.

- Shvaćam. Beatrixin um je čudan, a Prudencein originalan i neodoljiv.

- Upravo tako.

Audrey je polako odmahnula glavom. - Nešto ti želim ispričati. A to će ti postati očitije tijekom vremena. Ne bi vjerovao da ti to samo kažem. To je jedna od onih stvari koje moraš sam otkriti.

- Audrey, o kom vragu govoriš?

Šurjakinja je sklopila mršave ruke na prsima i strogo ga promatrala. Pa ipak joj se čudan smiješak ocrtavao u kutovima usana. - Ako si uopće

gospodin - napokon je rekla - onda ćeš sutra posjetiti Beatrix i ispričati joj se zbog toga što si joj povrijedio osjećaje. Pođi do nje tijekom šetnje s Albertom... bit će joj drago vidjeti *njega*, ako joj već ne bude drago zbog tebe.

8. POGLAVLJE

Christopher je sljedećeg popodneva prošetao do kuće Ramsay. Zapravo mu se nije dalo. Ipak, nije imao nikakve planove za taj dan i ako se nije htio nositi s majčinim nemilim zurenjima ili Audreyhim tihim stoicizmom, valjalo mu je nekamo otići. Tišina soba i sjećanja skrivena u svakom kutiću i sjeni predstavljali su više od onoga što je trenutačno mogao podnijeti.

Još je morao pitati Audrey kako je John proveo posljednje dane života... koje su mu bile posljednje riječi.

Beatrix Hathaway pogodila je kad je pretpostavila da mu Johnova smrt nije bila stvarna sve dok nije došao kući.

Dok su šetali šumom, Albert se probijao kroz orlovsku bujad. Christopher se osjećao sumorno i nemirno dok je predviđao dobrodošlicu - ili njezin izostanak - kad je stigao pred kuću Ramsay. Nema sumnje da je Beatrix ispričala obitelji o njegovom negospodskom ponašanju. Oni će s punim pravom biti ljutiti na njega. Svi su znali da su Hathawayevi bliska i kao klan povezana obitelj u kojoj se članovi međusobno žestoko brane. Takvi su i morali biti s dva romska šurjaka, a da i ne spominjemo manjak plave krvi ili pak odgoja.

Samo je plemićka titula koju je držao Leo, lord Ramsay, pružala obitelji solidan društveni položaj. Na svu sreću po njih, primio ih je lord Westcliff, jedan od najmoćnijih i najpoštovanijih plemića u kraljevstvu. Ta veza pružila im je ulazak u krugove iz kojih bi inače bili isključeni. Ipak, ono što je gnjavilo mjesno sitno plemstvo bila je činjenica da Hathawayeve kao da nije bilo briga za to.

Christopher se pitao koji se to vrug događa dok je prilazio kući Ramsay u nenajavljen posjet. Vjerojatno nije bio prikladan dan za posjete, a sigurno nije bilo vrijeme za to. Ali on je sumnjao da će oni to zapaziti.

Imanje Ramsay bilo je maleno, ali bogato, posjed se širio na tri tisuće jutara obradive zemlje i dvjesto dobrostojećih farmi. Osim toga, imanje je posjedovalo golemu šumu koja je donosila izdašan godišnji prihod od drva.

Pojavio se šarmantan i karakterističan oblik krova sa srednjovjekovnom krovnom kućicom oivičenom nizovima visokih zabata, jakobinskim grbovi-maištukaturonte uredno izvedenim georgijanskim kvadratima s lijeve strane. Efekt pomiješanih arhitektonskih odlika nije bio toliko neobičan. Mnoge starije kuće dodavale su stvari različitih stilova. Ali kako se ovdje radilo o obitelji Hathaway, ovo kao da je dodatno isticalo njihovu čudnovatost.

Christopher je držao Alberta na povodcu nastavljajući prema kućnom ulazu s laganim osjećajem jeze.

Nitko ga neće moći primiti bude li imao sreće.

Kad je svezao Albertov povodac za uski trijemski stup, Christopher je pokucao na vrata i napeto čekao.

Odmaknuo se kad je vrata otvorila kućna pomoćnica sumanuta izraza lica.

- Žao mi je, gospodine, sad smo usred... - zastala je kad je čula zvuk razbijanja porculana negdje unutar kuće. - Oh, milostivi Bože - zajecala je i pokazala prema predvorju - molim vas, sačekajte tamo i ja...

- Uhvatio sam je - začuo se muški glas. A potom: -Kvragu, ipak nisam. Kreće prema stubištu.

- *Nemoj* da dođe gore! - vrisnula je žena. Dijete je plakalo u prodornim naletima. - Oh, to prokleta stvorenje probudilo je dijete. Gdje su pomoćnice?

- Pretpostavljam da se skrivaju.

Christopher je oklijevao na ulazu zažmirivši kad je čuo muklu buku. Izravno je upitao pomoćnicu: - Držite li domaće životinje ovdje?

- Ne, naravno da ne držimo - odgovorila je, užurbano ga nastojeći uvući u predvorje. - To... dijete plače. Da. Dijete.

- Meni ne zvuči poput djeteta - rekao je.

Christopher je čuo Alberta kako laje s trijema. Tronoga mačka jurnula je kroz hodnik s čekinjastim ježem koji se gibao znatno brže od onoga što bi čovjek mogao očekivati. Pomoćnica je žurila za njima.

- Pandora, vraćaj se! - čuo se novi glas, glas Beatrix Hathaway, koji je Christopher prepoznao po sluhu. Nemirno se trznuo zbog meteža dok su ga refleksi poticali da nešto poduzme iako još nije bio ni siguran koji se to vrag događa.

Velika bijela koza došla je poskakujući i okrećući se u hodniku.

Tad se pojavila Beatrix Hathaway skrećući iza ugla. Naglo je zastala. - Mogla si je bar pokušati zaustaviti! - uzviknula je. - Podignula je pogled prema Christopheru i ljutit izraz prešao joj je licem. - Oh! To ste vi.

- Gospodice Hathaway... - započeo je.

- Pridržite mi ovo.

Nešto toplo i uskomešano pojavilo mu se na krilu dok je Beatrix požurila za kozom.

Christopher je zbunjeno gledao u stvorenje na rukama. Bio je to jarić kremaste boje i smeđe glave. Petljao je s njim da ga slučajno ne ispusti dok je gledao prema Beatrix koja je već uzmicala shvativši da nosi muške hlače i čizme.

Christopher je viđao žene u svim mogućim stanjima odjevenosti i neodjevenosti. Ali nikad nije vidio ženu odjevenu poput štalske pomoćnice.

- Sigurno sanjam - odsutno se obratio nemirnom jariću. - Čudan san o Beatrix Hathaway i kozama...

- Uhvatio sam je! - začuo se muški glas. - Beatrix, rekao sam ti da je tor trebao biti više ograđen.

- Nije preskočila - usprotivila se Beatrix. - Progrizla je put *kroz* njega.

- Tko ju je pustio u kuću?

- Nitko. Stražnjicom je rastvorila jedna vrata.

Usljedio je nečujan razgovor.

Tamnokosi dječak dobi četiri-pet godina zadihano je ušao kroz prednja vrata dok je Christopher čekao. Nosio je drveni mač i imao rubac povezan preko glave što mu je davalo izgled minijaturnog gusara. - Jesu li uhvatili kozu? - upitao je Christophera bez uvoda.

- Vjerujem da jesu.

- Oh, sto mu gromova. Propustio sam svu zabavu. - Dječak je uzdahnuo. Podigao je pogled prema Christopheru. -Tko si ti?

- Kapetan Phelan.

Dijete ga je pogledalo s više zanimanja i pomnje. - Gdje ti je uniforma?

- Sad je ne nosim jer je rat završio.

- Jeste li došli u posjet mom ocu?

- Ne, ja... došao sam u posjet gospođici Hathaway.

- Jeste li jedan od njezinih udvarača?

Christopher je odlučno odmahnuo glavom.

- Mogli biste to biti - rekao je dječak mudro - samo što to još ne znate.

Christopher je osjetio kako mu se osmijeh - prvi iskreni osmijeh nakon dugo vremena - pojavljuje na usnama. - Ima li gospođica Hathaway puno udvarača?

- Oh, da. Samo što je nitko od njih još ne želi oženiti.

- Što misliš, zašto je tako?

- Ne žele biti prostrijeljeni - rekao je dječak sliježući ramenima.

- Molim? - Christopher je podignuo obrve.

- Prije ženidbe te mora pogoditi strijela i moraš se zaljubiti - objasnio je dječak. Zastao je zamišljeno. - Ali mislim da ostatak ne boli toliko kao sam početak.

Christopher se nije mogao suzdržati od širokog osmijeha. Beatrix se u tom trenu vratila u hodnik vodeći kozu na povodcu od konopa.

Beatrixin pogled ostao je prikovan za Christophera.

Njegov osmijeh polako je blijedio dok joj je zurio u plave oči. Bile su zapanjujuće bistre... oči odbjeglog anđela. Čovjek je imao osjećaj da je neće ni najmanje nagrditi sve što je vidjela u ovom grešnom svijetu. Podsjećala ga je da se stvari koje je viđao i činio ne mogu odstraniti poput mrlje sa srebra.

Pogled joj se postupno spuštao s njega. - Rye - obratila mu se pružajući mu povodac - hoćeš li, molim te, odvesti Pandoru u štalu? I kozlića također. - Ispružila je ruku i primila dijete iz Christopherovih ruku. Njezin dodir na košulji izmamio mu je nemirnu reakciju, neku ugodnu težinu u preponama.

- Da, teta. - Dječak je izišao kroz ulazna vrata i nekako uspio uhvatiti koze pa povratiti svoj drveni mač.

Christopher je stajao gledajući Beatrix, pritom ne nastojeći širom razjapiti usta. U tomu je potpuno omanuo. Izgledao je kao da je pred njim stajala u donjem rublju. Zapravo, to bi mu bilo draže jer bi pružalo određeni erotičan dojam. Mogao joj je kroz mušku odjeću vidjeti ženske obrise kukova i bedara. A ona se uopće nije doimala zbunjenom. Kvrugu, kakva je to žena?

Borio se sa svojom reakcijom prema njoj, mješavinom ozlojeđenosti, fascinacije i uzbuđenja. Kosa joj je prijetila da će se svakoga trenu osloboditi ukosnica, a obrazi joj se crvenjeli od napora - bila je slika i prilika ženskoga zdravlja.

- Zašto ste došli ovamo? - upitala je.

- Došao sam se ispričati - rekao je. - Ja sam... jučer se nisam ponio kao gospodin.

- Niste, bili ste grubi.

- U pravu ste. Istinski mi je žao zbog toga. - Kad mu ona nije odgovorila, Christopher je počeo petljati s riječima. On, koji je nekoć razgovarao tako slatkorječivo sa ženama. - Predugo sam proveo u grubom društvu. Otkako sam napustio Krim, bez razloga znam postati živčan. Ja... meni su riječi previše važne da bih postupao nepažljivo s njima.

Možda je to samo zamislio, ali učinilo mu se da joj se lice malo smekšalo i ublažilo.

- Ne mora vam biti žao što vam se ne sviđam - rekla je. - Nego zbog toga što se niste ponijeli kao džentlmen.

- Bio sam grub - ispravio ju je Christopher. - A ovo nije istina.

- Što nije istina? - upitala ga je namrštivši se.

- Da mi se ne sviđate. To je... Još vas ne poznajem dovoljno da biste mi se mogli sviđati ili ne sviđati.

- Prilično sam sigurna u to, kapetane - rekla je - da ću vam se sve manje sviđati što više budete otkrivali o meni. I stoga, nemojmo više okolišati i priznajmo jedno drugome otvoreno da si nismo baš dragi. Onda se nećemo morati gnjaviti s ovim formalnostima.

Bila je tako prokleta iskrena i pragmatična po pitanju cijele ove stvari da je Christophera to počelo zabavljati. - Bojim se da vam neću moći udovoljiti.

- Zašto nećete?

- Zato što ste mi se, sad kad ste ovo rekli, počeli sviđati.

- Oporavit ćete se od toga.

Došlo mu je da se nasmiješi od njezina odlučna tona. -Zapravo, postaje sve gore - kazao joj je. - Sad sam apsolutno uvjeren da mi se sviđate.

Beatrix je sumnjičavo zurila u njega. - A što je s mojim ježom? I ona vam se također sviđa?

Christopher je razmislio o tomu. - Što se tiče privrženosti glodavcima, tu se ne bih požurivao.

- Meduza nije glodavac. Ona spada u porodicu *Erinaceidae*.

- Zašto ste je povelili na piknik? - Christopher nije mogao odoljeti, a da je ne upita.

- Zato što sam mislila da će mi njezino društvo biti draže od onoga koje zateknem tamo. - Slabašan osmijeh zaigrao joj je u kutovima usana. - I bila sam u pravu... - Zastala je. - Sad nam se bliži vrijeme za čaj - rekla je. - Hoćete li nam se pridružiti?

Christopher je počeo odmahivati glavom i prije nego što je dovršila. Postavljat će mu pitanja, on će pomno morati smišljati odgovore, a sama pomisao na dug razgovor umarala ga je i činila tjeskobnim. - Hvala vam, ali neću. Ja...

- To vam je uvjet za moj oprost - rekla je Beatrix. Tamnoplave oči su s izazovnim sjajem zurile ravno u njegove.

Christopher se, iznenađen i zabavljen, pitao kako mu je ta čudnovata mlada žena u ranim dvadesetima imala petlje naređivati.

Ipak, činilo se da će ovo biti čudno i zabavno poslijepodne. Zašto onda ne ostati? Nigdje ga nisu očekivali. Kako god ovo ispalo, bit će bolje od toga da se vrati u mračne odaje svoje kuće. - U tom slučaju... - zastao je iznenađeno kad se Beatrix nagnula prema njemu.

- Oh, kvragu. - Pažljivo je promatrala naramenice njegova kaputa od tvida. - Prekriveni ste kozjim dlakama. - Počela mu je žustro čistiti epotele.

Christopheru je trebalo punih pet sekundi da se sjeti kako treba disati. - Gospođice Hathaway... - Ona mu se, u naporu oko čišćenja dlaka, isuviše približila. A on je pak poželio da mu bude još bliže. Kakav bi samo bio osjećaj obgrliti je i pritisnuti obraz uz tu gustu i sjajnu tamnu kosu.

- Nemojte se pomicati - rekla je Beatrix, nastavljajući mu lupkati po prednjoj strani kaputa. - Gotovo sam sve stresla.

- Ne, ja ne... to nije... - Christopher je izgubio samokontrolu. Zgrabio joj je vitka zapešća držeći ih u zraku. Bože, osjećati je... tu glatku kožu... divno bubnjanje njezinih vena po vršcima prstiju. Suptilan drhtaj strujao je kroz nju. Htio ga je pratiti rukama i dlanovima je gladiti po mekim oblinama. Poželio ju je omatati oko sebe - njezine noge, ruke, kosu.

Unatoč njezinim neporecivim dražima, on nikada ne bi krenuo za ženom poput Beatrix Hathaway, pa čak ni da nije već zaljubljen u Prudence. Ono što je istinski želio i trebao bio je povratak u normalnost. Povratak životu koji bi mu ponovno pružio mir.

Beatrix se polako oslobodila napasnih prstiju. Zurila je u njega opreznim i pažljivim pogledom.

Oboje su se prenuili začuvši zvuk koraka.

- Dobar dan - odjeknuo je ugodan ženski glas.

Bila je to Amelia, najstarija sestra Hathawayevih. Ona je bila niža i putenija od svoje mlađe sestre. Oko nje se širila topla majčinska atmosfera, kao da je istoga trena spremna ponuditi suosjećanje i utjehu.

- Gospođo Rohan - promrmljao je Christopher i naklonio se.

- Gospodine - odgovorila je, znatiželjno nagnuvši glavu. Iako su se već susreli, ona ga očito nije prepoznala.

- Amelia, ovo je kapetan Phelan - rekla je Beatrix.

Iskolačila je plave oči. - Kakvo divno iznenađenje! - uskliknula je i pružila ruku Christopheru.

- Kapetan Phelan i ja se ne podnosimo - kazala joj je Beatrix. - Zapravo, mi smo zakleti neprijatelji.

Christopher se brzo osvrnuo na nju. - Otkad smo mi to zakleti neprijatelji?

Beatrix ga je ignorirala obraćajući se sestri: - Bez obzira na to, on ostaje na čaju.

- Predivno - rekla je Amelia smireno. - Draga, zašto ste neprijatelji?

- Jučer sam ga susrela u šetnji - objasnila je Beatrix - i on je nazvao Meduzu "vrtnom štetočinom", a mene okrivio zbog toga što sam je dovela na piknik.

Amelia se nasmiješila Christopheru. - Meduzu su ovdje nazivali mnogim još gorim imenima poput "zaraženog jastučića za igle" i "hodajućeg kaktusa".

- Nikad nisam shvaćala - rekla je Beatrix - zašto ljudi gaje nerazumnu antipatiju prema ježevima.

- Raskopavaju vrtove - rekla je Amelia - i ne bi ih se baš moglo nazvati umiljatima. Draga, kapetan Phelan je u pravu; mogla si ponijeti mačku na piknik umjesto ježa.

- Ne budi blesava. Mačke ni približno ne preziru piknike kao ježevi.

Razgovor se nastavio munjevitom brzinom tako da se Christopheru nisu pružile mnoge prilike da se ubaci u njega. Nekako se ipak poslije uspio uključiti. - Ispričao sam se gospođici Hathaway zbog svojih primjedbi - kazao je Ameliji s nelagodom u glasu.

Time je zaslužio pogled pun odobravanja. - Divno. Muškarac koji se ne plaši isprike. Ali, zapravo, isprike ne važe u našoj obitelji - nas uglavnom zadovoljavaju stvari koje bi nas trebale vrijeđati i obratno. Dodite, kapetane, među prijateljima ste.

Christophera su uveli u osvjetljenu i vedru kuću s mnoštvom prozora te hrpama knjiga posvuda.

- Beatrix - dobacila joj je Amelia preko ramena dok su prolazile hodnikom - možda si trebala bolje razmisliti o svojoj odjeći. Jadnoga kapetana Phelana to bi možda moglo šokirati.

- Ali on me već vidio ovakvu - začuo se Beatrixin glas iza Christophera. - I ja sam ga već šokirala. U čemu je svrha tog preodijevanja? Kapetane, biste li se osjećali udobnije kad bih skinula svoje muške hlače?

- Ne bih - odgovorio je hitro.

- Dobro, onda ću ih zadržati. Stvarno, ja ne razumijem zašto se žene ne bi mogle ovako stalno odijevati? Ovako žena može slobodno šetati, pa čak i skakati. Kako bih inače mogla naganjati kozu u suknjama?

-Krojači bi trebali razmisliti o tomu - rekla je Amelia. -Iako se ja više brinem oko naganjanja djece, a ne koza.

Ušli su u prostoriju s polukružnim nizom visokih ogledala i s pogledom na proljetni vrt. Bila je to udobna prostorija s prekrcanim namještajem i izvezenim jastucima. Kućna pomoćnica užurbano je postavljala porculanske tanjuriće po čajnom stoliću. Christopheru nije mogla promaknuti usporedba ove ugodne scene s jučerašnjom ukočenom čajankom u besprijeckorno uređenim i službenim odajama Phelanovih.

-Tillie, molim te, postavi još jedno mjesto - rekla je Amelia. - Imamo gosta.

-Da, gospođo. - Pomoćnica je izgledala zabrinuto. - Je li koza otišla?

- Svakako - stigao je umirujući odgovor. - Možeš donijeti čajni poslužavnik kad bude spreman. - Amelia se podrugljivo namrštila prema Christopheru, onako u šali. - Ta nam koza stvara samo probleme. A proketo stvorenje čak ni ne izgleda lijepo. Koze ničemu toliko ne nalikuju kao loše odjevenim ovcama.

- To je poprilično nepošteno - rekla je Beatrix. - Koze imaju mnogo više karaktera i inteligencije od ovaca koje su samo puke pratiteljice. Previše sam takvih vidjela u Londonu.

- Ovaca? - upitao je Christopher izravno.

- Kapetane Phelane, moja sestra to govori figurativno - rekla je Amelia.

- Pa, ja sam susrela neke prave ovce u Londonu - rekla je Beatrix. - Ali, da, moja se primjedba odnosila uglavnom na ljude. Svi pričaju iste tračeve, što je dosadno. Priklanjaju se prolaznim trendovima i popularnim mišljenjima bez obzira na to koliko blesava bila. I osoba nikad ne postane bolja u njihovu društvu. Možeš samo postati konformist i klimavac.

S vrata se začuo tih smijeh kad je Cam Rohan ušao u prostoriju. - Hathawayevi očito nisu ovce. Zato što vas godinama bezuspješno pokušavam utjerati u tor i dati vam reda.

Christopher se sjećao Rohana koji je neko vrijeme radio u jednoj londonskoj kockarnici, a potom stekao bogatstvo raznim investicijama. Iako su svi u Stony Crossu dobro poznavali njegovu posvećenost supruzi i obitelji, Rohana se teško moglo smatrati slikom i prilikom uzorna i poštovana patrijarha. Duguljaste tamne kose, egzotičnih jantarnih očiju i s dijamantnom naušnicom, njegovo romsko naslijeđe bilo je očigledno.

Rohan je pristupio Christopheru, razmijenili su naklone, a potom ga je prijateljski odmjerio od glave do pete. - Kapetane Phelane. Drago mi je što vas vidim. Nadali smo se vašem sretnom i sigurnom povratku.

- Zahvaljujem. Nadam se da vas moja prisutnost ne ometa.

- Nimalo. Lord Ramsay je sa suprugom još u Londonu, a brat Merripen sa ženom u Irskoj, pa nam je ovdje u posljednje vrijeme previše mirno. - Rohan je zastao, a oči su mu zabljesnule od toga koliko ga je ovo zabavljalo. - U to ne ubrajam odbjegle koze.

Dame su sjele, a ispred njih su bile iznesene posude i rupčići iza kojih je uslijedio raskošno naslagan čajni poslužavnik. Dok je Amelia razlijevala čaj, Christopher je primijetio da je dodala neko smrvljeno zeleno lišće u Beatrixinu šalicu.

Opazivši njegovo zanimanje, Amelia je kazala: - Moja sestra voli čaj s mentom. Biste li i vi htjeli takav, kapetane?

- Ne, hvala vam, ja... - Christopherov glas postajao je sve tiši dok ju je gledao kako žličicom miješa med u šalici.

Svakoga jutra i popodneva ispijam svježi čaj od mente zaslađen medom...

Podsjetnik na Prudence u njemu je razbuktao poznatu žudnju protiv koje se Christopher morao boriti u ovom trenu. Prisilio se da se usredotoči samo na ovu situaciju i ove ljude.

U stanci koja je uslijedila začuo je Albertov lavež napolju. Christopher se s očajničkom nestrpljivošću pitao hoće li se prokleti pas ikada utišati.

- Želi te zaštititi - rekla je Beatrix. - Pita se gdje sam te to odvela.

Christopher je napeto uzdahnuo. - Možda ne bih trebao ostati. Satima će lajati.

- Gluposti. Albert se mora naučiti prilagođavati tvojim planovima. Unijet ću ga unutra.

Njezin autoritativan pristup živcirao je Christophera, bez obzira na to što je bila u pravu. - Mogao bi nešto oštetiti - rekao je ustajući.

- Ne može nikako biti gori od kože - odgovorila je Beatrix ustajući da se suoči s njim.

Rohan je također pristojno ustao gledajući njih dvoje.

- Gospođice Hathaway... - Christopher je nastavio s primjedbama, ali potom zašutio i zatreptao kad je ona ispružila ruku i dodirnula mu prsa. Vršci prstiju ostali su joj na trenutak iznad srca.

- Pustite me da pokušam - rekla je nježno.

Christopher je ustuknuo jedan korak nastojeći doći do daha. Tijelo mu je na njezin dodir reagiralo uznemirujućom brzinom. Dama nikad ne smije položiti ruku na bilo koji dio muškarčeva torza osim ako okolnosti nisu toliko iznimne da... pa, ni tad ne bi mogao zamisliti što bi moglo opravdati takav potez. Možda kad bi mu kaput zahvatila vatra, a ona je nastojala ugasiti. Osim toga nije mogao smisliti ni jedan drugi valjan razlog.

A ako bi joj on pak htio ukazati na kršenje bontona, takvo ispravljanje jedne dame bilo bi podjednako nepristojno. Uznemireni i uzbuđeni Christopher samo joj je jednom kimnuo glavom.

Muškarci su ponovno sjeli na svoja mjesta kad je Beatrix napustila prostoriju.

- Oprostite nam, kapetane Phelane - promrmljala je Amelia. - Vidim da vas je moja sestra zbunila. Doista smo je pokušali naučiti boljim manirama, ali svi smo vam mi po tom pitanju obični farizeji. A dok nas Beatrix ne može čuti, ja bih vas htjela uvjeriti da se ona inače ne odijeva ovako neobično. Ipak, svako malo krene u pothvat u kojem joj duge suknje nisu preporučljive. Na primjer, staviti ptića u gnijezdo, dresirati konja i tako dalje.

- Konvencionalnije rješenje - rekao je Christopher oprezno - bila bi zabrana aktivnosti koje iziskuju nošenje muške odjeće.

Rohan se široko osmjehnuo. - Jedno od mojih osobnih pravila u nošenju s Hathawayima - rekao je - jest da im se ništa ne zabrani. Zato što to jamči da će i dalje nastaviti s tim.

- Bože, pa nismo toliko loši - usprotivila se Amelia.

Rohan je znakovito pogledao ženu dok mu osmijeh nije silazio s usana. - Hathawayevi zahtijevaju slobodu - kazao je Christopheru. - A posebno Beatrix. Običan život - zadržavanje po raznim odajama i salonima - njoj bi predstavljao zatvor. Ona se prema svijetu odnosi na mnogo vitalniji i prirodni način od bilo koje *gadji* koju sam upoznao. - Kad je opazio Christopherovo nerazumijevanje, dometnuo je: - To je riječ koju Romi koriste za vaše žene.

- A zbog Beatrix - rekla je Amelia - posjedujemo pravu menažeriju stvorenja koje nitko drugi ne želi: kozu s pretjerano spuštenom čeljusti, tronogu mačku, debelog ježa, loše građenu mulu i tako dalje.

- Mulu? - Christopher je pozorno zurio u nju, ali prije nego što joj je stigao postaviti pitanje, Beatrix se vratila s Albertom na povodcu.

Christopher je ustao i pomaknuo se prihvatiti psa, ali Beatrix je odmahнула glavom. - Hvala vam, kapetane, ali ja ga držim.

Albert je žustro zamahnuo repom kad je opazio Christophera i lajući pojurio prema njemu.

- *Ne!* - prekorila ga je Beatrix, povlačeći ga unatrag i polažući mu nakratko ruku na njušku. - Gospodar ti je siguran. Nema potrebe za stvaranjem nereda. Dođi. - Uzela je jastuk ispod niskog divana i položila ga u kut.

Christopher ju je gledao dok je vodila psa prema jastuku i skidala mu povodac. Albert je zacvilio odbijajući prileći, ali je ipak poslušno ostao u kutu. - Ostani tu - kazala mu je.

Albert se, na Christopherovo čuđenje, nije pomaknuo. Pas kojemu ništa nije predstavljao trk kroz puščanu paljbu pokorio se Beatrix Hathaway.

- Mislim da će se ponašati kako treba - rekla je Beatrix vraćajući se za stol. - Ali bit će najbolje ako mu uopće ne budemo pridavali pozornost. - Sjela je, položila rupčić na krilo i ispružila ruku prema šalici čaja. Nasmiješila se kad je opazila Christopherov izraz lica. - Budite mirni, kapetane - rekla mu je nježno. - Što ste vi opušteniji, to će i on biti mirniji.

U satima koji su uslijedili Christopher je ispijao šalice vrućega zašećerenog čaja, puštajući da se blago potican razgovor odvija oko njega. Niz čvrsto stegnutih i hladnih čvorova u prsima je polako počeo labaviti.

Ispred njega su servirali poslužavnik pun sendviča i pita. Povremeno bi pogledao Alberta koji se smjestio u kutu, njuške na šapama.

Hathawayevi su predstavljali nešto novo u Christopherovu iskustvu. Bili su inteligentni, zabavni, a njihovi razgovori raznovrsni i odvažni, posve neobični i neočekivani. Bilo mu je jasno da su sestre prepametne za fino društvo. Krim je bio jedina tema koje se nisu dotaknuli i Christopher im je bio zahvalan na tomu. Kao da su shvaćali da je rat zadnje o čemu je htio raspravljati. I iz tog su mu se razloga, među ostalim, uistinu sviđali.

Ali Beatrix je predstavljala problem.

Christopher nije bio siguran što misliti o njoj. Prisan način na koji mu se obraćala bio mu je ujedno zbunjujući i iritantan. A pogled na nju u muškim hlačama, nogu prekrivenih poput kakva muškarca, bio mu je uznemirujući. Bila je čudna. Buntovna i napola pripitomljena.

Kad su završili s čajem, Christopher im se zahvalio na ugodnu poslijepodnevu.

- Nadam se da ćete nas uskoro opet posjetiti - rekla je Amelia.

- Da - rekao je Christopher, ne mislivši tako. Bio je prilično siguran da je Hathawayeve, iako su ugodni, najbolje uzimati u malim i ne tako čestim dozama.

- Prošetat ću s vama do ruba šume - rekla je Beatrix i otišla po Alberta.

Christopher je zatomio kratkotrajnu provalu ljutnje. - To neće biti potrebno, gospođice Hathaway.

- Oh, znam da nije potrebno - rekla je. - Ali ja to želim.

Christopherova čeljust se stegnula. Ispružio je ruku prema Albertovu povodcu.

- Ja ga držim - rekla je Beatrix uzimajući povodac.

Christopher je bio svjestan Rohanova vedra pogleda pa se suzdržao od komentara i pratio Beatrix iz kuće.

Amelia je prišla prozorima predvorja i gledala kako dvije udaljene figure prolaze kroz voćnjak prema šumi. Stabla jabuka, prekrivena svijetlozelenim pupoljcima i bijelim cvjetovima, uskoro su skrila par od pogleda.

Zbunjivao ju je način na koji se Beatrix ponašala sa strogim vojnikom, kako ga je peckala i zadirkivala, kao da ga pokušava podsjetiti na nešto što je ovaj zaboravio.

Cam joj se pridružio pokraj prozora i stao iza nje. Ona se naslonila na njega uživajući u suprugovoj stamenoj i snažnoj prisutnosti. Jednom

rukom prešao joj je preko prednje strane tijela. Ona se zadovoljno naježila od ležerne senzualnosti njegova dodira.

- Jadan čovjek - promrmljala je Amelia razmišljajući o Phelanovim upečatljivim očima. - Isprva ga nisam prepoznala. Pitam se zna li on koliko se promijenio?

Camove usne nježno su je dodirivale po sljepoočnicama dok joj je odgovarao. - Sumnjam da to shvaća sad kad je došao kući.

- Prije je bio vrlo šarmantan. A sad djeluje tako strogo. I način na koji ponekad zuri, kao da gleda kroz tebe...

- Proveo je dvije godine pokapajući prijatelje - odgovorio je Cam tiho. - I sudjelovao u bliskim borbama koje otvrdnu čovjeka kao čelik. - Zastao je zamišljeno. - Čovjek neke stvari ne može ostaviti za sobom. Lica ljudi koje si ubio ostaju zauvijek s tobom.

Amelia je znala da se prisjeća posebne epizode iz svoje prošlosti, pa se okrenula i čvrsto privila uz njega.

- Romi ne vjeruju u rat - rekao joj je Cam uz kosu. - Vjeruju u sukob, svađu, borbu, to da. Ali nikako ne vjeruju u oduzimanje života muškarcu koji ti nije skrivio ništa osobno. I to je jedan od mnogih razloga zbog kojih ja ne bih bio dobar vojnik.

- Ali iz tih istih razloga si *vrlo dobar* muž.

Cam ju je stegnuo rukama i šapnuo nešto na romskom. Iako nije razumjela riječi, naježila se od njihova slatko-gruba prizvuka.

Amelia mu se privila još bliže. Razmišljala je naglas držeći mu obraz na prsima. - Očito je da kapetan Phelan fascinira Beatrix.

- Nju oduvijek privlače ranjena stvorenja.

- Ranjena su najčešće i najopasnija.

Blago ju je pomilovao rukom duž kralježnice. - Dobro ćemo paziti na nju, *monisha*.

Beatrix je lagano držala korak s Christopherom dok su išli prema šumi. Njega je gnjavilo to što netko drugi drži Alberta za povodac. Beatrixina napadnost bila mu je poput kamenčića u cipeli. A ipak, kad bi mu se našla u blizini, bilo mu je nemoguće osjetiti se odvojenim od okoline. Imala je dar da ga zadrži usidrenim u sadašnjosti.

Nije si mogao pomoći, a da ne gleda kako joj se noge i kukovi gibaju pod onim hlačama. Pa što je njezinoj obitelji kad joj dopušta da se ovako odijeva? To bi bilo neprihvatljivo čak i da je sama. Hladan osmijeh zatitrao mu je na usnama kad je razmišljao o stvari koja mu je bila zajednička s Beatrix Hathaway - ni ona ni on nisu u skladu s ostatkom svijeta.

Razlika je u tomu što je on to želio biti.

Prije rata bilo mu je tako lako. Znao je uvijek pravu stvar koju treba učiniti ili reći. Sad su mu se izgledi za ponovnim ulaskom u neko birano i visoko društvo činili poput igranja igre čija je pravila zaboravio.

- Hoćete li uskoro prodati svoje mjesto u vojsci? - upitala ga je Beatrix.

Christopher je kimnuo. - Za nekoliko dana idem u London kako bih sve obavio.

- Oh. - Beatrixin ton bio je znatno tiši kad je rekla: - Pretpostavljam da ćete posjetiti Prudence.

Christopher se oglasio nekakvim neodređenim zvukom. Unutar kaputa nosio je malu izderanu bilješku koja ga je posvuda pratila.

Ja nisam ona za koju me držiš.

Vrati se, molim te, dođi kući i pronađi me.

Da. Pronaći će je i otkriti zašto je napisala riječi koje su ga proganjale. A onda će se oženiti njome.

- Sada kad vam brata više nema - rekla je Beatrix - vi ćete morati naučiti kako upravljati imanjem Riverton.

- Među ostalim - rekao je kratko.

- Riverton zauzima velik dio Ardenske šume.

- Toga sam i sam svjestan - odvratio je nježno.

Ona kao da nije osjetila sarkazam. - Neki vlasnici imanja sijeku previše šume kako bi opskrbili mjesne proizvođače. Nadam se da vi to nećete učiniti.

Christopher nije ništa odgovorio, nadajući se da će time prigušiti daljnji razgovor.

- Želite li vi naslijediti Riverton? - Beatrix ga je iznenadila pitanjem.

- Nije sad važno želim li ili ne želim. Ja sam nasljednik i učinit ću ono što se od mene zahtijeva.

- Ali važno je - rekla je Beatrix - zato sam vas i pitala.

Christopher je izgubio strpljenje i rekao: - Odgovor je niječan, ne želim to. Uvijek se to smatralo Johnovim poslom. Osjećam se poput prokletog varalice koji želi upasti na njegovo mjesto.

Da je bila riječ o nekomu drugomu, ova provala ljutnje dovela bi do kraja ispitivanja. Ali Beatrix je ustrajala. - Što biste učinili da je on još uvijek živ? Također biste prodali položaj u vojsci, zar ne?

- Da. Dosta mi je više vojske.

- A onda? Što biste onda učinili?

- Ne znam.

- Kakve su vam sklonosti? Talenti?

Kad su došli do šume, usporili su korake. Njegovi talenti... mogao je dobro podnositi alkohol, pobijediti na bilijaru i kartama, zavesti ženu. Bio je dobar strijelac i izvrstan jahač.

Onda je Christopher razmislio o stvari zbog koje su ga u životu najviše hvalili i obasuli pohvalama i odlikovanjima.

- Imam talent - rekao je uzimajući Albertov povodac iz Beatrixine ruke. Oborio je pogled na njezine okrugle oči. -Dobar sam u ubijanju.

Potom ju je, bez riječi, ostavio da stoji na rubu šume.

9. POGLAVLJE

Tjedan nakon Christopherova povratka u Hampshire, razdor između njega i majke postao je tako izražen da im je postalo teško provoditi više od nekoliko minuta u istoj prostoriji. Jadna Audrey učinila je sve što je mogla da ih izmiri, ali bez većeg uspjeha.

Gđa Phelan stekla je naviku neprekidnog izricanja žalopojki. Ne bi mogla proći kroz prostoriju, a da pritom ne iskaže mnoštvo otrovnih komentara, poput djevojke zadužene za cvijeće na vjenčanju kad sve goste obasipa laticama. Živci su joj bili toliko napeti da je morala ležati u tišini u mračnoj sobi poslijepodne, svakoga dana. A zbog mnoštva boljki, nije mogla više nadgledati kućanstvo, pa je, kao posljedica toga, sve učinjeno bilo nedovoljno dobro za nju.

Gđa Phelan bi, tijekom svoga dnevnog odmora, reagirala na šuškanje tanjura u kuhinji kao da je netko bode nevidljivim noževima. Žamor glasova ili topot stopala na gornjem katu predstavljali su pravu agoniju za njezine živce. Cijelo kućanstvo moralo je hodati kao po jajima od straha da se ona ne uznemiri.

- Viđao sam ljude koji su izgubili ruke i noge, a žalili su se manje od moje majke - rekao je Christopher Audrey koja mu se žalostivo osmjehnula.

Potom je Audrey došla k sebi i rekla: - U zadnje vrijeme postala je opsjednuta jutarnjim ritualima... kao da je stalna

žalost još uvijek drži u kontaktu s Johnom. Drago mi je što ti ujak ujutro dolazi po nju. Ove njezine navike valja promijeniti.

Gđa Phelan išla bi do obiteljske grobnice pokraj crkve Stony Cross barem četiri puta tjedno i provodila cio sat uz Johnov grob. Budući da nije htjela ići bez pratnje, uglavnom bi zamolila Audrey da ide s njom. Ipak, jučer je gđa Phelan ustrajala na tomu da je Christopher otprati. Čekao ju je jedan sat u turobnoj tišini dok je klečala pokraj Johnove nadgrobne ploče, pustivši pritom nekoliko suza.

Kad mu je naposljetku dala znak da želi ustati i kad joj je Christopher pomogao uspraviti se, izrazila je želju da i on klekne i moli se poput nje.

On to nije mogao učiniti, pa čak ni da udovolji njoj.

- Ja ću žalovati na svoj način - kazao joj je Christopher. -I to kad ja odaberem, a ne ti.

- To je nedolično - rekla je gđa Phelan ogorčeno - taj tvoj nedostatak poštovanja prema njemu. Tvoj brat zaslužuje žalovanje, ili barem pretvaranje, od čovjeka koji je toliko stekao njegovom smrću.

Christopher je u nevjerici zurio u nju. - Ja sam nešto *stekao*? - ponovio je tiho. - Znaš da me nikad nije bila briga za nasljeđivanje Rivertona. Dao bih sve što imam da nam se on opet vrati. Da mogu žrtvovati svoj život kako bih spasio njegov, i to bih učinio.

- Da je barem to moguće - rekla je zajedljivo, pa su se u tišini vratili svom domu.

Christopher se svejedno pitao koliko je sati prosjedila na Johnovu grobu sa željom da je jedan sin umro umjesto drugoga.

John je bio savršen sin, odgovoran i pouzdan. Christopher je pak bio grublji i tvrdi, senzualan, nemiran i bezbrižan. Poput oca Williama. Svaki put kad bi se William zapleo u kakav londonski skandal, koji bi najčešće uključivao ženu drugoga muškarca, gđa Phelan bila bi hladna i suzdržana prema Christopheru, kao da je on određen za zamjenu njezinu nevjernom suprugu. Kad je William Phelan umro od posljedica pada s konja, Londonom se šaputalo da je jedino iznenađenje to što ga nije upucao bijesni suprug ili otac žene koju je obljubio.

Christopher je u to vrijeme imao dvanaest godina. Kako je ostao bez oca, postupno je preuzeo ulogu raspuštenog razvratnika. Kao da se to očekivalo od njega. Istina je da se naslađivao užicima koje mu je pružao grad, bez obzira na to što su takve naslade bile prolazne i plitke. Biti časnik predstavljalo je savršeno zaposlenje za njega... pružalo mu je užitak u svakom pogledu. Christopher je sa širokim osmijehom, samo za sebe, razmišljao da je tako bilo sve dok ga nisu pozvali u rat.

Bio je znatno učinkovitiji u borbi nego što je on sam ili bilo tko drugi očekivao. A što je uspješnije ubijao, to se sve više u sebi osjećao mrtvim.

Ali tu je bila Prudence. Bio je to jedini časni dio života koji mu je preostao, onaj dio kojim ju je volio. Pomisao da će ići k njoj ispunila ga je uzbuđenjem.

Još uvijek mu je bilo teško zaspati i često bi se munjevito razbuđivao od neke noćne more. A bilo je i trenutaka tijekom dana kad bi se trznuo od nekog neočekivanog zvuka i tražio pušku koje nije bilo u blizini. Ali bio je siguran da će se sve to s vremenom popraviti.

Morat će.

10. POGLAVLJE

O čito nije bilo razloga za nadu kad je Christopher Phelan u pitanju. Beatrix se stalno podsjećala na tu činjenicu. On je želio Prudence. Prekrasnu, zlatokosu, konvencionalnu Prudence. Beatrix je tada prvi put u životu poželjela da je neka druga osoba.

Mislim da bi ti mogla biti moja jedina šansa da ponovno postanem dio svijeta...

Možda je Prudence, na kraju, osoba koja je najprikkladnija pomoći Christopheru. Ona se lako snalazi u društvu, i to na način na koji Beatrix nikad ne bi mogla. Dobro. Ako je to već najbolje za njega, onda Beatrix nije imala srca okriviti ga za to. Čovjek je izdržao dovoljno boli i tegoba, a Beatrix mu nije htjela uzrokovati daljnje teškoće.

Samo što... nije mogla prestati misliti na njega. Bilo je to poput bolesti. Bilo joj je nemoguće nastaviti kao dosad. Stalno se nalazila na rubu plača. Osjećala se grozničava, umorna i lišena teka. Zapravo, postala je toliko turobna da je Amelia ustrajala na tomu da joj skuha lončić tonika od cecelja.

- Nisi ona stara - rekla joj je Amelia. - Uglavnom si vedra.

- Zašto bih bila vedra kad nemam razloga za to? - upitala ju je Beatrix mrzovoljno.

- A postoji li razlog da budeš loše raspoložena?

Beatrix se željela povjeriti sestri, ali je ipak šutjela. U ovoj situaciji Amelia nije mogla ništa učiniti. Osim toga, da kaže stotinama ili tisućama, ne bi se osjećala ništa bolje. Čeznula je za čovjekom kojega nikad neće moći imati i nije htjela čuti koliko je to glupo. Čak nije htjela prestati venuti za njim. Očajnička silina njezine žudnje predstavljala je jedinu slabašnu poveznicu s Christopherom.

Toliko je bila opsjednuta njime da je razmišljala o odlasku u London u kojemu bi provela ostatak sezone. Mogla bi posjetiti Audrey i također vidjeti Christophera. Samo što bi u tom slučaju bila prisiljena vidjeti ga s

Prudence... kako plešu, flertuju, zavode jedno drugo... Beatrix je bila prilično sigurna da to ne bi mogla podnijeti.

Ne, ostat će u Hampshireu, gdje i pripada.

Audrey joj je rekla da je to mudra odluka.

- On se promijenio, Bea, i to ne nabolje. Kad se Christopher prvi put vratio s Krima, osjetila sam silno iskušenje da mu kažem istinu o pismima. Da si ti ta koja mu ih je pisala, a ne Prudence. Ali sad mi je drago što to nisam učinila. Ne bih htjela poticati vezu između tebe i Christophera. On nije onaj stari. Pije više nego što bi smio. Lako ga se zbuni i iznenadi. Ponekad čuje ili vidi nešto čega uopće nema. I znam da ne spava - često ga čujem kako noću luta kućom. Ali kad pokušam razgovarati s njim, on jednostavno odbacuje moja pitanja, kao da sam blesava. Ponekad ga jednostavno pitanje, posebno neko koje ima veze s ratom, razbjesni do te mjere da ima muke sa samokontrolom. Pitam se...

- Što? - šapnula je Beatrix, sva skrhana od zabrinutosti.

Audrey je pogledala ravno prema njoj. - Pitam se može li Prudence izići na kraj s njim. On je toliko odlučan da završi s njom, ali više nije muškarac kakav je bio. Prudence neće imati dovoljno pameti shvatiti to. Ja se čak pitam neće li joj on predstavljati opasnost.

Beatrix je razmišljala o Audrey-nim mrskim riječima i prošetala do kuće Phelanovih s jednom misijom na pameti. Iako ništa nije mogla učiniti za Christophera, mogla je učiniti puno toga za Alberta. Agresivan pas će vjerojatno ozlijediti nekoga, a potom će ostati lišen potrebne ljubavi i pažnje. Psi su po svojoj naravi društvene životinje i zato se Alberta *mora* naučiti kako da se slaže s drugim stvorenjima.

Gđa Clocker, kućna pomoćnica Phelanovih, pozdravila ju je na vratima i kazala joj da Audrey nije kod kuće, ali da uskoro očekuju njezin povratak iz posjeta selu. - Želite li je pričekati, gospođice Hathaway?

- Zapravo, ja bih trebala razgovarati s kapetanom Phelanom o određenju stvari. - Beatrix se blago nasmiješila opazivši sluškinjin znatiželjan pogled. - Želim se brinuti za Alberta dok kapetan Phelan bude u Londonu.

Sluškinja je iskolačila oči. - Gospodar je planirao ostaviti to stvorenje ovdje da se posluga pobrine za njega. - Primaknula joj se bliže i šapnula: - On vam je pas iz pakla, gospođice. Ni sam vrag ne bi imao takva psa.

Beatrix se suosjećajno nasmiješila. - Nadam se da mu ja mogu ponuditi pozitivan utjecaj. Ako kapetan Phelan dopusti, onda ću još danas odvesti Alberta i osloboditi vas tog tereta.

Gđa Clocker izgledala je ushićeno. - Oh, pa to je *vrlo* ljubazno od vas, gospođice Hathaway! Odmah ću obavijestiti kapetana Phelana. - Požurila je kao da se pribojava da bi Beatrix mogla otići.

Kad je Christopher, onako visok, ušao kroz vrata primaće sobe, Beatrix je istoga trena pocrvenjela po cijelome tijelu.

Odmah prekini s ovim, Beatrix Hathaway, rekla je strogo samoj sebi. Ako ustraješ na idiotskom ponašanju, onda ćeš morati otići kući i popiti cijelu bocu tonika od cecelja.

- Gospođice Hathaway - obratio joj se Christopher uz pažljiv i pristojan naklon.

Tamni kolobari od nesanice ispod očiju činili su ga još privlačnijim, ako je to ikako bilo moguće, pružajući ljudske crte čvrstim i tvrdim obrisima njegova lica.

Beatrix se uspjela ležerno osmjehnuti. - Dobro jutro, kapetane Phelane.

- Popodne je.

- Oh, doista? - Pogledala je preko ramena prema satu iznad kamina. Bilo je dvanaest i pol. - Onda vam želim dobar dan.

Podignuo je jednu obrvu. - Mogu li učiniti što za vas?

- Nadam se da će biti obratno. Željela bih odvesti Alberta na imanje Ramsay dok ste vi u Londonu.

Zaškiljio je. - Zašto?

- Silno mu želim pomoći da se prilagodi novom životu. Albert će biti vrhunski zbrinut, ja ću raditi s njim, dresirati ga... - Glas joj je zamro na usnama kad je opazila njegov pogled pun negodovanja. Nije joj palo na pamet da bi on mogao odbiti njezinu ponudu.

- Hvala vam, gospođice Hathaway. Ipak, mislim da će njemu biti najbolje da ostane ovdje s poslugom.

- Vi... vi sumnjate da bih mu ja mogla pomoći? - Beatrix ga je uspjela upitati.

- Taj pas je razdražljiv. Zahtijeva mir i tišinu. Nemojte misliti da vas vrijeđam kad vam kažem da mu je atmosfera u kući Ramsay previše glasna.

Obrve su joj se brzo spustile. - Ispričavam se, kapetane, ali vi ste u potpunosti u krivu. Upravo je takav okoliš potreban Albertu. Vidite, iz pasje perspektive...

- Ne trebaju mi vaši savjeti.

- Da, trebaju vam - rekla je Beatrix naglo. - Kako možete biti toliko sigurni da ste u pravu? Mogli biste barem odvojiti trenutak i poslušati. Usuđujem se kazati da o psima znam više od vas.

Christopher ju je prostrijelio tvrdim pogledom muškarca koji nije navikao da mu se odluke dovode u pitanje. - Ne sumnjam u to. Ali ja znam više o ovom psu.

- Da, ali...

- Vrijeme je da odete, gospođice Hathaway.

Beatrix je preplavio osjećaj gorkog razočaranja. - Što mislite da će vaša posluga raditi s njim dok vas nema? - zahtijevala je odgovor i brzo nastavila prije nego što je stigao odgovoriti: - Oni će ga zaključati u ostavi ili u nekoj prostoriji zato što ga se boje, a time će Albert postati još opasniji. Bijesan je, tjeskoban i usamljen. Ne zna što se očekuje od njega. Potrebna mu je stalna briga i pažnja, a ja sam jedina osoba koja ima vremena za to i volje pružiti mu te stvari.

- Taj me pas prati već dvije godine - odbrusio je Christopher. - Zadnja stvar koju bih mu ja priuštio jest ona ludnica od vaše kuće. Ne treba mu kaos. Ne treba mu buka i zbunjenost...

Prekinula ga je prava eksplozija od divljeg laveža praćena bučnim zveketom metala. Albert je jurio hodnikom i staona put pomoćnici koja je nosila pladanj s uglačanim srebrnim posuđem.

Beatrix je nakratko opazila bljesak vilica i noževa rasutih pokraj ulaza prije nego što ju je netko oborio na pod. Nije mogla doći do daha od siline udara.

Zapanjeno je ležala uz tepih prekrivena teškim muškim tijelom.

Omamljeno je pokušala dokučiti o čemu se radi. Christopher je skočio na nju. Stavio joj je ruke oko glave... instinktivno se pomaknuo da je zaštiti svojim tijelom. Ležali su zajedno isprepletenih udova, zgužvane odjeće i zadihani.

Christopher je podignuo glavu i oprezno promotrio okoliš. Na trenutak je razjaren izraz njegova lica uplašio Beatrix. *Ovako*, shvatila je, on izgleda u bitki. Ovo su gledali njegovi neprijatelji dok ih je obarao.

Albert je jurnuo prema njima duboko i bijesno lajući.

- Ne - rekla mu je Beatrix tiho, pružajući ruku prema njemu. - Dolje.

Pseći lavež pretvorio se u tiše režanje i on se polako spustio na pod. Pogled nije skidao s gospodara.

Beatrix je ponovno obratila pozornost na Christophera. On je dahtao, gutao pljuvačku i nastojao se pribрати. - Christophe - obratila mu se oprezno, ali on kao da je nije čuo. U tom trenutku do njega riječi nisu mogle doprijeti.

Položila mu je jednu ruku na rame, a drugu oko struka. Bio je krupan muškarac, u izvrsnoj formi, a snažno tijelo mu se treslo. Kroz nju je prostrujao osjećaj tople nježnosti i ona mu je prstima počela masirati ukočeni vrat.

Albert je tiho zacvilio gledajući ih.

Beatrix je, iza Christopherova ramena, opazila kućnu pomoćnicu kako nesigurno stoji uz vrata stežući rukama rasute vilice.

Beatrix nije nimalo zanimalo kako će ovo izgledati ili kakav bi skandal mogao izbiti, ali joj je zato i te kako stalo da zaštiti Christophera tijekom ranjivog trenutka. Sigurno ne želi da ga itko drugi vidi kad još u cijelosti ne vlada samim sobom.

- Napustite nas - rekla je tiho.

- Da, gospođice. - Sluškinja je, na svu sreću, otišla i zatvorila vrata za sobom.

Beatrix je ponovno obratila pozornost na Christophera koji kao da nije primijetio njihov razgovor. Oprezno je spustio glavu i okrenuo obraz prema sjajnoj fotelji. A ona ga je čekala i dala mu da osjeti ritam njezina disanja.

Mirisao je čisto, na ljeto, na vrelo sunce i šafran. Sklopila je oči kad mu je osjetila tijelo čvrsto pripijeno uz svoje i koljena uz gomilu nabora suknji.

Prošla je minuta, a potom još jedna. Ostatak života pamtit će kako je ležala sama s njim pod jarkim kvadratom sunčeva svjetla koja je dopirala kroz prozor... njegova slatka težina, intimna vrelina daha uz njezin vrat. Zauvijek bi željela živjeti u tom trenutku, ako bi to ikako bilo moguće. *Volim te*, pomislila je. *Ja sam luđački, očajnički, stalno zaljubljena u tebe.*

Podignuo je glavu i pogledao je zbunjenim sivim očima. - Beatrix. - Njegov grubi šapat prostrujao joj je živicama. Uhvatio joj je glavu rukama i duge prste nježno prepleo u raskuštranim tamnim uvojcima. - Jesam li te ozlijedio?

Beatrix je stegnulo u trbuhu. Odmahnula je glavom i nije mogla progovoriti. Oh, način na koji ju je gledao, *stvarno* gledao u nju... to je bio Christopher iz njezinih snova. To je bio muškarac koji joj je pisao. Bio je tako brižan, stvaran i očaravajući da joj je došlo da zajeca.

- Mislio sam... - progovorio je Christopher i prešao joj palcem preko vrele površine obraza.

- Znam - šapnula je i trznula se od njegova dodira.

- Nisam to namjeravao.

- Znam.

Skrenuo je pogled na njezine razdvojene usne i gledao je sve dok to nije osjetila poput milovanja. Srce joj se mučilo pumpajući krv u žile njezinih udova. Svakim novim dahom tijelo joj se podizalo uz njegovo, a draškalo ju je trenje između čvrstog mesa i čiste, tople tkanine.

Beatrix su opčinjavale suptilne promjene na njegovu licu, sve izraženije crvenilo i srebrna bistrina njegovih očiju. Razne mogućnosti probile su ovu tišinu, kao što se sunce zna probiti kroz šumski pokrov.

Pitala se hoće li je poljubiti.

Samo su joj dvije riječi prostrujale kroz mozak.

Molim te.

11. POGLAVLJE

Christopher se nastojao primiriti kad je osjetio da mu mišići podrhtavaju. U ušima su mu glasno odjekivali otkucaji srca. S mukom je pokušavao shvatiti kako je u potpunosti izgubio kontrolu nad situacijom. Buka ga je zbunila i on je reagirao bez razmišljanja. Ničega nije bio svjestan sve dok se nije našao ležeći na Beatrix, pokušavajući je zaštititi, pokušavajući ih oboje zaštititi, a kad su uznemireni otkucaji srca utihnuli u ušima, prožela ga je grozna svijest o tomu što je učinio.

Oborio je bespomoćnu ženu na tlo. Skočio je na nju poput luđaka. *Isuse*. Osjetio se dezorijentiranim i poprilično izluđenim. Mogao ju je ozlijediti.

Morao joj je pomoći da se pridigne, ispričati joj se. Umjesto toga vršcima prstiju krenuo joj je prema vratu i milovao je, osjećajući slabašan puls. Kvragu, što je to činio?

Prošlo je dugo vremena otkako je držao ženu u zagrljaju. I bio je to tako dobar osjećaj da je nije mogao pustiti još neko vrijeme. Osjećao joj je tijelo na svojem i podatnu žensku snagu. Vitki i nježni prsti i dalje su mu milovali vrat. Nikad nije vidio tako plave oči, bistre i tamne poput bristolškoga plavog stakla.

Christopher se pokušao prisjetiti razloga zbog kojih je nije želio. Čak je pokušao misliti na Prudence, ali to je bilo nemoguće. Sklopio je oči i osjetio njezin dah na obrazu. Osjećao ju je posvuda, cijelim tijelom, osjećao je njezin miris u nosu i grlu, upijajući joj toplinu.

Kao da su se svi mjeseci i godine žudnje saželi u ovom trenutku, u vitkoj formi sklupčanog ispod njega. Zapravo se plašio toga što bi joj mogao učiniti. Znao je da bi se trebao odmaknuti, napraviti razmak između njih, ali on ju je samo mogao uvlačiti u sebe svim osjetilima, osjećati zamamno dizanje i spuštanje njezinih grudi te noge ispod slojeva suknje. Naježio se od užitka kad ga je milovala prstima po vratu, a tijelo mu se istodobno zažarilo od potrebe.

Očajnički je krenuo prema njezinim rukama i stavio joj ih iza glave.

Bolje.

I lošije.

Njezin pogled izazivao ga je i pozivao da se približi. Mogao je osjetiti snagu volje u njoj koja se širila poput topline i on je cijelim svojim tijelom odgovarao na taj podražaj. Fascinirano je promatrao kako joj se crvenilo širi kožom. Htio je prstima i ustima pratiti tu boju.

Umjesto toga odmahnuo je glavom da se otrese te misli. - Žao mi je - rekao je i hrapavo udahnuo. - Žao mi je - ponovio je. Hladan osmijeh zagrebao mu je grlo. - Uvijek vam se ispričavam.

Zapešća su joj se opustila u njegovu stisku. - Niste vi krivi.

Christopher se pitao kako je mogla biti tako prisebna. Osim boje po obrazima nije pokazivala nikakav drugi znak nelagode. Brzo mu se pojavio razdražljiv osjećaj da ona njime manipulira i upravlja. - Oborio sam vas na pod.

- Nije bilo namjerno.

Njezini naponi da se on bolje osjeća polučili su suprotan učinak. - Namjere nisu važne kad te obori netko dvaput krupniji od tebe.

- Namjere su uvijek važne - rekla je Beatrix. - A ja sam se ionako već navikla da me obaraju.

Pustio joj je ruke. - To vam se često događa? - upitao je sarkastično.

- Oh, da. Psi, djeca... svatko skače na mene.

Christopher je to lako mogao razumjeti. Ovo skakanje na nju bila je najugodnija stvar koja mu se dogodila godinama. - Budući da nisam ni pas ni dijete - rekao je - nemam izliku.

- Sluškinja je ispustila poslužavnik. Vaša je reakcija bila savršeno razumljiva.

- Stvarno? - Christopher je upitao gorko i odmaknuo se od nje. - Proklet bio ako išta shvaćam.

- Naravno da jest - rekla je Beatrix dok joj je on pomagao ustati. - Dugo ste bili navikli tražiti zaklon kad god biste čuli granatu ili prasak metka. To što ste se vratili kući ne znači da možete lako odbaciti takve reflekse.

Christopher nije mogao, a da se ne zapita bi li mu Prudence ovako brzo oprostila ili reagirala ovako prisebno...

Izraz lica postao mu je mrk kad mu je sinula nova misao. Ima li uopće pravo posjetiti Prudence kad mu je ponašanje tako nepredvidljivo? Nije ju smio izložiti riziku. Morao je steći kontrolu nad samim sobom. Ali kako? Refleksi su mu bili presnažni, prebrzi.

Kad je vidjela da Christopher već duže šuti, Beatrix je otišla do Alberta i sagnula se kako bi ga pomilovala. Pas se prevrnuo na leđa i ponudio joj trbuh.

Christopher je izravnao odjeću i gurnuo ruke u džepove hlača.

- Hoćete li još malo razmisliti o svojoj odluci? - upitala je Beatrix. - O tomu da ja preuzmem Alberta?

- Neću - rekao je Christopher odrješito.

- *Nećete?* - ponovila je kao da ne može shvatiti njegovo odbijanje.

Christopher ju je ljutito pogledao. - Ne morate se vi brinuti za njega. Posluzi sam izdao posebne napatke. Dobro će se brinuti za njega.

Beatrixin izraz lica postao je napet od gorčine. - Sigurna sam da vjerujete u to.

Razdražljivo joj je odbrusio: - Kad bih barem mogao slušati ta vaša mišljenja, gospođice Hathaway, s jednakim užitkom s kojim ih vi izričete.

- Ja se držim svojih mišljenja kad znam da sam u pravu, kapetane Phelane. A vi se pak držite svojih samo zato što ste tvrdoglavi.

Christopher ju je skamenjeno pogledao. - Ispratit ću vas van.

- Ne morate se gnjaviti. I sama znam put. - Prošetala je do praga uspravna držanja.

Albert ju je pratio sve dok mu Christopher nije naredio da se vrati.

Beatrix je zastala pokraj praga, okrenula se i pogledala Christophera s čudnom pomnjom. - Molim vas da Audrey prenesete moje najbolje želje. Želim vam oboma ugodno putovanje u London. - Tad je zastala. - I, ako vam to nije problem, prenesite Prudence moje dobre želje i poruku.

- Kakvu?

- Kažite joj - rekla je Beatrix tiho - da neću prekršiti svoje obećanje.

- Kakvo obećanje?

- Ona će razumjeti.

Točno tri dana nakon Christopherova i Audreyina odlaska u London, Beatrix je otišla do kuće Phelanovih kako bi se raspitala za Alberta. Pas je, baš kao što je očekivala, napravio kaos od cijele kuće, neprekidno lajao i zavijao, trgao tepihe i podstavu na komadiće te ugrizao lakaja za ruku.

- Osim toga - rekla je Beatrix gđa Clocker - ne želi jesti. Već mu se vide rebra. A gospodar će biti bijesan ako dopustimo da mu se nešto dogodi. Oh, ovo je najnaporniji pas, najgadnije stvorenje koje sam ikad susrela.

Sluškinja koja je bila zauzeta čišćenjem ograde nije si mogla pomoći, a da ne kaže: - Jako me plaši. Noću ne mogu spavati zato što zavija toliko silovito da bi mogao razbuditi mrtve.

Izgledala je ožalošćeno. - Doista to čini. Ipak, gospodar kaže da nikomu ne smijemo dati Alberta na čuvanje. I koliko god se želim riješiti te opake zvijeri, još se više pribijavam gospodarova nezadovoljstva.

- Ja mu mogu pomoći - rekla je Beatrix nježno. - Znam da mogu.

- Gospodaru ili psu? - upitala je gđa Clocker kao da si ne može pomoći, a da ne upita. Ton joj je bio ironičan i očajnički.

- Mogu započeti sa psom - rekla je Beatrix tiho.

Razmijenile su poglede.

- Voljela bih da vam se može pružiti šansa za to - promrmljala je gđa Clocker. - Ovo kućanstvo ne čini se poput mjesta na kojemu bi ikomu moglo postati bolje. Imam osjećaj da je ovo mjesto na kojemu stvari blijede i nestaju.

Ovo je, više od ičega drugoga, nagnalo Beatrix na odluku. - Gospođo Clocker, nikad ne bih tražila od vas da ne poslušate naputke kapetana Phelana. Ipak... recimo da *načujem* kako ste rekli nekoj od pomoćnica gdje se Albert trenutno nalazi, to ne možemo smatrati vašom pogreškom, zar ne? A ako se Albert uspije izvući i pobjeći... i ako ga neka nepoznata osoba uzme, pobrine se za njega, ali vam to odmah ne kaže, ni za to vas se ne može kriviti, zar ne?

Gđa Clocker pogledala ju je. - Nestašni ste, gospođice Hathaway.

Beatrix se nasmiješila. - Da, znam.

Pomoćnica se okrenula prema služavki. - Nellie - rekla je jasno i glasno - želim te podsjetiti na to da Alberta držimo u onom malom plavom spremištu pokraj kuhinjskoga vrta.

- Da, gospođo. - Služavka nije ni pogledala prema Beatrix. - A ja ću *vas* podsjetiti, gospođo, da mu je povodac na onom stoliću u obliku polumjeseca na hodniku.

- Izvrsno, Nellie. Možda bi trebala otići i reći drugim služavkama i vrtlaru da ne primijete ako netko pođe posjetiti plavu ostavu.

- Da, gospođo.

Dok je služavka žurila, gđa Clocker uputila je Beatrix zahvalan pogled. - Čula sam da ste čudesni sa životinjama, gospođice Hathaway. A upravo će vam čudo i trebati da ukrotite onog ušljivog zlotvora.

- Ja ne nudim čuda - rekla je Beatrix s osmijehom. - Samo ustrajnost.

- Bog vas blagoslovio. Ono je divlje stvorenje. Ako je pas čovjekov najbolji prijatelj, onda sam zabrinuta za kapetana Phelana.

-I ja - rekla je Beatrix iskreno.

Pronašla je plavu ostavu za nekoliko minuta.

Ostava, koja je bila osmišljena za pohranjivanje manjih vrtnih alatki, zatresla se kad je biće u njoj jurnulo prema zidu. Bijesno rezanje buknilo je kad se Beatrix približila. Iako nije sumnjala da će s njim uspjeti izići na kraj, zbog njegova laveža, koji je zvučao gotovo nezemaljski, ipak je zastala.

- Alberte?

Lajanje je postale još silovitije, ovoga puta prožeto cviljenjem.

Beatrix se polako spustila na tlo i oslonila se leđima na ostavu. - Smiri se, Alberte - rekla je. - Pustit ću te čim se utišaš.

Terijer je zarežao i zagrebao šapom po vratima.

Beatrix je pročitala nekoliko knjiga o psima, posebno o grubim terijerima, i bila je poprilično sigurna da dresura koja bi uključivala dominaciju ili kažnjavanje ne bi uopće bila uspješna. Zapravo, to bi vjerojatno dodatno pogoršalo njegovo ponašanje. U knjizi je pisalo da terijeri često pokušavaju nadmudriti ljude. Jedini način koji preostaje jest da mu se dobro ponašanje nagradi pohvalom, hranom i ljubaznošću.

- Naravno da si nesretan, jadniče. On je otišao, a tvoje mjesto je uz njega. Ali ja sam došla po tebe, i dok njega nema, mi ćemo raditi na tvojim manirama. Možda te ne možemo pretvoriti u savršenoga kućnog psa... ali ja ću ti pomoći da se bolje slažeš s drugima. - Stala je prije nego što se zamišljeno osmjehnula. - Naravno, ja se ne znam ponašati prikladno u visokom društvu. Uvijek sam smatrala da se u pristojnom ponašanju krije mnogo neiskrenosti. Eto vidiš, sad si se utišao. - Ustala je i povukla zasun. - Evo prvog pravila, Alberte: ružno je oštro napadati ljude.

Albert je izletio i skočio na nju. Da se nije držala za dovratak, oborio bi je. Albert je cvilio i mahao repom, stajao na stražnjim nogama i zaronio njuškom u nju. Bio je sav zadihan i grozno je zaudarao.

- Dobar dečko - obratila mu se Beatrix milujući ga i češući po gruboj dlaci. Pokušala mu je prebaciti povodac preko vrata, ali on je to osujetio i bacio se na leđa pružajući drhtave noge u zrak. Ona se nasmiješila i nagradila ga milovanjem po trbuhu. - Idemo kući, Alberte. Mislim da ćeš se ti dobro slagati s Hathawayevima... čim te dobro operem.

12. POGLAVLJE

Christopher je sigurno dopratio Audrey do Londona gdje joj je obitelj izrazila žarku dobrodošlicu. Velika obitelj Kelsey bila je presretna što im je sestra došla u posjet. Zbog nekih razloga koje nitko nije mogao dokučiti, Audrey nije dopustila nikomu od rodbine da dođe posjetiti je u Hampshire na duže razdoblje nakon Johnove smrti. Ustrajala je na žalovanju s gđom Phelan, bez ičije pratnje.

- Tvoja je majka jedina koju je Johnov gubitak potresao kao i mene - Audrey je objašnjavala Christopheru tijekom vožnje kočijom do Londona. - Osjetila smo u tomu i nekakvo olakšanje. Bilo tko od moje obitelji pokušao bi me oraspoložiti, okružiti ljubavlju i utjehom, a to bi me pak samo udaljilo od istinskog žalovanja. Cijela bi se stvar oduljila. Ne, bilo je ispravno da žalujem koliko god mi je trebalo. A sad je vrijeme oporavka.

- Ti si jako dobra u organiziranju svojih osjećaja, zar ne? - hladno ju je upitao Christopher.

- Pretpostavljam da jesam. Kad bih barem mogla srediti i tvoje. Trenutačno slične prevrnutoj ladici kravata.

- Ne kravata - rekao je - nego srebrnine oštih rubova.

Audrey se nasmiješila. - Žalim one koji se nađu na putu tvojim osjećajima. - Zastala je i promatrala Christophera s dubokom zabrinutošću. - Kako je teško gledati te

- prokomentirala je začudivši ga - radi se o sličnosti s Johnom. Ti si zgodniji od njega, naravno, ali meni je bilo draže njegovo lice. Predivno lice koje sam gledala svaki dan... nikad ga se nisam zasitila. Tvoje lice malčice je zastrašujuće za moj ukus. Podsjećaš na plemića puno više od Johna, znaš.

Christopherov pogled postao je mračniji kad je pomislio na neke muškarce s kojima se borio, one koji su bili dovoljno sretni da prežive svoje rane, ali ipak ostanu na neki način osakaćeni. Pitali su se kako će biti primljeni po povratku kući i hoće li im supruge ili djevojke zgroženo

okrenuti lica kad opaze njihov uništen izgled. - Nije važno kako netko izgleda - rekao je - važno je samo što on jest kao osoba.

- Tako mi je drago što to čujem od tebe.

Christopher ju je sumnjičavo pogledao. - Na što ciljaš?

- Ni na što. Osim... Želim te nešto pitati. Da neka žena, primjerice, Beatrix Hathaway... i Prudence Mercer zamijene izgled i da se sve ono što cijeniš kod Prudence prebaci na Beatrix... bi li ti poželio Beatrix?

- Bože dragi, nikako.

- Zašto ne? - upitala je ljutito.

- Zato što poznajem Beatrix Hathaway i ona uopće ne sliča na Pru.

- Ne poznaješ Beatrix. Nisi proveo dovoljno vremena s njom.

- Znam da je nezauzdana, svojeglava i previše neozbiljna za razumnu osobu. Nosi muške hlače, penje se po stablima i luta bez pratilje kamo god ju je volja. Znam da je prekrcala kuću Ramsay vjevericama, ježevima i kozama, a nesretnik koji se njome oženi bankrotirat će zbog veterinarskih računa. Možeš li osporiti bilo koju od navedenih točaka?

Audrey je sklopila ruke i ogorčeno ga pogledala. - Da. Nema vjevericu.

Christopher je zavukao ruku u kaput i izvukao pismo od Pru, ono koje je uvijek nosio uza se. To mu je postao talisman, simbol onoga zbog čega se borio. Razlog za život. Pogledao je komad savijenog papira i nije ga trebao ni rastvoriti. Te riječi usjekle su mu se u srce.

Molim te, dođi kući i pronađi me...

Ranije se pitao da nije možda nesposoban voljeti. Nijedna od njegovih veza nije potrajala više od nekoliko mjeseci, a iako je osjećao užitek u tjelesnom smislu, to nikad nije postalo nešto više. Na kraju, nijedna se žena nije isticala od neke druge.

Sve do tih pisama. Rečenice su se kovitlale oko njega tako vješto i ljupko da ih je odmah zavolio, baš kao i nju.

Prešao je palcem preko papira kao da je riječ o osjetljivoj živoj koži. - Zapamti moje riječi, Audrey: oženit ću se ženom koja je napisala ovo pismo.

- Držim te za riječ - uvjerala ga je. - Vidjet ćemo hoćeš li ih biti dostojan.

Londonska sezona trajala je do kraja kolovoza, kad parlament završava sa sjednicama, a plemići se povlače na svoje seoske posjede. Tamo će loviti, pucati i zabavljati se od ponedjeljka do petka. Christopher je namjeravao prodati svoj čin dok je u gradu, a potom se susresti s djedom da porazgovaraju o njegovim novim odgovornostima kao nasljednika

Rivertona. Također je htio obnoviti poznanstva sa starim prijateljima i provesti neko vrijeme s muškarcima iz regimente.

I najvažnije od svega, pronaći Prudence.

Nije bio siguran kako joj pristupiti nakon načina na koji je prekinula njihovo dopisivanje.

On je pogriješio. Prerano je bacio karte na stol. Bio je previše nagao.

Nema sumnje da je Prudence mudro prekinula njihovo dopisivanje. Kao nježna i dobro odgojena mlada žena. Ozbiljnom udvaranju valjalo je pristupiti strpljivo i s mjerom.

Ako je to ono što Prudence želi od njega, onda će to i dobiti.

Rezervirao je apartman u Rutledgeu, elegantnom hotelu koji su posebno cijenili europski plemići, američki poduzetnici i britanski aristokrati koji nisu imali posjede u gradu. Rutledge je po udobnosti i luksuzu bio daleko iznad svih te je nedvojbeno opravdavao previsoku cijenu noćenja. Kad se Christopher prijavio na recepciji i porazgovarao s vratarom, dao je primjedbu na portret koji je visio iznad mramorne ploče kamina u predvorju. Prikazivao je ženu iznimne ljepote, kose boje mahagonija i upečatljivih plavih očiju.

- To je portret gospođe Rutledge, gospodine - rekao je zaposlenik hotela s prisnim ponosom. - Ljepotica, zar ne? Nigdje ne biste mogli pronaći tako dobru i ljubaznu damu.

Christopher je promatrao portret s ležernim zanimanjem. Prisjetio se da je Amelia Hathaway rekla kako joj se jedna od sestara udala za Harryja Rutledgea, vlasnika hotela. - Dakle, gospođa Rutledge jedna je od sestara Hathaway iz Hampshirea?

- Upravo tako, gospodine.

Od toga je zatitrao tajanstven osmijeh na Christopherovim usnama. Harry Rutledge je, kao bogat čovjek s vezama, mogao imati bilo koju ženu. Kakva ga je to ludost navela da oženi jednu iz takve obitelji? Radi se o očima, Christopher je došao do zaključka kad se pažljivije zagledao i osjetio neželjenu opčinjenost. Plave oči Hathawayevih s gustim trepavicama. Baš poput Beatrixinih.

Dan nakon Christopherova dolaska u Rutledge uslijedila je gomila pozivnica. Balovi, sijela, večere, glazbene večeri... čak i poziv na večeru u Buckinghamskoj palači gdje će svirati skladatelj Johann Strauss i njegov orkestar.

Christopher se malo raspitao i prihvatio poziv na privatni bal za koji mu je potvrđeno da će na njemu sudjelovati gospođica Prudence Mercer i njezina majka. Bal se održao u velebnom zdanju Mayfair, izgrađenom u talijanskom stilu s prostranim dvorištem i središnjom dvoranom s balkonom na trećem katu. Bal na koji su nahrupili aristokrati, strani

diplomati i proslavljeni umjetnici predstavljao je blještav prikaz bogatstva i društvenog značenja.

Atmosfera gomile potaknula je osjećaj nejasne panike u Christopherovim prsima. Otišao je razmijeniti nekoliko ljubaznih riječi s domaćinima kako bi prigušio tjeskobu. Iako bi mu bilo draže u civilnoj odjeći, morao je nositi jurišničku zeleno-crnu uniformu s epoletama u obliku polumjeseca na ramenima. Budući da još nije prodao čin, izazvao bi puno komentara i negodovanja da je odlučio ne pojaviti se u uniformi. Što je još gore, morao je nositi i sva odlikovanja koja su mu dodijeljena: da je izostavio samo jedno, to bi se smatralo manjkavim. Odlikovanja su upućivala na časne zasluge. A Christopheru su pak predstavljala događaje koje je želio zaboraviti.

Bilo je tu i drugih časnika u uniformama, grimiznim ili crnim prošivenim zlatnom bojom. Pozornost koju je izazivao, posebice u žena, samo je pojačala Christopherovu nelagodu.

Tražio je Prudence, ali nje nije bilo ni u salonu ni u dnevnom boravku. Mučno je prolazila minuta za minutom dok se probijao kroz gomilu, često zastajkujući kad bi ga prepoznao kakav poznanik i kad bi bio prisiljen porazgovarati.

Ali, kvragu, gdje je bila Prudence?

... sad bi me mogao naći i prepoznati u gomili, pa makar i s povezom preko očiju. Samo moraš pratiti miris spaljenih čarapa.

Slabašan osmijeh na usnama zatitrao mu je od te pomisli.

Ušao je u dvoranu za bal sav nemiran i pun žudnje. Otkucaji srca zapinjali su mu u grlu.

Ostao je bez daha kad ju je opazio.

Prudence je bila još ljepša nego što ju je pamtio. Nosila je ružičastu haljinu s čipkastim naborima i male bijele rukavice. Upravo je završila s plesom, pa je smirena izraza lica ustala porazgovarati s obožavateljem.

Christopher je osjećao da je proputovao milijun kilometara kako bi došao do nje. Zapanjila ga je silina potrebe. Pogled na nju uz sjajan odjek njezinih riječi pružio mu je nešto što dugo nije osjetio.

Nadu.

Kad joj je Christopher prilazio, Prudence se okrenula i pogledala ga. Iskolačila je bistre zelene oči i s užitkom se nasmijala od nevjerice. - Moj dragi kapetan Phelan. - Ispružila je ruku u rukavici, a on se nadvio iznad nje i nakratko sklopio oči. Njezina ruka u njegovoj.

Koliko je dugo čekao ovaj trenutak. Koliko je samo sanjao o ovome.

- Divan kao i uvijek. - Prudence mu se nasmiješila. - Zapravo, još više od toga. Kako se osjećate s toliko odlikovanja prikačenih na prsa?

- Teško - rekao je, a ona se nasmijala.

- S očajem sam razmišljala hoću li vas ikada vidjeti...

Christopher je isprva pomislio da ona govori o Krimu, pa se sav zažario.

Ali ona je nastavila: -... jer ste nam onako neoprostivo izmicali od povratka u Englesku. - Napućila je usne i izazovno se nasmiješila. - Ali, naravno, vi ste znali da će vas tako samo još više tražiti.

- Vjerujte mi - rekao je - nisam uopće želio biti tražen.

- Ipak je tako ispalo. Svaki domaćin i domaćica u Londonu bi vas voljeli imati uza se kao gosta. - Oteo joj se blag hihot. - I svaka se djevojka želi udati za vas.

Htio ju je zagrliti. Htio joj je zaroniti glavom u kosu. - Možda nisam prava partija za udaju.

- *Ma dajte*, naravno da jeste. Vi ste nacionalni junak i nasljednik Rivertona. Teško možete biti bolja partija od toga.

Christopher je zurio u njezino prekrasno, lijepo oblikovano lice i sjaj bisernih zubi. Razgovarala je s njim kao uvijek, s puno flerta, ležerno, zadirkujući ga.

- Nasljeđivanje Rivertona nije još ni blizu gotova stvar - kazao joj je. - Moj djed mogao bi ostaviti imanje jednom od rođaka.

- Sumnjam u to, nakon što ste se onako istaknuli na Krimu. - Nasmiješila mu se. - Što vas je potaknulo da se napokon pojavite u društvu?

Tiho joj je odgovorio: - Pratio sam svoju zvijezdu vodilju.

- Svoju... - Prudence je zastala i nasmiješila se. - Oh, da. Sjećam se.

Ali nešto mu je u tom oklijevanju smetalo.

Počela je blijedjeti ona žarka i radosna pomama.

Nema sumnje da je nerazumno od njega što je očekivao da će se Prudence svega sjetiti. Christopher je čitao njezina pisma tisuću puta sve dok mu se svaka riječ nije trajno urezala u dušu. Ali teško je mogao očekivati da je isto tako bilo s njom. Njezin život nastavio se u sličnom ritmu. Njegov se promijenio u svakom pogledu.

- Volite li još uvijek plesati, kapetane? - upitala ga je dok su joj duge trepavice treperile iznad živahnih zelenih očiju.

- Ako ste mi vi partnerica, onda volim. - Pružio joj je ruku koju je ona prihvatila bez oklijevanja.

Plesali su. U rukama mu je bila žena koju je volio.

To je trebala biti najljepša noć u njegovu životu. Ali za nekoliko minuta počeo je shvaćati da dugo očekivano olakšanje nije ništa više od kule od karata.

Nešto tu nije bilo kako valja.

Nešto je bilo nestvarno.

13. POGLAVLJE

U tjednima koji su uslijedili, Christopher se često sjećao onoga što mu je Audrey rekla o Prudence, da nema ničega ispod njezinih lažnih slojeva. Ali nečega je tu ipak moralo biti. Pa on nije izmislio ona pisma. Netko ih je napisao.

Pitao je Prudence još prije o zadnjem pismu koje mu je napisala... *nisam ona za koju me držiš...* o tomu što joj je to značilo i zašto se prestala dopisivati s njim.

Prudence je pocrvenjela, izgledajući kao da joj je nelagodno, a to je bilo tako drukčije od njezinoga uobičajenog ljupkog crvenila. Bila je to prva naznaka stvarnog osjećaja koju je opazio na njoj. - Ja... pretpostavljam da sam to napisala zato što... vidite, sramila sam se.

- Zašto? - upitao ju je Christopher, nježno je vodeći dalje prema sjenovitom kutu balkonske terase. Rukavicama joj je dodirnuo gornji dio ruku, lagano je stišćući kako bi je približio k sebi. - Obožavao sam stvari koje ste pisali. - Osjetio je žudnju u srcu i puls mu je postao isprekidan. - Kad ste prestali... ja bih poludio da nije bilo... da me niste pozvali da dođem i pronađem vas.

- Oh, da, tako je. Pretpostavljam da sam... zabrinula sam se zbog svoga ponašanja, zbog pisanja tih smiješnih stvari...

Pažljivim pokretima približio ju je k sebi još više, kao da je beskrajno krhka. Usne joj je prislonio na tanku i nježnukožu sljepoočnica. - Pru... sanjao sam da te ovako držim... sve one noći...

Prebacila mu je ruke oko vrata i prirodno zabacila glavu. Poljubio ju je nježno i požudno u isti mah. Odmah mu je odgovorila laganim razdvajanjem usana. Bio je to divan poljubac. Ali njega nije zadovoljio ni utažio bijesnu bol potrebe. Kao da su snovi o ljubljenu Prudence na neki način zasjenili stvarnost.

U snovima često ispadne tako.

Prudence je okrenula lice u stranu i zbunjeno se osmjehnula. - Jako ste napadni.

- Oprostite mi. - Christopher ju je odmah pustio. Ona mu je ostala blizu dok se oko njih širio i zgušnjavao cvjetni miris njezina parfema. Držao je ruke na njoj i savio joj dlanove na ramenima. Stalno je očekivao da će nešto osjetiti, ali sve oko njegova srca bilo je okovano ledom.

Mislio je na neki način, ali to je bilo nerazumno. Nijedna žena na zemlji ne bi mogla ispuniti takva očekivanja.

Christopher je tražio Prudence ostatak sezone, sastajao se s njom na plesovima i večerama, vodio nju i gđu Mercer u vožnje kočijama, šetnje prirodom, na umjetničke i muzejske izložbe.

Christopher nije mogao naći posebne mane u Prudence. Bila je prekrasna i šarmantna. Nije postavljala neugodna pitanja. Zapravo, rijetko mu je uopće postavljala osobna pitanja. Nije pokazivala nikakvo zanimanje za rat i bitke u kojima je sudjelovao, samo su je zanimala odlikovanja. Pitao se doživljava li ih drugačije od pukih sjajnih ukrasa.

Vodili su uvijek jednake i ugodne razgovore začinjene tračevima kakve je Christopher vodio tisuću puta prije sa ženama tijekom minulih londonskih sezona. I to mu je uvijek bilo dovoljno.

Kako je samo vraški htio da i sada bude.

Mislio je... nadao se... da je Prudence na neki način stalo do njega. Ali sada nije bilo ni traga tomu, nije bilo nježnosti ni naznake one žene koja je napisala *misli o tebi nosim poput osobnog sazviježđa*.

Tu Prudence iz pisama volio je očajnički. Gdje je ona? Gdje se skriva od njega?

Snovi su ga odveli u mračne šume da se kroz trnje i bujad probija do uskog prostora između stabala prateći blijedi obris žene. Uvijek je bila ispred njega, uvijek izvan dohvata. Budio se bijesan i zadihan, grabeći rukama prazninu.

Christopher bi tijekom dana održavao poslovne sastanke i ispunjavao društvene obveze. Prošao je kroz tolike sitne, krcate i ukrašene prostorije. Toliike beskorisne razgovore. Toliike beznačajne događaje. Nikako nije mogao dokučiti da je nekoć uživao u svemu tomu. I zgrozio se kad se sjećao nekih stvari s Krima s nečim poput nostalgije, da je istinski žudio za kratkim trenucima kad se osjećao u potpunosti živim.

Čak je i s neprijateljem u bitki osjećao neku vrstu poveznice, u naporima da se razumiju, dođu jedan do drugoga i ubiju se. Ali prema ovim patricijima u elegantnoj odjeći, zajedljivo sofisticiranima, više nije mogao osjetiti srodnost ni simpatiju. Znao je da je drukčiji. I znao je da su to i oni nanjušili.

Christopher je shvatio koliko je očajnički želio nešto ili nekoga poznatog, tako da mu je predstojeći posjet djedu bio zapravo primamljiv.

Lord Annandale uvijek je bio strog i strašan djed koji ga nikad ne bi poštedito opakih komentara. Nitko od Annandaleovih unuka, uključujući rođaka koji će jednoga dana naslijediti titulu grofa, nije nikad zadovoljio tog zahtjevnog starog gada. Osim Johna, naravno. Christopher je namjerno krenuo drugim putem.

Pošao je k djedu s mješavinom jeze i nevoljke sućuti, znajući da je starca sigurno uništila Johnova smrt.

Kad je stigao pred Annandaleovu luksuznu londonsku kuću, Christophera su uveli u knjižnicu u kojoj je vatra gorjela u kaminu bez obzira na činjenicu da je ljeto dobro odmaklo.

- Bože, djede - rekao je gotovo se povlačeći od silne topline kad je ušao u knjižnicu. - Prepeći ćeš nas kao par prepelica. - Prošetao je do prozora, otvorio ga i udahnuo zrak izvana. - Mogao bi se umjesto toga zagrijati šetnjom.

Djed ga je ljutito promatrao iz fotelje pokraj ognjišta. -Doktor mi ne preporučuje izlazak na zrak. A ja bih tebi preporučio da se nagodiš sa mnom oko nasljedstva prije nego što me dokrajčiš.

- Nemamo o čemu pregovarati. Daj mi što želiš ili mi nemoj dati ništa, ako ti je tako draže.

- Manipuliraš kao i uvijek - promrmljao je Annandale. -Pretpostavljaš da ću napraviti suprotno od bilo čega što ti kažeš.

Christopher se nasmiješio i skinuo kaput. Bacio ga je na obližnju stolicu dok je prilazio djedu. Išao je rukovati se s njim i primio tanke i hladne prste svojim toplim stiskom. -Pozdravljam vas, gospodine. Izgledate mi dobro.

- Nisam dobro - odvratio je Annandale. - Star sam. Plovidba kroz život ovim tijelom je poput pokušaja jedrenja olupinom.

Christopher je uzeo drugu stolicu i pažljivo promatrao djeda. Annandaleova je koža sad izgledala poput naborazgužvane svile prebačene preko metalnog okvira. Ipak, oči su mu bile iste, onako jarke i prodorne. A obrve su mu prkosile snježnoj bjelini kose svojom gustoćom i crnom bojom.

- Nedostajao si mi - prokomentirao je Christopher tonom blagog čuđenja. - Iako ne mogu dokučiti zbog čega. Sigurno se radi o ljutitom pogledu... vraća me u djetinjstvo.

- Uvijek si bio vragolan - obavijestio ga je Annandale - i sebičan do srži. Kad sam čitao Russellove izvještaje o tvojim junaštvima na bojnopolju, bio sam siguran da te s nekim zamijenio.

Christopher se široko osmjehnuo. - Ako sam i učinio neko junaštvo, bilo je to sasvim slučajno. Samo sam pokušavao spasiti vlastitu kožu.

Starcu se iz grla oteo smijeh prije nego što se mogao suzdržati. Ponovno je spustio obrve. - Čini se da si se časno ponašao. Šuška se da bi ti mogli dodijeliti plemićki naslov. Trebao bi prihvaćati kraljičine pozive s tim ciljem na pameti. Tvoje odbijanje da ostaneš u Londonu nakon povratka s Krima nije dobro primljeno.

Christopher ga je mrko pogledao. - Ne želim zabavljati ljude poput dresiranog majmuna. Ne razlikujem se od tisuća drugih muškaraca koji su obavili ono što se od njih tražilo.

- Takva skromnost s tvoje strane je nešto novo - dokono je primijetio djed. - Je li to iskreno ili samo zbog mene?

Christopher je bio turobno tih, potezao je kravatu i odvezao je da mu visi s objiju strana vrata. Kad ga ni to nije uspjelo rashladiti, otišao je otvoriti prozor.

Pogledao je na ulicu. Bila je krcata i bučna. Ljudi su doslovno živjeli vani u toplijim mjesecima: sjedilo se ili stajalo uz kućni prag, jelo se, pilo i razgovaralo dok su vozila i konjska kopita podizala vrelu, smrdljivu prašinu. Christopherovu pozornost privukao je pas koji je sjedio na stražnjem dijelu manje kočije dok mu je gospodar vodio ponija glavnom cestom. Počela ga je moriti grižnja savjesti kad se sjetio Alberta. Poželio je da je poveo psa u London. To ipak ne bi bilo u redu, sva ova gužva i zatočeništvo izludili bi Alberta. Bilo mu je bolje na selu.

Ponovno je skrenuo pozornost na djeda shvativši da mu ovaj nešto govori.

-... ja sam ponovno razmislio o pitanju tvoga nasljedstva. Isprva sam ti vrlo malo toga namijenio. Lavovski dio je, naravno, pripadao tvom bratu. Nisam još susreo čovjeka koji bi zaslužio Riverton više od Johna Phelana.

- Nisam ni ja. - Christopher je zastao. - Ne želim ništa što si prvotno namijenio Johnu.

- Reći ću ti što ćeš dobiti, bez obzira na to što ti želiš. - Annandaleov ton bio je čvrst, ali ne i lišen ljubaznosti. - Imaš odgovornosti, moj dječče, i njih ne možeš odbaciti ni izbjeći. Ali želim te nešto upitati prije nego što ti kažem ono što trebaš znati.

Christopher ga je smireno pogledao. - Da, gospodine.

- Zašto si se tako borio? Zašto si tako često stavljao život na kocku? Jesi li to činio za dobrobit ove države?

Christopher je frknuo s gađenjem. - Rat se nije vodio za dobrobit države. Vodio se za osobne trgovačke interese, a potpaljivala ga je politička prevrtljivost.

- Onda si se borio za slavu i odlikovanja?

- Teško.

- Pa za što onda?

Christopher je tiho u sebi nabrajao moguće odgovore. Pronašao je onaj istinit i razmotrio ga s umornom rezignacijom prije nego što je progovorio. - Sve sam učinio za svoje ljude. Za dobrovoljce koji su pristupili vojsci da izbjegnu gladovanje ili tvornice. Ili za mlađe časnike koji su iskusni i dugo služe u vojsci, ali nisu imali dovoljno novaca da sebi priskrbe viši čin. Zapovijedao sam samo zato što sam imao novaca, to nema nikakve veze sa zaslugama. Apsurdno. A muškarci iz moje postrojbe, jadni likovi, trebali su me slijediti, bez obzira na to pokažem li se kao nesposobnjaković, imbecil ili kukavica. Nisu imali izbora nego se osloniti na mene. Zato ni ja nisam imao izbora nego pokušati biti vođa kakav im je potreban. Nastojao sam ih održati na životu. Prečesto sam omanuo. I sad bih samo htio da mi netko kaže kako nastaviti živjeti s njihovim smrtima na savjesti. - Usredotočio se na udaljeni komadić tepiha i rekao: - Ne želim Riverton. Dosta mi je toga da mi se daju stvari koje ne zaslužujem.

Annandale ga je pogledao kao nikada prije, zamišljeno i gotovo nježno. - Zato ćeš dobiti imanje. Neću ti uskratiti ni šiling ni centimetar zemlje koje sam namjeravao ostaviti Johnu. Voljan sam preuzeti taj rizik da ćeš se pobrinuti za stanare i radnike zbog istog osjećaja odgovornosti koji si gajio prema svojim ljudima. - Zastao je. - Možda ćete ti i Riverton dobro doći jedan drugome. To je trebao biti Johnov teret. Sad je tvoj.

Vreli kolovoz sporo se nadvijao nad Londonom, a nakupljen smrad počeo je tjerati građane na slađi seoski zrak. Christopher je bio spreman vratiti se u Hampshire. Bilo je očito da mu London nije prijao.

Gotovo svaki dan bio je bremenit slikama koje bi ga zaskočile niotkuda, iznenadjenjima, teškoćama da se usredotoči.

Noćne more i znoj napadali su ga kad bi spavao, a melankolija kad bi se probudio. Čuo bi zvukove topova i granata ondje gdje ih ne bi bilo, srce bi mu počelo divlje kucati ili bi mu se ruke tresle bez razloga. Bilo mu je nemoguće prestati biti na oprezu, bez obzira na okolnosti. Posjećivao bi stare prijatelje iz regimente i kad bi ih oprezno pitao pate li i oni od nekih tajanstvenih boljki, dočekala bi ga odlučna tišina. O tome se nije raspravljalo. To čovjek treba srediti sam, u svoja četiri zida, koristeći se svime što pomaže.

A pomagao je samo jak alkohol, Christopher bi se napijao sve dok mu topla i maglovita alkoholna utjeha ne bi primirila uzavrele misli. Nastojao je spoznati svoju granicu tako da može biti trijezan kad mu to bude potrebno. Skrivao je to nasrtljivo ludilo najbolje što je mogao pitajući se kad će i kako ozdraviti.

A što se tiče Prudence... ona je predstavljala san koji je morao ostaviti iza sebe. Uništena iluzija. Svaki put kad bi je vidio umirao bi dio njega.

Bilo je jasno da prema njemu ne osjeća pravu ljubav. Ništa od onoga što je napisala. Možda je izvlačila ulomke iz romana i drama u pokušaju da ga zabavi, a potom sve to prepisala u pisma. Povjerovao je iluziji.

Znao je da se Prudence i njezini roditelji nadaju da će je on zaprositi sad kad se sezona bližila kraju. Posebno je njezina majka ustrajno aludirala na brak, miraz, obećanja o prekrasnoj djeci i kućnom spokoju. Ipak, on ni pod kojim uvjetima nije bio prikladan i za čijeg supruga.

Christopher se s mješavinom jeze i olakšanja uputio pozdraviti s Mercerima u njihovoj londonskoj rezidenciji. Kad je upitao za dopuštenje da se njega i Prudence ostavi nasamo, njezina majka ostavila ih je u salonu nekoliko minuta, i to s upadljivo otvorenim vratima.

- Ali... ali... - rekla je Prudence u nevjerici kad joj je kazao da napušta grad - nećete otići a da prvo ne porazgovarate s mojim ocem, zar ne?

- O čemu da porazgovaram s njim? - upitao je Christopher iako je znao.

- Mislila sam da ćete ga pitati za dopuštenje kako biste i formalno započeli s udvaranjem - rekla je Prudence izgledajući ljutito.

Pogledao joj je ravno u zelene oči. - Trenutačno nisam slobodan to učiniti.

- *Niste slobodni?* - poskočila je Prudence, prisilivši i njega da ustane. Pogledala ga je sa zbunjenim bijesom. - Nemate neku drugu ženu, zar ne?

- Nemam.

- Sve ste poslove obavili i nasljedstvo vam je sređeno?

- Da.

- Onda nema razloga za čekanje. Na svaki ste mi način dali do znanja da vam je stalo do mene. Posebno kad ste tek stigli... pričali ste mi koliko ste me puta silno željeli vidjeti, koliko sam vam značila... Zašto se vaša strast ohladila?

- Očekivao sam... nadao sam se... da ćete više nalikovati onoj osobi iz pisama. - Christopher je zastao, pažljivo zureći u nju. - Često sam se pitao... je li vam netko pomogao napisati ta pisma?

Iako je Prudence imala lice anđela, bijes u njezinim očima predstavljao je čistu suprotnost nebeskom spokoju. - Oh! Zašto me stalno pitate za ta glupa pisma? To su bile samo riječi. Riječi ne znače ništa!

Zbog tebe sam shvatila da su riječi najvažnije stvari na svijetu...

- Ništa - ponovio je Christopher zureći u nju.

- Da. - Prudence je sad izgledala malčice umekšano kad je opazila da mu je u cijelosti privukla pozornost. - Ovdje sam, Christophere. Stvarna sam. Sad ti ne trebaju ta blesava stara pisma. Imaš *mene*.

- A što je s onim kad si mi pisala o kvintesenciji? - upitao je. - I to je bilo ništa?

- Kvint... - Prudence je zurila u njega pocrvenjevši. - Ne mogu se prisjetiti što sam mislila pod tim.

- Peti element po Aristotelu - nježno ju je poticao.

Ostala je bez boje u licu i problijedjela. Izgledala je poput djeteta uhvaćenog u nestašluku. - Kakve to veze ima i s čim? - uzviknula je, pribjegnuvši bijesu. - Želim razgovarati o nečemu stvarnom. Koga briga za Aristotela?

Sviđa mi se ideja da u svakome od nas postoji malo zvjezdane luči...

Ona nikad nije napisala te riječi.

Christopher na trenutak nije mogao reagirati. Jedna misao uslijedila je za drugom, a nakratko su se povezivale, kao ruke muškaraca tijekom štafetne utrke. Njemu je pisala neka posve drugačija žena... uz Prudencein blagoslov... on je prevaren... Audrey je to sigurno znala... njemu je bilo stalo, a potom su pisma prestala stizati. *Zašto?*

Nisam ona za koju me držiš...

Christopher je osjetio kako ga steže u grlu i prsima, a potom čuo nešto poput hrapava grlena smijeha.

Prudence se također smijala, i to s olakšanjem. Nije imala pojma što je uzrokovalo njegovo ogorčeno zanimanje.

Zar su htjele napraviti budalu od njega? Je li to bila osveta za neku prošlu uvredu? Bože, rado bi doznao tko je to učinio i zašto.

Volio je osobu koja ga je izdala a čije ime nije ni znao. Još uvijek ju je volio - to je bio onaj neoprostivi dio. Platit će, koja god to žena bila.

Bilo je dobro ponovno imati svrhu, loviti nekoga s ciljem nanošenja štete. To mu je bilo poznato. To je bio on.

Osmijeh, tanak poput oštrice noža, probijao se kroz hladan bijes.

Prudence ga je nesigurno gledala. - Christophe? - zamucala je. - O čemu razmišljaš?

Prišao joj je i zgrabio joj ramena rukama, pomislivši nakratko kako bi bilo lako ščepati je za vrat i ugušiti. Na usnama mu je zatitrao šarmantan osmijeh. - U pravu si - rekao je. - Riječi nisu važne. Ovo je važno. - Sporo i iskusno ju je ljubio sve dok nije osjetio da joj se vitko tijelo opustilo pokraj njega. Prudence je tiho zastenjala od užitka i prebacila mu ruke oko vrata. - Prije odlaska u Hampshire - promrmljao je Christopher uz njezin rumeni obraz - pitat ću tvoga oca za službeno dopuštenje da ti se udvaram. Zadovoljava li te to?

- Oh, da! - uzviknula je Prudence blještava lica. - Oh, Christophe... pripada li tvoje srce meni?

- Pripada - rekao je Christopher jednoličnim glasom, držeći je blizu sebe dok je hladnim pogledom promatrao udaljenu točku kroz prozor.

Problem je bio samo u tomu što više nije imao srca koje bi nekome moglo pripadati.

- Gdje je ona? - to su bile prve riječi kojima se Christopher obratio Audrey čim je stigao u roditeljski dom u Kensingtonu. Otišao je k njoj čim je napustio Prudence. - Tko je ona?

Audrey nije bila posebno kosnuta njegovom srdžbom. -Molim te, nemoj me ljutito gledati. O čemu govoriš?

- Je li ti Prudence izravno stavljala pisma u ruku ili ti ih je netko drugi predavao?

- Oh. - Audrey je djelovala smireno. Sjedila je na salonskom divanu, podignula malen ručni rad i promatrala uzorak veza. - Dakle, napokon si shvatio da ti Prudence nije pisala pisma. Što ju je odalo?

- Činjenica da nije znala ništa o sadržaju pisama koje je tobože slala. - Christopher je ustao i bijesno se nadvio nad njom. - Bila je to neka od njezinih prijateljica, zar ne? Kaži mi koja.

- Ništa ti ne mogu potvrditi.

- Je li Beatrix Hathaway sudjelovala u tome?

Audrey je zakolotala očima. - Zašto bi Beatrix htjela sudjelovati u nečemu takvom?

- Osveta. Zato što sam joj jednom rekao da joj je mjesto u štali.

- To si porekao.

- *Ti* si rekla da sam ja to rekao! Odloži taj vez ili ću ti ga, kunem ti se, nabiti oko vrata. Shvati jednu stvar, Audrey: pun sam ožiljaka od glave do pete. Pucali su u mene, sjekli me bajunetama, prošarali su me šrapneli i liječili doktori toliko pijani da su jedva stajali na nogama. - Divljački je zastao. -I ništa od toga nije me ovako zaboljelo.

- Žao mi je - rekla je Audrey tišim glasom. - Nikad ne bih pristala na bilo kakvu spletku da sam znala da će te to učiniti nesretnim. Sve je započelo kao čin ljubavnosti. Bar sam ja tako vjerovala.

Ljubavnosti? Christopheru se zgadila pomisao da su ga promatrali kao predmet sažaljenja. - Pobogu, pa zašto si nekome pomogla da me prevari?

- Teško da sam toga bila svjesna - frknula je. - Bila sam napola mrtva od brige za Johna... nisam ni jela ni spavala... i bila sam iznurena. Nisam uopće razmišljala puno o tomu, samo sam došla do zaključka da neće biti zla ako nekome dopustim da ti piše.

- Ali došlo je do zla, prokleta bila!

- Ti si htio vjerovati u to da se radi o Prudence - okrivila ga je. - Inače bi ti bilo očito da ona ne može biti autorica tih pisama.

- Sve se događalo usred prokletog *rata*. Nisam imao vremena proučavati participe i prijedloge dok sam izvlačio i uvlačio guzicu u rovove...

Prekinuo ga je glas s vrata. - Audrey. - Bio je to Gavin, jedan od njezine visoke i krepke braće. Ležerno se oslonio na dovratnik i pogledao Christophera s upozorenjem. - Vaša svadba odjekuje cijelom kućom. Treba li ti pomoć?

- Ne, hvala ti - rekla je Audrey odlučno. - Gavine, ovo mogu sama srediti.

Brat joj se slabašno osmjehnuo. - Zapravo, pitao sam Phelana.

- Ni njemu ne treba pomoć - rekla je Audrey s velikim dostojanstvom. - Gavine, molim te, ostavi nas nekoliko minuta nasamo. Moramo nešto važno riješiti.

- Dobro. Ali ne idem daleko.

Audrey je uzdahnula, pogledala zaštitnički raspoložena brata pa svrnula pozornost na Christophera.

Grubo je zurio u nju. - Želim ime.

- Samo ako se zakuneš da nećeš nauditi toj ženi.

- Kunem se.

- Zakuni se na Johnov grob - ustrajala je.

Usljedila je duga stanka.

- Znala sam - rekla je Audrey turobno. - Ako ti ne mogu vjerovati da joj nećeš nauditi, onda ti sigurno ne mogu reći tko je ona.

- Je li udana? - Osjetila mu se grubost u glasu.

- Nije.

- Je li u Hampshireu?

Audrey je malo oklijevala prije nego što je umorno kimnula glavom.

- Kaži joj da ću ju pronaći - rekao je. - A požalit će kad se to dogodi.

Otišao je do praga u napetoj tišini i pogledao preko ramena. - Ti mi, u međuvremenu, možeš prva čestitati - rekao je. - Ja i Prudence uskoro ćemo se zaručiti.

Audrey je problijedjela. - Christophe... kakvu to igru igraš?

- Doznat ćeš - stigao je njegov hladan odgovor. - Ti i tvoja tajanstvena prijateljica uživat ćete... Čini se da vam se objema sviđaju igrice.

14. POGLAVLJE

Kog vraga to jedeš? - ustao je Leo, lord Ramsay, u obiteljskom salonu kuće Ramsay gledajući svoje tamnokose blizance, Edwarda i Emmaline, kako se igraju na tepihu.

Njegova supruga Catherine, koja je pomagala djeci oko gradnje tornjeva od kocaka, pogledala ga je s osmijehom. -Jedu kekse.

- Ove? - Leo je pogledao zdjelicu s malim smeđim keksima koja je bila na stolu. - Gadjlivo slične na one kojima je Beatrix hranila psa.

- Pa zato što to i jesu ti kekxi.

- To su... Bože dragi, Cat! Pa na što si ti mislila? - Leo je čučnuo i pokušao istrgnuti namočen keks iz Edwardovih ruku. Njegove napore popratilo je ljutito cičanje.

- Moje! - derao se Edward, stežući keks još čvršće.

- Pusti mu ga - usprotivila se Catherine. - Blizancima rastu zubi, a ovi su kekxi tvrdi. Nema ničeg štetnog u njima.

- Kako to znaš?

- Zato što ih je Beatrix pripremila.

- Beatrix ne kuha. Koliko ja znam, onda jedva zna namazati maslac na kruh.

- Ne kuham ljudima - rekla je Beatrix, vedro ulazeći u salon s Albertom koji je kaskao za njom. - Ali zato kuham psima.

- Naravno. - Leo je uzeo smeđu grudicu iz zdjele i pažljivo je promotrio. - Hoćeš li nam otkriti sastojke ovih groznih predmeta?

- Žitarice, med, jaja... vrlo su hranjivi.

Catherinin ljubimac, tvor Dodger je, kao da želi dodatno istaknuti ovo što je rekla, jurnuo do Lea, oteo mu keks i zavukao se pod obližnju stolicu.

Catherine se tiho i grleno nasmijala kad je opazila izraz Leova lica. - Spravljeni su od iste smjese kao i oni najtvrdi kekxi, moj lorde.

- Dobro - rekao je Leo mrko. - Ali ako blizanci počnu lajati i zakapati svoje igračke, znat ću koga moram kriviti. - Spustio se na pod pokraj svoje kćeri.

Emmaline mu se nasmiješila i gurnula mu svoj namočen keks pred usta. - Izvoli, tata.

- Ne, hvala ti, draga. - Leo je osjetio kako mu Albert njuška oko ramena, pa se okrenuo pomilovati ga. - Je li ovo pas ili ulična metla?

- To je Albert - odgovorila je Beatrix.

Pas se spremno bacio na bok, neprestano lupkajući repom po podu.

Beatrix se nasmiješila. Takva scena bila bi nezamisliva tri mjeseca prije. Albert bi bio toliko neprijateljski raspoložen i plah da ga se ne bi usudila dovesti pred djecu.

Ali sa strpljenjem, ljubavlju i disciplinom - da ne spominjemo velik Ryev doprinos - Albert je postao potpuno drugačiji pas. Postupno se naviknuo na neprekidne kućanske aktivnosti, uključujući i prisutnost drugih životinja. Sad je novine pozdravljao sa znatiželjom umjesto sa strahom ili agresijom.

Albert je također dobio na potrebnoj težini i sada je izgledao njegovano i zdravo. Beatrix ga je s pomnjom dotjerivala, redovito mu je šišala i podrezivala dlaku, ostavljajući ipak ljupke čuperke koji su mu njušci davali hirovit izgled. Kad bi Beatrix šetala s Albertom do sela, djeca bi se skupljala oko njega, a on bi se radosno prepuštao njihovom milovanju. Volio se igrati i trčati za stvarima. Krao bi cipele i nastojao ih sakriti kad nitko ne bi gledao. Ukratko, ponašao se kao savršeno normalan pas.

Iako je Beatrix još uvijek žalila za Christopherom i očajavala zbog njega, otkrila je da joj je najbolji lijek za srce to da bude korisna drugima. Nekomu je uvijek trebala pomoć, uključujući stanare i ljude koji su živjeli po kolibama na Ramsayjevu zemljištu. Budući da joj je sestra Win bila u Irskoj, a Amelia zaokupljena kućanskim poslovima, Beatrix je ostala jedina sestra koja je imala dovoljno vremena i sredstava za dobrotvorni rad. Odnosila bi hranu bolesnima i siromašnima u selu, čitala bi kojoj slabovidnoj starici i uključivala se u djelatnosti mjesne župe. Beatrix je otkrila da je takav rad sam po sebi nagrada. Bilo je manje vjerojatno da će zapasti u melankoliju kad je zaposlena.

Beatrix je sad gledala Alberta s Leom i pitala se kako će Christopher reagirati kad opazi promjene na svome psu.

- Je li on novi član obitelji? - upitao je Leo.

- Ne, on je samo gost - odgovorila je Beatrix. - Pripada kapetanu Phelanu.

- Vidjeli smo Phelana nekoliko puta tijekom sezone - primijetio je Leo. Osmijeh mu je zatitrao na usnama. - Rekao sam mu da ću ga ubuduće morati izbjegavati ako ustraje na pobijedi svaki put kad se kartamo.

- Kakav je bio kapetan Phelan kad si ga vidio? - upitala je Beatrix, nastojeći zvučati sramežljivo. - Je li izgledao dobro? Je li bio dobro raspoložen?

Catherine je obazrivo odgovorila: - Izgledao mi je zdravo, a svakako i vrlo šarmantno. Često su ga vidali u društvu Prudence Mercer.

Beatrix je osjetila bolan žalac ljubomore. Okrenula je glavu. - Kako lijepo - rekla je prigušenim glasom. - Sigurna sam da su zgodan par.

- Šuška se o zarukama - dometnula je Catherine. Potom je osmijehom krenula dražiti supruga. - Možda će se kapetan Phelan naposljetku pokoriti ljubavi dobre žene.

- Sigurno je da se dovoljno pokoravao onima suprotnima - odgovorio je Leo s moralnom superiornošću od koje je prasnula u smijeh.

- Ruga li se to sova sjenici? - optužila ga je Catherine sa sjajem u očima.

- Sve je to prošlost - obavijestio ju je Leo.

- Zar su opake žene zabavnije? - upitala ga je Beatrix.

- Nisu, draga. Samo su potrebne za usporedbu.

Beatrix je ostatak večeri provela potištena i bijedno se osjećala zbog same pomisli na to da su Christopher i Beatrix zajedno. Zaručeni. Oženjeni. Dijele isto prezime.

Dijele isti krevet.

Nikada prije nije iskusila ljubomoru i to joj je sad stvaralo tjeskobu. Bilo je to poput spore smrti trovanjem. Prudence je provela ljeto tako što joj se udvarao zgodan i hrabar vojnik, a Beatrix ga je provela s njegovim psom.

Čim dođe po Alberta, više neće imati čak ni njegova psa.

Christopher je odmah po povratku u Stony Cross doznao da je Beatrix ukrala Alberta. Posluga čak nije bila toliko pristojna da djeluje skrušeno, izmislili su neku besmislenu priču o tome da je pas pobjegao, a Beatrix ustrajala na tomu da ga primi kod sebe.

Iako je bio umoran od poludnevnog putovanja iz Londona, izgladnio, pun prašine s putovanja i nevjerojatno loše raspoložen, Christopher je odjahao prema kući Ramsay. Bilo je vrijeme da jednom zauvijek prestane ovo Beatrixino petljanje u njegove stvari.

Mrak se već spuštao kad je stigao do kuće Ramsay, a sjene su izbijale iz šume sve dok stabla nisu počela nalikovati razmaknutim zavjesama koje su otkrивale kuću. Posljednji ostaci svjetlosti pružali su rumeni sjaj ciglama bljeskajući o prozore. Kuća je sa svojim šarmantnim nepravilnim krovom i brojnim dimnjacima izgledala kao da je izrasla iz plodne hempširske zemlje, i to kao da je dio šume, kao živo biće koje je pustilo korijenje i ispružilo se prema nebu.

Vani se čuo skladan metež radnika, lakaja, vrtlara i pomoćnika u štali koji su se vraćali kućama nakon dnevnih poslova. Životinje su vodili u staju, a konje u štale. Christopher je nakratko zastao na prilazu i procijenio situaciju. Osjećao se kao da ne pripada toj sceni, kao da je uljez.

Christopher je odlučio učiniti posjet kratkim i efikasnim, pa je prišao ulazu, dao uzde lakaju i krenuo prema ulaznim vratima.

Kućepaziteljica ga je došla pozdraviti, a on je zatražio da vidi Beatrix.

- Obitelj upravo večera, gospodine... - započela je kućepaziteljica.

- Ne zanima me. Ili mi dovedite gospođicu Hathaway ili ću je ja sam pronaći. - Već je unaprijed odlučio da mu Hathawayevi ničim neće skrenuti pozornost. Nema sumnje da će mu, nakon ljeta provedenog s pakosnim psom, predati Alberta bez oklijevanja. A što se tiče Beatrix... samo se nadao da će ga pokušati zaustaviti, pa da joj objasni neke stvari.

- Gospodine, hoćete li pričekati u salonu?

Christopher je bez riječi odmahnuo glavom.

Zabrinuta kućepaziteljica ostavila ga je na ulazu.

Beatrix se začas pojavila. Nosila je bijelu haljinu od tankih, prozračnih nabora, gornjega dijela kitnjasto omotanog oko oblikih grudi. Sjaj njezinih prsa i gornjega dijela ruku odavao je dojam kao da je izronila iz bijele svile.

Za ženu koja mu je ukrala psa izgledala je začuđujuće pribrano.

- Kapetane Phelane. - Stala je ispred njega i graciozno se naklonila.

Christopher je fascinirano zurio u nju, nastojeći povratiti pravednički bijes, ali on mu je izmicao kao pijesak kroz prste. - Gdje su vam muške hlače? - upitao ju je hrapavim glasom.

Beatrix se nasmiješila. - Mislila sam da ćete brzo doći po Alberta, pa vas nisam htjela uvrijediti muškom odjećom.

- Ako vas je toliko zabrinjavala uvreda, onda ste mogli dvaput razmisliti prije nego što ste mi oteli psa.

- Nisam ga otela. Pošao je sa mnom svojevolutno.

- Sjećam se da sam vam rekao da ga se klonite.

- Da, znam. - Ton joj je bio skrušen i pokajnički. - Ali Albertu je bilo draže ovdje provesti ljeto. Uostalom, bilo mu je dobro s nama. - Zastala je i pogledala ga. - Kako ste vi?

- Iscrpljen sam - rekao je Christopher kratko. - Upravo sam stigao iz Londona.

- Jadniče. Sigurno ste izgladnjeli. Uđite i večerajte.

- Hvala vam, ali neću. Samo želim uzeti psa i otići kući. - *I opiti se do besvijesti.* - Gdje je Albert?

- Odmah će doći. Rekla sam kućepaziteljici da ga dovede.

Christopher je žmirnuo. - Ne plaši ga se?

- Alberta? Bože, ne, svi ga obožavaju.

Sama pomisao da svi, *bilo tko*, obožava njegova ratobornoga ljubimca bila je teško dokučiva. Christopher je očekivao popis svih šteta koje je Albert prouzročio, pa ju je blijedo pogledao.

Tada je došla kućepaziteljica s poslušnim i urednim psom koji je kaskao uz nju.

- Alberte? - rekao je Christopher.

Pas ga je pogledao i strignuo ušima. Čupava njuška mu se izmijenila, a oči zasjale od uzbuđenja. Albert je radosno ciknuo i bez oklijevanja jurnuo. Christopher je kleknuo na pod i rukama podignuo svoga živahnog i veselog ljubimca. Albert ga je pokušavao liznuti i stalno je cvilio te mu se umiljavao.

Christophera je preplavio osjećaj bliskosti i olakšanja. Zgrabio je to toplo tijelo, promrmljao mu ime i grublje ga milovao dok je Albert cvilio i drhtao.

- Nedostajao si mi, Alberte. Dobar dečko. To je moj dječak. - Christopher si nije mogao pomoći i prislonio je lice uz grubu dlaku. Preplavila ga je krivnja i osjetio se skrušenim pred činjenicom da ga je pas žarko dočekaao iako ga je napustio tijekom ljeta. - Predugo me nije bilo - mrmljao je Christopher gledajući njegove tople smeđe oči. - Neću te više napuštati. - Skrenuo je pogled prema Beatrix. - Pogriješio sam što sam ga ostavio - rekao je osorno.

Ona mu se smiješila. - Albert vam to neće zamjeriti. Griješiti je ljudski, a oprostiti... pasji.

Christopher je u nevjerici osjetio kako mu je osmijeh zatitrao u kutu usana. Nastavio je milovati psa, koji je bio u dobroj formi i sjajne dlake. - Dobro ste se pobrinuli za njega.

- Ponaša se puno bolje nego nekada - rekla je. - Sad ga možete povesti kamo god vas je volja.

Christopher je ustao i pogledao je. - Zašto ste to učinili? - upitao ju je blago.

- Zato što je vrijedan spašavanja. Svatko to vidi.

Ovo što se radalo između njih postajalo je nepodnošljivo izraženo. Christopherovo srce snažno je i nepravilno kucalo. Kako je bila lijepa u toj bijeloj haljini. Isijavala je zdravom ženskom tjelesnošću koja je bila tako drukčija od pomodne krhkosti londonskih žena. Pitao se kakva bi bila u krevetu, ako bi bila izravna u svojim strastima kao i u svemu ostalom.

- Ostanite na večeri - poticala ga je.

Odmahnuo je glavom. - Moram ići.

- Jeste li već jeli?

- Nisam. Ali već ću nešto pronaći u kućnoj smočnici.

Albert je sjeo i pažljivo ih promatrao.

- Treba vam pravo jelo nakon tako duga puta.

- Gospođice Hathaway... - Ostao je bez daha kad ga je Beatrix uhvatila objema rukama, držeći ga za lakat i zapešće. Nježno ga je povukla. Osjetio je to u preponama, način na koji mu je tijelo aktivno odgovaralo na njezin dodir. Ozlojeđen i uzbuđen, pogledao ju je u tamnoplave oči.

- Ne želim ni s kim razgovarati - rekao joj je.

- Naravno da ne želite. To je sasvim u redu. - Uslijedio je još jedno lagano potezanje. - Dodite.

I Christopher je nekako krenuo za Beatrix kroz ulaz i duž hodnika ispunjenog slikama. Albert je kaskao za njima, ne ispuštajući ni glasa.

Beatrix mu je ispustila ruku kad su ušli u blagovaonicu s mnoštvom svijećnjaka. Stol je bio postavljen sa srebrnim i kristalnim posuđem te gomilom hrane. Prepoznao je Lea, lorda Ramsayja, njegovu suprugu, Rohana i Ameliju. Tamnokosi dječak Rye također je sjedio za stolom. Christopher je zastao na pragu, naklonio se i rekao nelagodno: - Oprostite mi, samo sam došao po...

- Ja sam pozvala kapetana Phelana da nam se pridruži - izjavila je Beatrix. - On ne želi razgovarati. Ne postavljajte mu nikakva izravna pitanja osim ako baš nije nužno.

Ostatak obitelji primio je ovu neobičnu izjavu ni ne trepnuvši. Poslali su lakaja da mu namjesti mjesto za stolom.

- Dodite, Phelane - obratio mu se Leo ležerno. - Volimo tihe goste... daju nam priliku da više razgovaramo. Molim vas, sjedite i slobodno ne govorite ništa.

- Ali ako možete - dometnula je Catherine s osmijehom - izgledajte kao da ste impresionirani našom domišljatošću i inteligencijom.

-I ja ću pokušati uključiti se u razgovor - ubacio se Christopher. - Ako mi padne na pamet što važno.

- Nas takvo što nikad ne zaustavlja - primijetio je Cam.

Christopher je sjeo na praznu stolicu pokraj Ryea. Izdašno ispunjen tanjur i čaša vina bili su postavljeni ispred njega. Tek kad je počeo jesti shvatio je koliko je izgladnio. Dok je proždirao izvrsnu hranu - pečene krumpire i dimljene kamenice umotane u hrskavu slaninu - obitelj je razgovarala o politici, poslovima na imanju i o događajima u Stony Crossu.

Rye se ponašao kao čovječuljak. Pažljivo je slušao razgovor i povremeno postavljao pitanja na koja su ostali spremno odgovarali. Koliko je Christopheru bilo poznato, bilo je iznimno neobično dopustiti djetetu da sjedi na večeri za stolom. Većina dobrostojećih obitelji vodila se običajem da djeca jedu sama u svojoj sobi.

- Večeraš li uvijek s ostatkom obitelji? - upitao ga je Christopher tiho.

- Najčešće - odgovorio je Rye šapatom. - Njima ne smeta sve dok ne pričate punih usta ili se igrate krumpirima.

- Nastojat ću to ne činiti - Christopher ga je ozbiljno uvjeravao.

- I ne smijete hraniti Alberta za stolom, pa čak ni ako vas preklinje. Teta Beatrix kaže da je za njega dobra samo obična hrana.

Christopher je pogledao psa koji je mirno ležao u kutu.

- Kapetane Phelane, što mislite o Albertovoj promjeni? - upitala ga je Amelia kad je opazila da je skrenuo pogled prema njemu.

- Gotovo mi je neshvatljivo - odgovorio je Christopher.

- Pitao sam se hoće li se moći s bojnog polja naviknuti na ovdašnji miran život. - Pogledao je Beatrix i ozbiljno dometnuo: - Zadužili ste me.

Beatrix je pocrvenjela i nasmiješila se gledajući u tanjur.

- Nema na čemu.

- Moja sestra uvijek je čudesno znala sa životinjama - rekla je Amelia.

- Uvijek sam se pitala što bi se dogodilo kad bi si Beatrix utuvala u glavu da na isti način promijeni nekog čovjeka.

Leo se široko osmjehnuo. - Predlažem da pronađemo kakvu stvarno odvratnu i nemoralnu ništariju i damo je Beatrix u ruke. Za dva tjedna dovela bi ga u red.

- Nemam želje preodgajati dvonošce - rekla je Beatrix. - Bića na četiri noge su minimum. Osim toga, Cam mi je zabranio da unosim nova stvorenja u staju.

- Pokraj tako velike staje? - upitao je Leo. - Nemoj mi reći da smo ostali bez prostora?

- Moram negdje povući crtu - rekao je Cam. - Morao sam već nakon mule.

Christopher je oprezno pogledao Beatrix. - Imate mulu?

- Nemamo - odmah je rekla. Možda je to bio samo svjetlosni efekt, ali učinilo mu se kao da je problijedjela. - Nije to ništa. Odnosno, da, imam mulu. Samo što ne volim pričati o njoj.

- Ja volim pričati o njoj - rekao je Rye nevino. - Hector je iznimno draga mula, ali ima slaba leđa i noge na iks. Nitko ga nije htio kad se oždrijebio, pa je teta Beatrix otišla gospodinu Cairdu i rekla...

- Zove se Hector? - upitao je Christopher gledajući Beatrix.

Ona nije odgovorila.

Čudan i oštar osjećaj zavladao je Christopherovim tijelom. Osjetio je da mu se svaka dlaka nakostriješila, jasno je osjetio svaki damar krvi u žilama. - Je li njegov otac pripadao gospodinu Mawdleyju? - upitao je.

- Kako ste znali? - začuo se Ryeov glas.

Christopher je blago odgovorio: - Netko mi je pisao o tome.

Christopher je podignuo čašu vina i skrenuo pogled s Beatrixina namješteno bezizražajna lica.

Ostatak jela nije gledao u nju.

Nije mogao, inače bi izgubio samokontrolu.

Beatrix je gotovo zagušila težina brige koja ju je morila ostatak večere. Ni za čim u životu nije toliko požalila kao za poticanjem Christophera da ostane. Što je mogao dokučiti preko vijesti koje je dobio o muli gospodina Cairda i istom imenu koje je dobio kao i njegova omiljena mula iz djetinjstva? On će poželjeti objašnjenje. To će mu morati objasniti kao informaciju koju joj je prenijela Prudence. *Pretpostavljam da mi je ime ostalo u glavi kad mi ga je Pru spomenula, reći će ležerno. To je lijepo ime za mulu. Nadam se da vam ne smeta.*

Da. To će upaliti sve dok se bude ponašala nonšalantno u vezi s cijelom stvari.

Samo što je teško izgledati nonšalantno kad si puna panike.

Na svu sreću, Christopher kao da je izgubio interes za tu temu. Zapravo, rijetko bi je pogledao i umjesto toga uključio se u razgovor s Leom i Camom o zajedničkim londonskim poznanicima. Bio je opušten i nasmiješen, a čak se i glasno nasmijao na neku Leovu doskočicu.

Beatrixina tjeskoba počela je blijedjeti kad je postalo jasno da je Hector zaboravljen kao tema.

Kriomice bi pogledavala prema Christopheru, baš kao što je radila cijelu večer, hipnotizirao ju je kao prizor. Bio je preplanuo i opaljen od sunca, a pod svjetlošću svijeća ocrtavale su mu se zlatne niti u kosi. Žuti sjaj zaiskrio je u njegovoj bradi od nekoliko dana. Opčinjavala ju je sirova i

nemirna muškost iza njegove tišine. Željela je uživati u njemu baš kao što čovjek ponekad želi otvoriti vrata i gledati oluju na pomolu.

A najviše je htjela razgovarati s njim... da se otvore riječima, podijele svaku misao i tajnu.

- Iskreno vam zahvaljujem na gostoljubivosti - napokon je rekao Christopher po završetku jela. - Doista mi je bilo potrebno.

- Moraš se uskoro vratiti - rekao je Cam. - Posebno da vidiš dvorište gdje smo smjestili pilanu. Ubacili smo neke inovacije koje bi ti jednog dana mogle poslužiti u Rivertonu.

- Hvala ti. Baš bih to volio vidjeti. - Christopher je pogledao izravno u Beatrix. - Gospođice Hathaway, pitam se nećete li me možda, prije odlaska, predstaviti svojoj zloglasnoj muli? - Ponašao se opušteno... samo što su mu oči bile predatorske.

Beatrixina usta osušila su se. Neće mu moći pobjeći. To je bilo očito. Htio je odgovore. I njih će dobiti sad ili poslije.

- Sad? - upitala je umorno. - Večeras?

- Ako vam ne smeta - obratio joj se isuviše ljubaznim tonom. - Kratka šetnja i eto nas kod staje, zar ne?

- Da - rekla je Beatrix ustajući sa stolice. Muškarci za stolom dolično su ustali za njom. - Ispričajte nas, molim vas. Nećemo se dugo zadržati.

- Mogu li poći s tobom? - upitao je Rye gorljivo.

- Ne, dragi - rekla je Amelia. - Vrijeme je za tvoje kupanje.

- Ali zašto se moram kupati ako ne vidim nikakve prljavštine na sebi?

- Oni kojima je teško biti pobožan - rekla je Amelia sa širokim osmijehom - moraju se zadovoljiti čistoćom.

Obitelj se zabavljala ležernim razgovorom sve dok Rye nije krenuo na kat, a Beatrix i kapetan Phelan napustili kuću s Albertom koji ih je pratio.

Leo je prvi razbio tišinu koja je uslijedila. - Je li još netko primijetio da...

- Da - rekla je Catherine. - Što ti misliš o tome?

-Nisam još ni sam siguran. - Leo se namrštitio i ispio gutljaj porta. - Nije netko s kim bih mogao zamisliti Beu u vezi.

-A s kim bi je mogao zamisliti?

-Vrag me odnio ako znam - rekao je Leo. - S nekim tko ima slične interese. Možda s mjesnim veterinarom?

- Ima osamdeset tri godine i gluh je - rekla je Catherine.

- Nikad se ne bi svađali - istaknuo je Leo.

Amelia se nasmiješila i polako promiješala čaj. - Koliko god mi je to mrsko priznati, moram se složiti s Leom. Ne u vezi s veterinarom, nego... Beatrix s vojnikom? To mi se ne čini kao izgledna veza.

- Phelan je prodao čin i istupio iz vojske - rekao je Cam. - Više nije vojnik.

- A ako naslijedi Riverton - razmišljala je Amelia - Beatrix bi imala cijelu šumu kojom bi mogla lutati...

- Ja opažam neku sličnost između njih - rekla je Catherine zamišljeno.

Leo je podignuo obrvu. - Molim te, reci mi, kako su to oni slični? Ona voli životinje, a on voli pucati u stvari.

- Beatrix je postavila distancu između sebe i ostatka svijeta. Dosta se daje, ali je po naravi i povučena. Iste osobine primjećujem i kod kapetana Phelana.

- Da - rekla je Amelia - potpuno si u pravu, Catherine. Ako tako postavimo stvari, onda ova veza djeluje prikladnije.

- Ja još uvijek imam neke zadržske - rekao je Leo.

- Ti ih uvijek imaš - odgovorila je Amelia. - Samo, se sjeti, tako si prigovarao i za Cama u početku, a sad si ga prihvatio.

- Što više šurjaka stječem - rekao je Leo - to mi se Cam čini sve boljim u usporedbi s njima.

15. POGLAVLJE

Beatrix i Christopher nisu razmijenili ni riječ dok su išli prema staji. Mjesec, prekriven maglom i oblacima, stajao je nisko na nebu, sav eteričan poput dimnog prstena u tmini.

Beatrix je bila svjesna svog disanja, cipela koje su joj upadale u šljunak i žive muške prisutnosti pokraj sebe.

Dječak koji je pomagao u staji kimnuo im je u znak pozdrava dok su ulazili u toplu i sjenovitu unutrašnjost. Pomoćnici su se navikli na Beatrixine česte dolaske i odlaske, pa su došli do zaključka da ju je najbolje pustiti da radi što god ju je volja.

Oštar i prodoran miris staje - miris sijena, konja, hrane i gnojiva - pružao je poznat i umirujući osjećaj. U tišini je povelala Christophera dalje kroz staju, pokraj punokrvnih konja, konja za vuču i para kočijaških konja. Životinje su rzale i okretala glave dok su prolazili.

Beatrix je stala pokraj pregrade za mulu. - Ovo je Hector - rekla je.

Malena mula prišla je pozdraviti ih. Unatoč manama, ili možda baš zahvaljujući njima, radilo se o simpatičnom stvorenju. Građa mu je bila grozna, jedno uho bilo mu je savijeno, ali on je svejedno stalno pokazivao zadovoljan i vedar izraz.

Christopher je pružio ruku da pomiluje Hectora koji mu ju je pronjuškao. Njegova nježnost sa životinjama djelovala je umirujuće. Beatrix se ponadala da možda i nije toliko ljutit koliko se pribojavala.

Duboko je udahнула i rekla: - Razlog zbog kojeg sam ga nazvala Hector...

- Nemoj. - Christopher se pomaknuo zapanjujućom hitrinom i zarobio je uz pregradu. Glas mu je bio tih i grub. - Započnimo ovako: jesi li ti pomogla Prudence s pisanjem onih pisama?

Beatrix je iskolačila oči dok mu je gledala u zasjenjeno lice. Osjetila je navalu krvi, a crvenilo joj se razlilo po koži. - Nisam - uspjela je izustiti. - Nisam joj pomogla.

- Tko joj je onda pomogao?

- Nitko joj nije pomogao.

Bila je to istina. Samo nepotpuna.

- Ti nešto znaš - ustrajao je - i reći ćeš mi o čemu se radi.

Mogla je osjetiti njegov bijes. Zrak je bio nabijen njime.

Srce joj je kucalo kao u kakve ptičice. I nastojala je suzbiti navalu osjećaja koji su bili više od onoga što je mogla podnijeti.

- Pustite me - rekla je smireno. - Ovakvim ponašanjem ne činite dobro ni sebi ni meni.

Opasno je zaškiljio prema njoj. - Nemoj se ti meni obraćati tim prokletim glasom dreserice pasa.

- To nije bio glas dreserice. Ako vam je toliko silno stalo do istine, zašto onda ne pitate Prudence?

- Pitao sam je. Lagala je. Kao što i ti sad lažeš.

- Uvijek si htio Prudence - izlanula je. - Sad je možeš imati. Zašto je tu onda bitan pregršt pisama?

- Zato što sam prevaren. Želim znati kako i tko me je prevario.

- Ponos - rekla je Beatrix ogorčeno. - Ovo ti predstavlja samo jednu stvar... to da ti je ponos bio povrijeđen.

Jednu joj je ruku gurnuo u kosu i nježno je povukao neumoljivim stiskom. Oteo joj se uzdah iz grla kad joj je povukao glavu unatrag.

- Nemoj pokušavati preusmjeriti ovaj razgovor. Nešto znaš, ali mi ne želiš reći. - Slobodnu ruku približio joj je izloženom vratu. Jedan gadan trenutak pomislila je da bi je mogao ugušiti. On ju je umjesto toga nježno pomilovao meko kružeći palcem pri dnu vrata. Zapanjila ju je silina vlastite reakcije.

Beatrixine oči napola su se sklopile. - Prestani - rekla je slabašno.

Christopher je njezin drhtaj protumačio kao znak gađenja ili straha, pa je spustio glavu sve dok mu nije osjetila dah na obrazu. - Neću prestati dok ne doznam istinu.

Nikad. Ako mu to kaže, zamržit će je zbog načina na koji ga je prevarila i odbacila. Neke pogreške ne mogu se oprostiti.

- Idi kvragu - rekla je Beatrix drhtavim glasom. Taj izraz nikad prije nije upotrijebila u životu.

- Ja već jesam u paklu. - Okružio ju je tijelom i gurnuo joj noge među nabore suknje.

Utapala se u krivnji, strahu i žudnji te je pokušala odmaknuti njegovu ruku s grla. Zario joj je prste u kosu, i to gotovo na bolan način. Usta su mu se približila njezinima. Okružio ju je svom snagom, silinom i muškošću, a

ona je sklopila oči, dok su joj se osjeti umirili u bespomoćnom očekivanju. - Natjerat ću te da mi kažeš - začula je njegovo mrmljanje.

Potom ju je počeo ljubiti.

Beatrix je pomislila u toj omami da je Christopher nekako mislio kako će joj njegovi poljupci biti toliko neugodni da će priznati sve kako bi ga natjerala da prestane. Nije mogla shvatiti kako je mogao doći do takve pomisli. Zapravo, ništa nije mogla shvatiti.

Podatno je pomicao usne preko njezinih sve dok nije pogodio savršen kut, zbog čega je ona osjetila slabost u cijelome tijelu. Prebacila mu je ruke oko vrata da se ne bi stropoštala na pod. On ju je još više približio svom čvrstom tijelu, sporo ju je istraživao lickajući je i kušajući vrškom jezika.

Ona se sve više tijelom oslanjala na njegovo zato što su joj udovi postali teški od užitka. Osjetila je trenutak kad mu je strast nadjačala ljutnju i požuda postala usijana. Uronila mu je prstima u prekrasnu kosu, podšišani uvojci bili su mu teški i treperavi, a lubanja vrela pod njezinim dlanovima. Svakim udahom unosila je sve više njegova mirisa s notom sandalovine na toploj muškoj koži.

Odvojio je usne od njezinih i počeo joj njima grubo prelaziti preko vrata i osjetljivih mjesta zbog čega se počela migoljiti i koprcati. Okrenula se ne gledajući i dodirnula mu uho usnama. Oštro je udahnuo i trznuo glavom unatrag. Stavio joj je ruku na čeljust i čvrsto stegnuo.

- Kaži mi što znaš - rekao je, vlažeći joj usne vrelim dahom. - Ili ću učiniti nešto još gore od ovoga. Uzet ću te na licu mjesta. To želiš?

Zapravo...

Beatrix se prisjetila da bi ovo trebalo biti nešto poput kazne i prisile, pa je tromo kazala: - Ne. Prestani. - Ponovno ju je poharao ustima. Ona je uzdahнула i sva se rastopila uz njega.

Poljubio ju je strastvenije i prislonio joj leđa uz gredama ograđen dio staje, lutajući rukama nedolično po njezinu tijelu. Tijelo joj je bilo zbijeno i skriveno pod slojevima ženske odjeće, i to ga je frustriralo u pokušajima da je miluje.

Njegova odjeća skrivala je znatno manje prepreka. Uvukla mu je ruke ispod kaputa, dodirivala ga i gorljivo potezala za struk i košulju. Gurnula je ruku ispod tregera hlača i uspjela mu izvući košulju, čija je tkanina bila još topla od njegova tijela. Oboje su uzdahnuli kad mu je hladnim prstima dodirnuta vrelu kožu leđa. Beatrix je fascinirano pratila duboke mišićne utore, čvrstu mješavinu žila i kosti, zapanjujuću snagu koja se skrivala ispod te površine. Pronašla je tragove ožiljaka, znakove bola i borbe za život. Kad mu je pomilovala ožiljak, nježno ga je prekrila dlanom.

Drhtaj mu je potresao tijelo. Christopher je uzdahnuo i spojio im usne, pritišćući joj tijelo uz svoje, sve dok se nisu našli u erotskom klinču, u

kadenci. Beatrix ga je instinktivno nastojala privući k sebi, osjećajući mu usne i jezik.

Zadihani Christopher naglo je prekinuo poljubac. Držao joj je glavu u rukama i prislonio čelo uz njeno.

- Jesi li to bita ti? - upitao ju je hrapavim glasom. - Jesi li?

Beatrix je osjetila kako joj se suze skupljaju iza trepavica, bez obzira na to koliko ih je pokušavala suzbiti treptanjem. Srce joj je bilo u plamenu. Kao da ju je cio život vodio do ovog muškarca i trenutka neiskazive ljubavi.

Ali ona se previše bojala njegova prijezira i sramila svojih djela da bi mu mogla odgovoriti.

Christopher je vršcima prstiju pratio tragove suza po njezinoj vlažnoj koži. Prelazio je usnama preko njezinih, zadržavajući se malo dulje u jednom slatkom kutu da bi potom prešao na rub slankasta obraza.

Pustio ju je, ustuknuo jedan korak i zurio u nju sa zbunjenim bijesom. Žudnja je izvukla takvu snagu iz njih da se Beatrix omamljeno pitala kako je on mogao održavati tako kratak razmak između njihovih tijela.

Oteo mu se drhtav uzdah. Poravnao je odjeću gibajući se neoprezno, kao da je pijan.

- Prokleta bila. - Glas mu je bio tih i napet. Izišao je iz staje.

Albert, koji je čučao pokraj štale, počeo je kaskati za njim. Kad je primijetio da Beatrix neće poći s njima, terijer je jurnuo do nje i zacvilio.

Beatrix se sagnula pomilovati ga. - Hajde, dečko - šapnula je.

Albert je oklijevao samo tren, a potom pojurio za gospodarom.

Beatrix ih je obojicu gledala s očajanjem.

Dva dana poslije održao se bal na imanju Stony Cross, kuriji lorda i dame Westcliff. Teško bi bilo pronaći ljepše mjesto za bal od te drevne kurije s kamenom boje meda okružene prostranim vrtovima. Bila je smještena na litici s pogledom na rijeku Itchen. Hathawayevi su bili susjedi i prijatelji lorda i dame Westcliff, pa su svi bili pozvani. Grof je posebno cijenio i često se nalazio u društvu s Camom, s kojim su ga zbližile godine poznanstva.

Iako je Beatrix često bila gošća na imanju Stony Cross, svaki put zapanjila bi je ljepota doma, a posebno bogato uređen interijer. Dvorana za bal nije se mogla uspoređivati ni s čim sa svojim složenim uzorkom parketa, dvostrukim nizom svijećnjaka i dvama dugim zidovima s polukružnim nišama u kojima su se nalazile klupice presvučene baršunom.

Nakon uživanja u osvježavajućim napitcima za dugim švedskim stolom, Beatrix je ušla u dvoranu za bal s Amelijom i Catherine. Scena je

bila bogata i šarolika, dame odjevene u raskošne haljine za bal, a muškarci u formalna crno-bijela odijela. Sjaj kristalnih lustera gotovo je bio jednak bogatim niskama dragulja po ženskim zapešćima, vratovima i ušima.

Domaćin ove večeri, lord Westcliff, pristupio je Beatrix, Ameliji i Catherine kako bi s njima razmijenio uobičajene ljubaznosti. Beatrix je oduvijek voljela grofa, udvorna i časna čovjeka čije je prijateljstvo koristilo Hathawayima bezbroj puta. Imao je grube crte lica, kao ugljen crnu kosu, tamne oči i bio je više upečatljiva negoli zgodna pojava. Auru moći nosio je sa sobom ležerno i bez prijetvornosti. Westcliff je zamolio Catherine da zapleše s njim, što je bio znak prisnosti koji nije mogao promaknuti drugim gostima, a ona je pristala s osmijehom.

- Kako je on drag - rekla je Amelia Beatrix dok su gledale kako grof vodi Catherine usred rasplesanih parova. - Primijetila sam kako uvijek daje do znanja koliko je zahvalan Hathawayima i koliko su mu dragi. Na taj način nitko nam se ne usuđuje upasti u riječ ili nas ignorirati.

- Mislim da mu se sviđaju nekonvencionalni ljudi. Nije on baš tako trezven kako bi čovjek mogao pomisliti.

- Isto sigurno vrijedi i za groficu Westcliff - odgovorila je Amelia sa smiješkom.

Odgovor je zamro na Beatrixinim usnama kad je opazila savršen par s druge strane prostorije. Christopher Phelan razgovarao je s Prudence Mercer. Formalno crno-bijelo odijelo pristaje svakom muškarcu. A na nekome poput Christophera doslovno je oduzimalo dah. Nosio je odjeću s prirođenom ležernošću, držanje mu je bilo opušteno, ali uspravno, a ramena široka. Naškrobljena bijela kravata pružala je kontrast njegovoj preplanuloj koži dok mu je svjetlost svijećnjaka blještala po zlatnobrončanoj kosi.

Amelia je pratila njezin pogled i podignula obrve. - Kako atraktivan muškarac - rekla je. Potom je ponovno obratila pozornost na Beatrix. - Sviđa ti se, zar ne?

Beatrix je izmučeno pogledala sestru, nije si mogla pomoći. Oborila je pogled na pod i kazala: - Na desetine puta u prošlosti trebao mi se svidjeti određeni gospodin. I to kad je bilo prikladno, dolično i lako. Ali ne, ja sam morala čekati nekoga posebnog. Nekoga zbog kojeg ću osjećati kao da mi je preko srca prešlo krdo slonova ili da je bilo bačeno u Amazonu i da su ga pojele piranje.

Amelia joj se sućutno nasmiješila. Položila je ruku u rukavici preko Beatrixine. - Draga Bea. Bi li te utješilo da čuješ kako su takvi osjećaji zaludenosti savršeno normalni?

Beatrix je okrenula dlan nagore i stisnula sestrinu ruku. Kad im je majka umrla, Bea je imala dvanaest godina, a Amelia joj je bila izvor

beskrajne ljubavi i strpljenja. - Je li to zaludenost? - upitala je blago. - Osjećam da je nešto puno gore od toga. Poput smrtonosne bolesti.

- Ne znam, draga. Teško je uočiti razliku između ljubavi i zaludenosti. Vrijeme će to naposljetku otkriti. - Amelia je zastala. - Privlačiš ga - rekla je. - Svi smo to opazili neku večer. Draga, zašto ga malo ne potakneš?

Beatrice je osjetila kako je steže u grlu. - Ne mogu.

- Zašto?

- Ne mogu ti to objasniti - rekla je Beatrice skrhanom. - Samo ti mogu reći da sam ga zavarala.

Amelia ju je iznenađeno pogledala. - To mi ne zvuči nalik na tebe. Ti si zadnja osoba koju poznajem koja bi išla nekoga zavarati.

- Nisam to namjeravala. I on ne zna da sam to ja. Ali mislim da sumnja.

- Oh. - Amelia se namrštila dok je razmišljala o ovoj zbunjujućoj izjavi. - Dobro. Čini se da je tu ipak riječ o zbrci. Možda bi mu se trebala povjeriti. Njegova reakcija mogla bi te iznenaditi. Sjećaš se što bi nam majka znala reći kad bismo je doveli do ruba strpljenja?... "Ljubav oprašta sve stvari." Sjećaš li se?

- Naravno - odvrtila je Beatrice. Istu frazu napisala je Christopheru u jednom pismu. Jako ju je stegnulo u grlu. - Amelia, ne mogu sad raspravljati o tomu. Inače ću početi jecati i baciti se na pod.

- Bože, nemoj to raditi. Netko bi mogao pasti preko tebe.

Daljnji razgovor prekinuo je gospodin koji je došao zamoliti Beatrice za ples. Iako se Beatrice nije baš plesalo u tom trenutku, bilo bi iznimno grubo odbiti takav poziv na privatnom balu. Tu se uvijek mora plesati, osim ako nema uvjerljive i očite izlike poput slomljene noge.

Istinu govoreći, nije bilo teško biti plesni partner gospodinu Theu Chickeringu. Bio je to zgodan i ljubazan mladić kojeg je Beatrice upoznala tijekom prošle londonske sezone.

- Hoćete li mi učiniti čast, gospođice Hathaway?

Beatrice mu se nasmiješila. - Bit će mi zadovoljstvo, gospodine. - Pustila je sestrinu ruku i krenula za njim.

- Večeras divno izgledate, gospođice Hathaway.

- Hvala vam, ljubazni gospodine. - Beatrice je odjenula svoju najbolju sjajnu ljubičastu haljinu. Gornji dio bio je niže postavljen tako da je izdašno otkrivao njezinu lijepu kožu. Kosa joj je bila nakovrčana i podignuta pomoću gomile biserima ukrašenih ukosnica, a ona, osim toga, nije nosila na sebi nikakvih drugih ukrasa.

Beatrix je osjetila kako su joj se dlačice na vratu nakostriješile i brzo se osvrnula po prostoriji. Hladne sive oči odmah su joj uhvatile pogled. Christopher je bez osmijeha zurio u nju.

Chickering ju je graciozno uveo u valcer. Beatrix je dovršila jedan okret i pogledala preko ramena, ali Christopher više nije zurio u nju.

Zapravo, nakon toga nije više nijednom pogledao u nju.

Beatrix se prisiljavala na smijeh i ples s Chickeringom dok je u sebi mislila kako ništa nije toliko zamorno poput pretvaranja da si sretan onda kad to nisi. Diskretno bi pogledavala prema Christopheru kojega su okružile žene koje su htjele flertati s njim i muškarci koji su htjeli slušati ratne priče. Činilo se da se svi na neki način žele povezati s muškarcem kojega su mnogi nazivali najslavnijim engleskim ratnim junakom. Christopher je sve to ravnodušno podnosio, doimao se pribrano i uljudno, a povremeno bi se i šarmantno osmjehnuo.

- Teško je suprotstaviti se *onomu*. - Chickering se hladno obratio Beatrix kimajući glavom prema Christopheru. - Slava, veliko bogatstvo i sva kosa na glavi. A ne može ga se čak ni prezirati jer je gotovo sam dobio rat.

Beatrix se nasmiješila i uputila mu šaljivo samilostan pogled. - Gospodine Chickering, niste ništa manje impresivni od kapetana Phelana.

- Po kojim to mjerilima? Nisam bio u vojsci, a nemam ni slavu ni bogatstvo.

- Ali imate svu kosu na glavi - istaknula je Beatrix. Chickering se široko nasmiješio. - Zaplešite ponovno sa mnom pa ćete se moći nagledati mojih raskošnih uvojaka do mile volje.

- Hvala vam, ali već sam dvaput plesala s vama, više od toga bilo bi skandalozno.

- Slomili ste mi srce - obavijestio ju je, a ona se nasmijala.

- Puno je divnih dama koje bi bile sretne da ga mogu popraviti - rekla je. - Molim vas, otidite i učinite im uslugu... ne smije se monopolizirati gospodin koji pleše tako dobro poput vas.

Dok je Chickering nevoljko odlazio, Beatrix je začula poznat glas iza sebe.

- Beatrix.

Iako je htjela ustuknuti, ispravila je ramena i okrenula se kako bi se suočila s nekadašnjom prijateljicom. - Pozdrav, Prudence - rekla je. - Kako si?

Prudence je bila raskošno odjevena u haljinu boje bjelokosti s golemim naborima pjenušave plave čipke tu i tamo prošarane svilenim ružičastim pupoljcima. - Vrlo dobro, hvala ti. Kakva moderna haljina... večeras mi izgledaš vrlo odraslo, Bea.

Beatrice se hladno nasmiješila na ovaj pokušaj spuštanja od godinu mlađe djevojke. - Imam dvadeset tri godine, Pru. Usuđujem se reći da već neko vrijeme izgledam odraslo.

- Naravno.

Usljedila je duga i neugodna stanka.

- Nešto želiš? - upitala ju je Beatrice izravno.

Prudence se nasmiješila i bliže joj se primaknula. - Da. Želim ti zahvaliti.

- Zašto?

- Bila si vjerna prijateljica. Otkrivanjem naše tajne lako si mogla pokvariti stvari za mene i Christophera, ali to nisi učinila. Održala si svoje obećanje, iako ja u to nisam vjerovala.

- Zašto nisi?

- Pretpostavljam da sam mislila kako bi i ti mogla pokušati privući Christopherovu pozornost. Koliko god to bilo smiješno.

Beatrice je lagano nagnula glavu. - Smiješno?

- Možda to nije prava riječ. Mislila sam neprikladno. Zato što je čovjeku Christopherova značaja potrebna sofisticirana žena. Neka koja će mu održati položaj u društvu. Možda jednoga dana uđe u politiku zbog svoje slave i utjecaja. A to bi teško mogao učiniti sa ženom koja većinu svog vremena provodi u šumi... ili u stajama.

Taj nježni podsjetnik bio je poput strelice koja je probila Beatricino srce.

Christopher je jednom rekao da joj *više pristaje štala od salona*.

Beatricine usne oblikovale su ležeran i širok osmijeh dok se istodobno nadala da to neće sličiti na grimasu. - Da, sjećam se toga.

- Još jednom ti zahvaljujem - rekla je Prudence srdačno. - Nikad nisam bila sretnija. Sad mi je jako stalo do njega, sve više. Uskoro ćemo se zaručiti. - Pogledala je Christophera koji je stajao blizu ulaza u dvoranu sa skupinom gospode. - Vidi kako je zgodan - rekla je s nježnim ponosom. - Draži mi je u uniformi, sa svim onim sjajnim odlikovanjima, ali crna boja mu izvrsno pristaje, zar ne?

Beatrice je obratila pozornost na Prudence pitajući se kako bi se nje mogla riješiti. - Oh, gledaj!... Eno Mariette Newbury. Jesi li joj ispričala o predstojećim zarukama? Sigurna sam da bi to saslušala s velikim užitkom.

- Oh, doista, tako je! Hoćeš li poći sa mnom?

- Hvala ti, ali ja sam jako žedna. Otići ću do stola s osvježavajućim napitcima.

- Uskoro ćemo opet porazgovarati - obećala je Prudence.

- To bi bilo divno.

Prudence ju je napustila zašuštavši bijelom čipkom.

Beatrix je umorno uzdahnula i otpuhnula neposlušni uvojak s čela. Još jednom je kradom pogledala Christophera koji se nalazio usred razgovora. Iako se ponašao mirno, čak i stoički, na licu mu je izbijao znoj. Na trenutak je skrenuo pogled sa svoga društva i diskretno prešao drhtavom rukom preko čela.

Zar se osjeća bolesno?

Beatrix ga je pozorno promatrala.

Orkestar je svirao živahnu skladbu tjerajući gomilu u dvorani za bal da glasnim govorom nadglasaju glazbu. Toliko buke i boja... toliko tijela zarobljenih u jednom prostoru. Čula se jeka iz prostorije za osvježanje, odjekivale su čaše i posuđe je strugalo po porculanu. Prasnuo je čep šampanjca, a Beatrix je opazila kako je Christopher trzajem reagirao na to.

U tom je trenutku shvatila.

Sve mu je ovo bilo previše. Bio je na rubu živaca. Napor održavanja samokontrole izvlačio je iz njega zadnji atom energije.

Beatrix nije puno razmišljala, krenula je prema Christopheru najbrže što je mogla.

- Tu ste, kapetane Phelane! - uzviknula je.

Razgovor gospode prekinuo se zbog ovog neprijatnog upada.

- Ne trebate se skrivati od mene - nastavila je Beatrix vedro. - Sjetite se da ste mi obećali šetnju kroz galeriju slika lorda Westcliffa.

Christopherovo lice bilo je ukočeno. Zjenice su mu se proširile, a sive šarenice gotovo se utopile u crnoj boji. - Jesam - rekao je kruto.

Ostali muškarci odmah su se pridružili. To je bilo jedino čime su mogli odgovoriti na Beatrixinu odvažnost. - Mi vas sigurno nećemo sprječavati da ispunite svoje obećanje, Phelane - rekao je jedan od njih.

Drugi se priključio: - Posebno obećanje dano divnom biću poput gospođice Hathaway.

Christopher je kratko kimnuo. - Čim vi odete - rekao je sugovornicima i ponudio Beatrix ruku. Čim su izišli iz središnjih prostorija, on je počeo teško disati. Obilato se znojio, a mišići ruke nevjerovatno su mu otvrdnuli pod njezinim prstima. - Ovo je naštetilo vašem ugledu - promrmljao je, misleći na način na koji mu je pristupila.

- Briga me za ugled.

Beatrix je znala kako su prostorije raspoređene u ovoj kući, pa ga je odvela do maloga vanjskog staklenog vrta. Vitki stupovi podupirali su kružni krov, a baklje iz obližnjih vrtova blago su ga osvjetljavale.

Christopher se naslonio na bočni zid kuće, sklopio oči i udahnuo hladan i sladak zrak. Izgledao je poput čovjeka koji je upravo izišao iz mora nakon duljeg ronjenja na dah.

Beatrice je stajala pokraj njega i zabrinuto ga gledala. - Previše je bučno unutra?

- Previše je svega - promrmljao je. Na trenutak je otvorio oči. - Hvala ti.

- Nema na čemu.

- Tko je onaj čovjek?

- Koji?

- Onaj s kojim si plesala.

- Gospodin Chickering? - Bilo joj je osjetno lakše pri srcu kad je čula da je primijetio. - Oh, on je divan gospodin. Upoznala sam ga u Londonu. - Zastala je. - Jesi li primijetio i to da sam razgovarala s Pru?

- Nisam.

- Dobro, ja jesam. Čini mi se uvjerenom da ćete se vas dvoje vjenčati.

Izraz lica nije mu se izmijenio. - Možda i hoćemo. Ona to zaslužuje.

Beatrice nije znala što bi mu odgovorila na ovo. - Je li ti uopće stalo do nje?

Christopher ju je pogledao s ogorčenim prijezirom. - Kako bi moglo biti drugačije?

Ona se još jače namrštila. - Ja se lako mogu vratiti unutra ako namjeravaš biti sarkastičan.

- Pa, hajde onda. - Ponovno je sklopio oči nastavljajući oslanjati se na zid.

Beatrice je osjetila iskušenje da upravo to učini. Ipak, dok je gledala njegove ukočene, sjajne crte lica, kroz nju je prostrujao val neobjašnjive nježnosti.

Bio je tako krupan i neranjiv, bez znaka bilo kakvog osjećaja osim udubljenja između obrva. Ali ona je znala da je pretjerano napet. Nijedan muškarac ne voli izgubiti kontrolu, a posebno ne onaj kojemu je život često ovisio upravo o sposobnosti upravljanja samim sobom.

Oh, kako je poželjela da mu može reći kako je njihova tajna kućica blizu. *Podi sa mnom*, rekla bi mu, *i ja ću te odvesti na divno, tiho mjesto...*

Umjesto toga izvukla je rupčić iz skrivenog džepa haljine i prišla mu. - Budi miran - rekla mu je. Stajala je na vršcima prstiju i pažljivo mu brisala lice maramicom.

A on joj je to dopustio.

Kad je završila, pogledao ju je namrštivši se. - Imam te trenutke... ludila - rekao je otresito. Meni se u glavi pojavi slika usred razgovora ili nečega drugog savršeno normalnog. Potom mi se na trenutak sve pomrači i ja jednostavno ne znam što sam upravo rekao ili učinio.

- Kakva slika? - upitala je Beatrix. - Stvari koje si viđao u ratu?

Kimnuo joj je gotovo neosjetno.

- To nije ludilo - rekla je.

- Pa što je onda?

- Nisam sigurna.

Suhoparan osmijeh oteo mu se iz grla. - Ti nemaš blage veze o čemu govoriš.

- Oh, nemam? - Beatrix je pomno zurila u njega pitajući se koliko mu može vjerovati. Instinkt samoodržanja borio se sa žudnjom da mu pomogne, da mu se povjeri. *Neka mi odvažnost bude prijateljica!* pomislila je, sumorno citirajući omiljeni redak iz Shakespearea. To je praktički bila krilatica obitelji Hathaway.

Dobro. Podijelit će s njim sramotnu tajnu koju nikad nije rekla nekomu izvan obiteljskoga kruga. Ako mu to pomogne, onda će rizik i te kako vrijediti.

- Ja kradem stvari - rekla je izravno.

To mu je privuklo pozornost. - Molim?

- Stvarčice. Burmutice, pečatni vosak, sitnice. I nikad namjerno.

- Kako možeš krasti nenamjerno?

- Oh, to je grozno - rekla je Beatrix iskreno. - Budem u trgovini ili nečijem domu i vidim neku stvarčicu... može biti nešto vrijedno poput dragulja ili bezvrijedno poput komada užeta... i obuzme me grozan osjećaj. Nemiran i tjeskoban... Je li te ikada toliko svrbjelo da si pomislio kako ćeš umrijeti ako se ne počeseš? A ipak ne možeš?

Trznuo je usnama. - Da. Uglavnom u vojničkim čizmama dok stojim u rovu ispunjenom vodom do koljena. I to dok se oko mene puca. To je onaj svrbež kad se apsolutno ne možeš počesati.

- Bože moj. Pa, ja se pokušavam oduprijeti, ali osjećaj postaje sve gori, dok napokon ne uzmem predmet i gurnem ga u džep. A kad se kasnije vratim kući, obuzme me takav sram da moram pronalaziti načine kako vratiti stvari koje sam uzela. Obitelj mi pomaže. A koliko je samo *teže* vratiti nešto od krađe. - Napravila je grimasu. - Ponekad nisam sasvim svjesna da sam to napravila. Zato sam izbačena iz škole. Imala sam kolekciju ukrasnih vrpca za kosu, olovaka, knjiga... i sve sam to nastojala vratiti, samo što sam zaboravila gdje se što nalazilo. - Beatrix ga je oprezno pogledala pitajući se hoće li mu na licu opaziti trag osude.

Ali njemu su usne postale mekše, a oči toplije. - Kad je to započelo?

- Nakon smrti roditelja. Otac mi je jedne večeri legao s bolom u prsima i nije se probudio. Ali s majkom je bilo još gore... prestala je pričati, jedva da je jela i povukla se od svega i svačega. Nekoliko mjeseci poslije, umrla je od tuge. Ja sam bila mlada i samoživa, pretpostavljam da je to stoga što sam se osjećala napuštenom. Pitala sam se zašto me nije voljela dovoljno da ostane.

- To ne znači da si bila samoživa. - Glas mu je bio tih i nježan. - Svako bi dijete tako reagiralo.

- Moja braća i sestra dobro su se pobrinuli za mene - rekla je Beatrix. - Ali moj problem pojavio se nedugo nakon majčine smrti. Sad je puno bolje nego što je bilo... kad se osjećam mirnom i sigurnom, onda ništa ne kradem. Samo u teškim vremenima, kad sam tjeskobna i kad mi je neugodno, to opet učinim.

Suosjećajno je pogledala Christophera. - Mislim da će tvoj problem nestati s vremenom, baš kao i moj. Nakon toga bi se mogao pojaviti tu i tamo, ali nakratko. Neće uvijek biti ovako loše.

Odsjaj baklje bljesnuo je u Christopherovim očima dok je zurio u nju. Pružio je ruku prema njoj i privukao je k sebi sporom i zapanjujućom nježnošću. Jednom joj je rukom držao čeljust, a dugi prsti bili su mu izbrazdani žuljevima. Beatrix je ostala začuđena kad joj je položio glavu na rame. Držao ju je rukama i njoj nikada ništa nije pružilo takav prekrasan osjećaj. Naslonila se na njega u omami užitka, osjetivši pravilno podizanje i spuštanje njegovih prsa. Poigravao se sićušnim uvojcima na njezinu vratu i prelazio joj palcem preko kože, od čega je osjetila zanosne žmarce niz kralježnicu.

- Čuvam tvoju srebrnu manžetu - rekla je Beatrix drhtavim glasom, pritišćući obraz uz meku tkaninu njegova kaputa. - I četku za brijanje. Otišla sam vratiti četku za brijanje i onda ukrala manžetu. Pribojavala sam se novog pokušajavraćanja, zato što sam prilično sigurna da bih opet ukrala nešto novo.

Hihot mu je odjeknuo u prsima. - Zašto si uopće uzela četku za brijanje?

- Rekla sam ti, ne mogu si pomoći...

- Ne. Mislio sam, zašto ti se pojavio tjeskoban osjećaj?

- Oh, to nije važno.

- Meni je važno.

Beatrix se odmaknula tek toliko da ga može pogledati. *Ti. Osjećala sam tjeskobu zbog tebe.* Ali umjesto toga rekla je: - Ne sjećam se. Moram se sad vratiti unutra.

Ruke su mu se opustile. - Mislio sam da te ne zanima vlastiti ugled.

- Pa, može pretrpjeti malo štete - rekla je Beatrix razumno. - Ali ne bih baš da se sve raspe u komadiće.

- Hajde onda. - Odmaknuo je ruke od nje, a ona se počela udaljavati. - Ali, Beatrix...

Stala je i nesigurno ga pogledala. - Da?

Zadržavao je pogled na njoj. - Želim svoju četku za brijanje natrag.

Spor i širok osmijeh zatitrao joj je na usnama. - Uskoro ti je vraćam - obećala mu je i ostavila ga samog na mjesečini.

16. POGLAVLJE

Beatrix, pogledaj tko nam je došao! - Rye je prišao konjušnici s Albertom koji je kaskao za njim.

Beatrix je vježbala s nedavno kupljenim konjem koji je bio jako loše dresiran kao ždrijebe pa ga je nezadovoljni vlasnik prodao. Konj je stekao moguću smrtonosnu naviku udaranja stražnjim nogama kojom je jednom gotovo oborio jahača koji ga je nastojao obuzdati. Konj se nemirno trznuo kad je vidio dječaka i psa, ali Beatrix ga je umirila i povelala ga u spori krug oko konjušnice.

Pogledala je Ryea koji se popeo na ogradu i sjeo na vrh. Albert je čučnuo i položio bradu na najnižu prečku promatrajući je budnim očima.

- Je li Albert došao sam? - zbunjeno je upitala Beatrix.

- Da. I nije imao povodac. Mislim da je pobjegao od kuće. Beatrix nije stigla ni odgovoriti kad je konj stao i počeo se bijesno ritati stražnjim nogama. Odmah mu je olabavila uzde, nagnula se prema njemu i prebacila mu desnu ruku oko vrata. Čim se konj počeo smirivati, Beatrix ga je potaknula da krene naprijed. Vodila ga je u discipliniranim polukrugovima, prvo nadesno, a potom nalijevo, te ga potom ponovno počela usmjeravati unaprijed.

- Zašto ga tako udvajaš? - upitao je Rye.

- Zapravo, to je nešto čemu me je otac poučio. Na taj način mu se daje do znanja da ja i on moramo raditi skupa. - Pomilovala je konja po vratu i nastavila mirno šetati s njim. - Kad konj ide unatrag, nikad se ne smiju povlačiti uzde - to može dovesti do pada. Kad osjetim da je sporiji, ja ga samo lagano potjeram naprijed. Dok god se pomiče, ne može ići unatrag.

- Kako znaš kad je sve naučio?

- Ne postoji točan trenutak kada to doznaš - rekla je Beatrix. - Jednostavno ću raditi s njim i on će se malo-pomalo popraviti.

Sjahala je i povelala konja do ograde gdje mu je Rye milovao satenski vrat. - Alberte - obratila mu se Beatrix razgovornim tonom saginjući se da ga pomiluje. - Što ti radiš ovdje? Jesi li pobjegao od gospodara?

On je živahno zamahnuo repom.

- Dao sam mu malo vode - rekao je Rye. - Možemo li ga zadržati ovo poslijepodne?

- Bojim se da ne možemo. Kapetan Phelan mogao bi se zabrinuti zbog njega. Ja ću ga sad vratiti.

Dječak je uzdahnuo. - Rado bih te zamolio da pođem s tobom - rekao je - ali moram dovršiti svoje lekcije. Toliko se veselim danu kad ću znati sve. Tad neću više morati čitati knjige ni zbrajati.

Beatrix se nasmiješila. - Ne želim te obeshrabriti, Rye, ali nemoguće je sve znati.

- Mama zna. - Rye je zamišljeno zastao. - Zapravo, tata kaže da se moramo pretvarati da zna jer je to čini sretnom.

- Tvoj otac - izjavila je Beatrix s osmijehom - jedan je od najmudrijih ljudi koje sam upoznala.

Kad je Beatrix projahala pola puta do kuće Phelanovih s Albertom koji je kaskao pokraj nje, shvatila je da je još uvijek u čizmama i muškim hlačama. Ta neobična odjeća sigurno će ozlojediti Christophera.

Nije ga čula nakon bala na imanju Stony Cross prošloga tjedna. Iako Beatrix nikako nije očekivala da je posjeti, bila bi to ipak srdačna gesta s njegove strane. Naposljetku, ipak su susjedi. Ona bi svaki dan izlazila u šetnju nadajući se susretu s njim tijekom dugih lutanja, ali od njega nije bilo ni traga ni glasa.

Ili je mogla pretpostaviti da je očito kako ona Christophera ne zanima ni u kojem pogledu. To je pak dovelo Beatrix do zaključka da je povjeravanje njemu predstavljalo ozbiljnu pogrešku. Bilo je drsko od nje što je pretpostavila da je njezin problem moguće usporediti s njegovim.

- Nedavno sam shvatila da više nisam zaljubljena u njega - rekla je Albertu dok su se približavali kući Phelanovih. -To mi je takvo olakšanje. Sad više ne moram biti nervozna da bih ga mogla vidjeti. Mislim kako je to dokaz da je ono što sam osjećala prema njemu bila samo zaludnost. Sad je sve to potpuno nestalo. Uopće me ne zanima što čini ili koga će oženiti. Oh, kakav osjećaj potpune slobode. - Pogledala je psa koji uopće nije izgledao uvjeren u ono što mu govori. Ona je teško uzdahnula.

Kad je stigla do ulaza kuće, Beatrix je sjahala i pružila uzde lakaju. Suzbila je u sebi bojažljiv osmijeh kad je vidjela kako je razjapio usta ugledavši je. - Molim vas, neka konj ostane spreman za odlazak. Zadržat ću se samo trenutak. Dođi, Alberte.

Na vratima ju je dočekala gđa Clocker koju je osupnula njezina odjeća.
- Pa, gospođice Hathaway... - zamuckivala je kućna pomoćnica - vi nosite...

- Da, žao mi je, znam da nisam u najboljem izdanju, ali došla sam bez pripreme. Albert se danas pojavio pred kućom Ramsay i ja vam ga vraćam.

- Hvala vam - rekla je pomoćnica odsutno. - Nisam ni primijetila da ga nema. Gospodar nije sav svoj i...

- Nije sav svoj? - Beatrix se odmah zabrinula. - Na koji način, gospođo Clocker?

- Ne bih to smjela reći.

- Da, trebali biste. Ja sam savršena osoba za povjeravanje. Vrlo sam diskretna i tračam samo sa životinjama. Je li kapetan Phelan bolestan? Zar se nešto dogodilo?

Glas kućne pomoćnice pretvorio se u šapat. - Prije tri večeri nanjušili smo dim koji je dopirao iz gospodarove sobe. Gospodar je bio pijan kao letva, a svoju uniformu bacio je u ognjište i sva odlikovanja skupa s njom! Uspjeli smo spasiti odlikovanja, iako je odjeća bila uništena. Nakon toga gospodar se zaključao u sobi i počeo piti. Otad ne prestaje. Razvodnjavali smo mu pića najviše što smo mogli, ali... - Bespomoćno je slegnula ramenima. - Ne želi ni s kim razgovarati. Pladnjeve s večerom koje mu pošaljem ni ne takne. Poslali smo po doktora, ali ni njega ne želi vidjeti, a kad smo jučer doveli pastora, zaprijetio je da će ga ubiti. Razmatramo ideju da pošaljemo po gospođu Phelan.

- Njegovu majku?

- Bože moj, ne, mlađu gospođu Phelan. Mislim da njegova majka ne bi bila od pomoći.

- Da, Audrey je dobar izbor. Ona je razborita i dobro ga poznaje.

- Problem je u tomu - rekla je pomoćnica - što će joj trebati barem dva dana da stigne, a ja se bojim...

- Čega?

- Jutros je tražio britvu i vrelu kupku. Bojali smo se pripremiti mu to, ali nismo se usudili odbiti ga. Već se pomalo pitam neće li on nauditi sebi.

Beatrix su dvije stvari odmah bile jasne: prvo, pomoćnica joj nikad ne bi ovoliko odala da se ne osjeća беспомоћном, a kao drugo, Christophera je silno boljelo.

I ona je osjetila bol zbog njega i probadanje pod rebrima. Sve što je sebi govorila o novostečenoj slobodi i o smrti njezine zaludenosti pokazalo se apsurdnim. Bila je luda za njim. Učinila bi sve za njega. U tjeskobi se pitala što mu je potrebno, čime bi ga mogla umiriti. Ali ona nije bila dorasla tom zadatku. Ništa pametno ni mudro nije joj sinulo. Samo je znala da želi biti s njim.

- Gospođo Clocker - obratila joj se oprezno - pitam se bi li... biste li vi mogli ne primijetiti to da ja odem na gornji kat?

Pomoćnica je iskolačila oči. - Ja... gospođice Hathaway... mislim da to ne bi bilo sigurno. Ne bi bilo razumno.

- Gospođo Clocker, moja obitelj vjerovala je da ljudi ljudi, a ne oni pametni, dolaze do najboljih rješenja kad smo suočeni s velikim i na prvi pogled nepremostivim problemima.

Pomoćnica je izgledala zbunjeno, otvorila je usta ne bi li joj se usprotivila, a potom ih odmah zatvorila. - Ako vrisnete upomoć - rekla joj je uskoro - mi ćemo doći po vas.

- Hvala vam, ali mislim da to neće biti potrebno.

Beatrix je ušla u kuću i krenula stubištem. Kad ju je Albert počeo pratiti, rekla mu je: - Ne, dečko. Ti ostani dolje.

- Dođi, Alberte - obratila mu se pomoćnica. - Pronaći ćemo ti neke ostatke hrane u kuhinji.

Pas je odmah promijenio smjer dašćući radosno dok je pratio gđu Clocker.

Beatrix je polako došla do gornjeg kata. Koliko je puta, razmišljala je tugaljivo, nastojala razumjeti ranjeno divlje stvorenje. Ali bilo je posve drugačije ući u zagonetku ljudskog bića.

Došla je do Christopherovih vrata i lagano pokucala. Ušla je kad nije začula nikakav odgovor.

Iznenadio ju je pogled na sobu okupanu dnevnim svjetlom u kojoj je kasno kolovoško sunce osvjetljavalo sićušne čestice prašine do prozora. Zrak je mirisao na alkohol, dim i sapun. Prijenosna kada zauzimala je jedan kut sobe, a duž tepiha vidjeli su se mokri tragovi stopala.

Christopher se izležavao na neurednom krevetu oslonjen na hrpu nasumično nabacanih jastuka i nehajno stežući prstima bocu konjaka. Nimalo znatiželjan pogled usmjerio je prema Beatrix i oči su mu odmah postale pažljive.

Nosio je smeđe hlače, djelomično zakopčane i... ništa više. Tijelo mu se izvilo na krevetu poput zlatne duge, vitko i mišićavo. Ožiljci su na nekim mjestima nagrđivali preplanulu kožu... bio je tu grubi trokutasti trag od bajunete na ramenu, tragovi šrapnela i mali kružni utor na boku očito od metka.

Christopher se polako uspravio i odložio bocu na noćni stolić. Naslanjao se na rub madraca bosih stopala na podu i bezizražajno promatrao Beatrix. Uvojci su mu još uvijek bili vlažni, boje starinskog zlata s patinom. Ramena su mu bila iznimno široka, njihove snažne padine pretapale su se u moćne linije ruku.

- Zašto si došla? - glas mu je zazvučao promuklo od dulje šutnje.

Beatrix je nekako uspjela odvući hipnotiziran pogled sa sjajnih dlaka na njegovim prsima.

- Došla sam ti vratiti Alberta - rekla je. - Pojavio se pred našom kućom danas. Kaže da ga zanemaruješ. I da ga u posljednje vrijeme na izvodiš u šetnju.

- Stvarno? Nisam imao pojma da je toliko brbljav.

- Možda bi mogao... staviti više odjeće na sebe... i otići u šetnju sa mnom? Malo razbistriti glavu?

- Ovaj mi konjak bistri glavu. I to bi činio još bolje da mi ga prokleta posluga ne razvodnjava.

- Pođi u šetnju sa mnom - nagovarala ga je. - Ili ću biti prisiljena poslužiti se svojim glasom dreserice pasa.

Christopher ju je mrko pogledao. - Ja sam već izdresiran. Od Kraljevske vojske Njezina Veličanstva.

Beatrix je, usprkos osunčanoj sobi, osjetila kako noćne more izviruju iz kutova. Sve u njoj ustrajalo je na tomu da moraju biti vani, na zraku, daleko od skućenih prostorija. - Što je? - upitala ga je. - Što ti je uzrokovalo ovo?

Podignuo je ruku ozlojeđenom gestom, kao da želi otjerati insekta od sebe.

Beatrix je oprezno krenula prema njemu.

- Nemoj - oštro ju je prekorio. - Ne približavaj mi se. Nemoj ništa govoriti. Samo otiđi.

- Zašto?

Nestrpljivo je odmahnuo glavom. - Zamisli riječi koje bi te natjerale da odeš i samo idi, a da ih ne moram izgovoriti.

- A što ako neću?

Oči su mu bile paklenski sjajne, a crte lica tvrde. - Onda ću te odvući u krevet i silovati.

Beatrix jedan tren nije mogla povjerovati u ono što čuje. Takva prijatna samo je otkrila do koje ga krajnje mjere sve boli. Sumnjičavo ga je pogledala i rekla: - Previše si pijan da bi me uhvatio.

Zapanjio ju je munjevit pokret.

Christopher se bacio na nju poput leoparda i obamla dlanovima objmio joj glavu. Glas mu je bio tih i hrapav. - Nisam toliko pijan koliko ti se činim.

Beatrix je refleksno podignula ruke i prekrila lice. Morala je samu sebe podsjetiti da ponovno počne disati. Došla je do zaključka da ne može kontrolirati svoja pluća koja su radila kao da je pretrčala kilometre.

Suočila se s čvrstim muškim mesom i gotovo mu je mogla osjetiti vrelinu kože.

- Bojiš li me se sad? - upitao je.

Lagano je odmahнула glavom i iskolačila oči.

- Trebala bi se bojati.

Beatrix se pomaknula kad je osjetila pomak njegove ruke sa struka prema rebrima u jednom drskom milovanju. Počeo je disati sve dublje kad je otkrio da ne nosi korzet. Polako joj je prešao dlanom preko grudi.

Christopherove trepavice napola su se spustile, a crvenilo se pojačalo dok je zurio u nju. Rukom joj je lagano napipavao oblinu grudi. Beatrix je osjetila da joj noge toliko klecaju da bi mogla pasti.

Uhvatio joj je kruti vršak bradavice palcem i kažiprstom pa ga nježno stisnuo.

- Posljednja šansa - rekao je grlenim glasom. - Izlazi ili ćeš ući u moj krevet.

- Postoji li treća mogućnost? - obratila mu se Beatrix slabašnim glasom dok su joj se grudi nadimale od njegova dodira.

Christopher ju je, umjesto odgovora, podignuo zapanjujućom lakoćom i odnio do kreveta. Bacio ju je na madrac pa je zajahao prije nego što se uspjela pomaknuti i sva ona glatka zlatna silina sad se nadvila nad njom.

- Čekaj - rekla je Beatrix. - Prije nego što išta učiniš, htjela bih pet minuta razumno porazgovarati s tobom. Samo pet minuta. Sigurna sam da time ne tražim mnogo.

Pogled mu je bio nemilosrdan. - Ako si željela razuman razgovor, onda si trebala otići drugome muškarcu. Svojemu gospodinu Chitteringu.

- Chickering - rekla je Beatrix koprcajući se pod njim. - I on nije moj, a... - Odgurnula mu je ruku kad joj je ponovno dodirnuo grudi. - Prekini s tim. Samo želim... - Njega ništa nije moglo zaustaviti, krenuo je prema dugmadi njezine košulje. Mrko ga je i srdito pogledala. - U redu - odbrusila je. - Čini kako ti je drago! Možda nakon toga uspijemo povesti suvislu raspravu. - Okrenula se ispod njega i prebacila na trbuh.

Christopher se ukočio. Čula ga je, nakon duljeg oklijevanja, kako je pita normalnijim glasom: - Što to radiš?

- Olakšavam ti - čuo se njezin prkosan odgovor. - Hajde, kreni sa silovanjem.

Ponovno tišina. A potom: - Zašto si licem okrenuta dolje?

- Zato što se to tako radi. - Beatrix se okrenula i pogledala ga preko ramena. Upitala ga je s malom dozom nesigurnosti: - Zar ne?

Blijedo ju je pogledao. - Zar ti nitko to nije ispričao?

- Nije, ali sam čitala.

Christopher se odmaknuo od nje i oslobodio je svoje težine. Na licu mu je počivao čudan izraz kad ju je upitao: - U kakvim si to knjigama čitala?

- Veterinarskim udžbenicima. Naravno, promatrala sam vjeverice u proljeće, životinje na farmi i...

Prekinulo ju je Christopherovo glasno nakašljavanje. Zbunjeno ga je pogledala i shvatila da on nastoji skriti to koliko ga ona zabavlja.

Beatrix se sad već počela ljutiti. Prvi je put u krevetu s muškarcem, a on se *smije*.

- Slušaj me - rekla mu je poslovnim tonom. - Čitala sam o navikama parenja više od dvadeset vrsta životinja i svi su, s iznimkom puževa čije su genitalije smještene na vratu... -Prekinula je i namrštila se. - Zašto mi se smiješ?

Christopher se srušio od gromkog hihota. Kad je podignuo glavu i opazio njezino lice iz kojeg se mogla iščitati uvrijeđenost, morao se boriti svim silama da ponovno ne prasne u smijeh. - Beatrix, ja sam... ne smijem se tebi.

- Smiješ!

- Ne, ne smijem. Samo što... - Obrisao je suzu iz kutka oka, a potom mu se otelo još nekoliko hihota. - Vjeverice...

- Pa, tebi je to možda smiješno, ali vjevericama je i te kako ozbiljno.

Tad ga je ponovno nasmijalo. Christopher je pokazao čistu neosjetljivost naspram reproduktivnih prava manjih sisavaca zaranjajući licem u jastuk dok su mu ramena podrhtavala.

- Što je tako zabavno kod vjeverica koje se pare? - upitala je živčano Beatrix.

On se sad već gotovo gušio od smijeha. - Nemoj više - uzdisao je. - Molim te.

- Pretpostavljam da kod ljudi nije isto - rekla je Beatrix dostojanstveno dok se u sebi sva ukočila i umrtvila. - Zar ljudi ne rade isto kao i sve druge životinje?

Christopher se borio sa samokontrolom i okrenuo se pogledati je u oči. Pogled mu je bio vlažan i sjajan od smijeha.

- Da. Ne. Odnosno, da, ali...

- Ali tebi se tako ne sviđa?

Christopher je smišljao što joj odgovoriti na ovo, pa je ispružio ruku da joj zagladi i izravna kosu koja je počela ispadati iz ukosnica. - Sviđa mi se. Zapravo, jako mi se sviđa. Samo što sad nije pravo vrijeme za tvoj prvi put.

- Zašto ne?

Christopher ju je pogledao dok mu je osmijeh sporo titrao na usnama. Glas mu je bio dubok kad ju je pitao: - Hoćeš li da ti pokažem?

Beatrix je bila ushićena.

Njezinu ukočenost protumačio je kao pristanak, pa joj se oslonio na leđa i počeo se polako gibati preko nje. Pažljivo ju je dodirivao, razmicao joj udove i širio ih da ga primi. Oteo joj se uzdah kad mu je osjetila kukove na svojim. Bio je uzbuđen, a ona je uz sebe osjećala krupan pritisak. Djelomično se oslonio na ruke i pogledao je u rumeno lice.

- Ovako je - rekao je pogurnuvši je malčice - damama ugodnije.

Kroz nju je prostrujao užitak od tog nježnog pokreta. Beatrix nije mogla govoriti, svi su joj osjeti bili ispunjeni njime dok je bespomoćno izvijala kukovima. Pogledala je moćnu površinu njegovih prsa prekrivenih zamamnim brončanozlatnim runom.

Christopher se spustio još niže, usana tik iznad njezinih.

- Licem uz lice... sve bih te vrijeme mogao ovako ljubiti. A tvoje bi me tijelo tako slatko pokrivalo... ovako... - Usnama je razdvojio njezine osjećajući vrelinu i užitak od podatnog joj mesa. Beatrix je zadrhtala i prebacila mu ruke oko vrata. Osjećala ga je po cijelome tijelu, ukotvile su je njegova toplina i težina.

Mrmljao je nerazumljive slatke riječi ljubeći je po vratu dok joj je potezao dugmad košulje i širio tkaninu. Ispod je nosila samo kratku potkošulju kakva se uglavnom upotrebljavala za prekrivanje korzeta. Povukao je čipkom obrubljenu naramenicu razotkrivajući joj oble, bijele grudi čiji se vršak bradavice već ukrutio i postao ružičast. Prignuo je glavu pa je draškao ustima i jezikom. Lagano joj je prelazio zubima preko osjetljive kože. Istodobno ju je pritiskao tijelom, dovodeći je do neizdrživog i nemogućeg vrhunca.

Rukama joj je obujmio glavu dok ju je ponovno ljubio otvorenih usta, duboko, kao da joj nastoji isisati dušu iz tijela. Beatrix mu je žustro odgovarala držeći se za njegove ruke i noge. Potom ju je on pustio s hrapavim uzvikom pa se odmaknuo.

- Ne - zajecala je. - Molim te...

Primaknuo joj je prste usnama i nježno joj dao znak da ništa ne govori. Ležali su jedno pokraj drugoga gledajući se licem u lice, nastojeći ponovno doći do daha.

- Bože moj, koliko te želim. - Christopher je zvučao kao da ga nimalo ne veseli ta činjenica. Prešao joj je palcem preko usana nabreklih od poljubaca.

- Iako te srdim?

- Ne srdiš me. - Pažljivo joj je zakopčao dugmad košulje. - Prvo sam mislio da me srdiš. Ali sad shvaćam da je osjećaj sličiji onomu kad dugo sjediš na stopalu. Potom se digneš, počneš se gibati, a krv koja kola do stopala pruža neugodan osjećaj, ali istodobno i dobar. Shvaćaš li me?

- Da. Škakljaju te stopala.

Osmijeh mu se pojavio na usnama. - Da, među ostalim.

Nastavili su zajedno ležati i zuriti jedno u drugo.

Beatrix je pomislila kako on ima najupečatljivije lice. Snažno, besprijekorno, a ipak spašeno od hladnog savršenstva vedrim crtama oko kutova očiju i naznakama senzualnosti na rubovima usana. Suptilno starenje dalo je njegovu izgledu nešto... iskusno. Bilo je to lice od kojega žensko srce brže zakuca.

Beatrix je sramežljivo ispružila ruku da mu dodirne ožiljak od bajunete na ramenu. Koža mu je bila poput prešanog satena, osim tamnog i nepravilnog kruga zacijeljene rane. - Ovo je sigurno bilo bolno - šapnula je. - Bole li te još te rane?

Christopher je lagano odmahnuo glavom.

- Pa... što te onda muči?

U tišini je položio ruku na kuk. Dok je razmišljao, gurnuo joj je prste pod dio košulje koji nije uvukla u hlače i počeo joj njima milovati kožu oko trbuha.

- Ne mogu ponovno biti onaj koji sam bio prije rata - naposljetku je rekao. - I ne mogu biti onaj koji sam bio tijekom rata. A ako ne mogu biti ni jedno ni drugo, onda više nisam siguran što mi preostaje. Osim spoznaje da sam ubio više ljudi nego što mogu pobrojiti. - Pogled mu je bio udaljen, kao da zuri u neku noćnu moru. - Prvo se baciš na časnike... to ih izbezumi, a potom sređuješ ostale dok se raspršuju. Osjećali su se poput igračaka koje dijete obara.

- Ali takve su ti bile zapovijedi. Oni su bili neprijatelji.

- Ne zanima me to. Bili su ljudi. Netko ih je volio. Nikad si to neću moći oprostiti. Ti ne znaš kakav je to osjećaj kad pogodiš čovjeka. Nikad nisi čula zapomaganja ranjenih na bojnopolju, preklinjanja da im se dade vode ili da netko dovrši ono što je neprijatelj započeo...

Odmaknuo se, sjeo i oborio glavu. - Imam napadaje bijesa - rekao je prigušenim glasom. - Jučer sam pokušao napasti jednog lakaja, jesu li ti to ispričali? Isuse, nisam ništa bolji od Alberta. Više nikad neću moći podijeliti krevet sa ženom... mogao bih je ubiti u snu i poslije uopće ne biti svjestan onoga što sam učinio.

Beatrix je također sjela. - Ti to ne bi napravio.

- Ne znaš to. Ti si tako nevina. - Christopher je zastao i drhtavo udahnuo. - Bože. Ne moga se izvući iz ovoga. A ne mogu s tim ni živjeti.

- S čim? - upitala ga je, nježno shvativši da ga nešto posebno muči, neka nepodnošljiva uspomena.

Christopher je nije doživio. Bio je na nekom drugom mjestu i promatrao sjene. Kad mu se počela približavati, podignuo je ruke kao u samoobrani. Ta gesta slomljena čovjeka, napravljena tako snažnim rukama, zasjekla se Beatrix ravno u srce.

Osjetila je neodoljivu potrebu da ga fizički približi, kao da ga želi odmaknuti od provalije. Umjesto toga zadržala je ruke u krilu zureći u mjesto gdje mu vrhovi kose padaju preko preplanulog vrata. Ledni mišići bili su mu nabrekli. Kad bi samo mogla zagladiti dlanom tu čvrstu, naboranu površinu. Kad bi ga barem mogla umiriti. Ali on je sam morao pronaći izlaz iz ovoga.

- Prijatelj mi je poginuo kod Inkermana - rekao je konačno sporim i hrapavim glasom. - Jedan od mojih poručnika. Zvao se Mark Bennett. Bio je najbolji vojnik u cijeloj regimenti. Uvijek je bio iskren. Šalio se kad god to ne bi trebalo raditi. Kad bi mu se zapovjedilo da nešto obavi, bez obzira na to koliko to bilo teško ili opasno, on bi to obavio. Riskirao bi život za svakoga od nas. Rusi su postavili puščana gnijezda po udubinama i kamenim kućicama sagrađenim s bočne strane brda. Pucali su izravno na naše topove, a general je došao do zaključka da se ruski položaj mora zauzeti. Odabrane su tri grupe jurišnika. Skupini husara zapovjedili su da dojašu do neprijatelja ako nas pokušaju okružiti. Predvodio ih je čovjek kojeg sam mrzio. Potporučnik Fenwick. Svi su ga mrzili. Zapovijedao je istom regimentom u kojoj sam ja započeo službovanje nakon kupovine čina.

Christopher je zašutio, sav uronjen u sjećanja. Napola spuštene trepavice bacale su mu špicaste sjene preko obraza.

- Zašto je bio toliko omražen? - Beatrix ga je naposljetku potaknula da nastavi.

- Fenwick je često bio okrutan bez razloga. Volio je kaznu zbog nje same. Naređivao bi bičevanja i kažnjavao vojnike zbog najmanjih prijestupa. Ja bih intervenirao kad bi on smišljao izlike za discipliniranje vojnika. Optužio me za nepoštivanje nadređenih i gotovo su me zbog toga izveli pred vojni sud. - Christopher je ispustio spor i drhtav uzdah. - Najviše sam zbog Fenwicka pristao na prebacivanje u jurišnike. A onda sam kod Inkermana doznao da ću morati ovisiti o njegovoj konjičkoj potpori. Stali smo u jednom klancu gdje smo se mogli zakloniti od zalutalih metaka prije nego što smo krenuli na rovove. Spuštala se noć. Oformili smo tri skupine. Otvorili smo vatru i Rusi su nam uzvratili, a potom smo odredili položaje koje smo morali zauzeti. Napredovali smo s puškama... zauzeli najviše što smo mogli, a potom je došlo do borbe prsa o prsa. Odvojio sam se od Bennetta tijekom borbe. Rusi su nas odbacili kad im je došla potpora, a onda su granate počele padati po nama. Nije prestajalo. Muškarci oko mene padali su kao snoplje... tijela su im se rastvarala, rane otvarale. Ruke i leđa gorjeli su mi od šrapnela. Nisam mogao pronaći Bennetta. Bilo je mračno, morali smo se povlačiti. Alberta

sam ostavio u klanču. Dozvao sam ga i on je prišao. Kroz sav taj pakao, protiv svakog prirodnog instinkta... Albert je došao da mi pomogne u pronalaženju ranjenika u toj tmini. Doveo me do dvojice u podnožju brda. Bennett je bio jedan od njih.

Beatrix je mučno sklopila oči i izvukla točan zaključak. -A Fenwick je bio drugi - rekla je.

Christopher je mrko kimnuo. - Fenwick je pao s konja koji mu je pobjegao. Jedna noga bila mu je slomljena... metak mu je prošao kroz bok... imao je dobre šanse preživjeti. Ali Bennett... prsa su mu bila posve otvorena. Jedva se održavao pri svijesti. Umirao je polako. Ja sam htio biti na njegovu mjestu, ja sam trebao biti tu umjesto njega. Uvijek sam riskirao. Bennett je bio onaj oprezni. Htio se vratiti svojoj obitelji i ženi do koje mu je stalo. Ne znam zašto to nisam bio ja. U tome je pakao bitke: sve je slučajno i nikad ne znaš hoćeš li ti biti slijedeći. Možeš se pokušati sakriti, ali granata će te svejedno pronaći. Možeš ići ravno na neprijatelja, njemu se metak može zaglaviti u cijevi i ti si spašen. Sve je to sreća. - Stisnuo je čeljust kad je počeo drhtati od emocija. - Htio sam ih obojicu odvesti na sigurno, ali nitko mi nije mogao pomoći. Nisam mogao ostaviti Fenwicka ondje. U slučaju zarobljavanja, neprijatelj bi od njega mogao dobiti ključne informacije. Imao je pristup svim generalovim zapovijedima, znao je sve o strategijama i nabavi... znao je sve.

Beatrix je zurila u njegov djelomično odmaknut profil. -Morao si prvo spasiti potporučnika Fenwicka - šapnula je dok ju je u prsima probadalo od suosjećanja i sažaljenja sve dok napokon nije shvatila. - Morao si ga spasiti umjesto prijatelja.

- Rekao sam Marku: 'Vratit ću se po tebe. Vratit ću se, kunem ti se. Ostavit ću Alberta s tobom.' U ustima mu se skupljala krv. Znao sam da mi želi nešto reći, ali da ne može. Albert je stajao pokraj njega, a ja sam podignuo Fenwicka, prebacio ga preko ramena i odveo do klanča. Kad sam se vratio po Bennetta, nebo je gorjelo, a od dima je bilo teško gledati samo nekoliko metara ispred sebe. Odsjaji od streljiva izgledali su poput munja. Bennetta nije bilo. Doslovno ga nije bilo. Povelili su ga sa sobom. A Albert je bio ranjen - netko ga je zasjekao bajunetom. Vidiš da mu jedno uho napola visi, to je onaj mali nazupčani dio koji mu poslije nisu zašili kako treba. Ostao sam uz Alberta s puškom i mi smo zadržali položaj sve dok jurišnici nisu ponovno krenuli u napad. Na kraju smo napokon zauzeli puščana gnijezda i stvar je bila okončana.

- Poručnik Bennett nije nikad pronađen? - upitala je Beatrix slabim glasom.

Christopher je odmahnuo glavom. - Nije vraćen u razmjenu zarobljenika. Nije mogao dugo poživjeti nakon zarobljavanja. Ali ja sam ga mogao spasiti. Nikad to neću znati. Isuse... - Obrisao je sjajne oči rukavom i zašutio.

Kao da je očekivao nešto... suosjećanje koje ne bi prihvatio ili osudu koju nije zaslužio. Beatrix se pitala što bi mu mogla reći osoba iskusnija i mudrija od nje. Nije to znala. Mogla mu je ponuditi samo istinu. - Moraš me poslušati - rekla mu je. - Bio je to nemoguć izbor. A poručnik Bennett... Mark... nije te ni za što okrivio.

- Ja krivim samog sebe. - Zvučao je iscrpljeno.

Koliko je samo umoran od smrti, pomislila je suosjećajno. *Koliko je umoran od tuge i krivnje*. Umjesto toga rekla mu je: - Pa, to je nerazumno. Sigurna sam da te muči pomisao na to da je on umro sam ili, još gore, u rukama neprijatelja. Ali nije važno kako umiremo, važno je kako živimo. Dok je Mark bio živ, znao je da je voljen. Imao je obitelj i prijatelje. To je najviše što čovjek može imati.

Christopher je odmahnuo glavom. Nije dobro. Riječi mu nisu mogle pomoći.

Beatrix mu je tad pružila ruku, ne mogavši se više suzdržati. Pustila je da joj ruka nježno klizne preko tople zlatne kože njegova ramena. - Mislim da ne bi trebao kriviti sebe - rekla je. - Ali nije važno što ja vjerujem. Ti do tog zaključka moraš doći sam. Nije tvoja krivica to što si se suočio s groznim izborom. Trebaš si dati vremena da sve to zacijeli.

- Koliko će vremena trebati? - upitao je ogorčeno.

- Ne znam - priznala je. - Ali imaš cio život pred sobom.

Zajedljivo se nasmijao. - Prokletstvo, baš mi je mnogo ostalo.

- Shvaćam da se osjećaš odgovornim zbog onoga što se dogodilo Marku. Ali već ti se oprostilo za sve stvari koje si smatrao svojim grijesima. *Tako je* - ustrajala je, dok je on odmahivao glavom. - Ljubav oprašta svemu. A toliko ljudi... -stala je kad je osjetila da se trese cijelim tijelom.

- Što si to rekla? - čula je njegovo pitanje izgovoreno šapatom.

Beatrix je shvatila pogrešku koju je upravo počinila. Odmaknula je ruke od njega.

Krv joj je počela šumjeti u ušima, a srce krenulo tako divlje kucati da je pomislila kako će se onesvijestiti. Bez razmišljanja se udaljila od njega, od kreveta, i krenula prema središtu sobe.

Beatrix je divlje disala i okrenula se kako ga ne bi pogledala.

Christopher je zurio u nju dok su mu oči sjale čudnim i luđačkim bljeskom. - Znao sam - šapnuo je.

Pitala se hoće li je pokušati ubiti.

Odlučila je ne čekati dalje da to dozna.

Strah joj je dao brzinu ustravljenе zečice. Jurnula je prije nego što je stigao zgrabiti je, dotrčala do vrata, otvorila ih i požurila niz veliko stubište. Čizme su joj bučno odjekivale po stubama dok je skakala niz njih.

Christopher ju je pratio do praga izvikujući joj ime.

Beatrix nije stala ni sekunde znajući da će je nastaviti pratiti čim se odjene.

Gđa Clocker stajala je na ulaznom hodniku izgledajući zabrinuto i zapanjeno. - Gospođice Hathaway? Što se...

- Mislim da će se sad spustiti iz svoje sobe - brzo je rekla Beatrix preskočivši zadnju stubu. - Vrijeme je da krenem.

- Je li on... jeste li vi?...

- Ako zatraži da mu osedlate konja - rekla je Beatrix u jednom dahu - onda vas molim da to učinite što *sporije*.

- Da, ali...

- Doviđenja.

Beatrix je izjurila iz kuće kao da su joj demoni za petama.

17. POGLAVLJE

Beatrix je požurila do mjesta za koje je znala da je tamo neće pronaći.

Bila je svjesna ironije da se od Christophera skriva baš na mjestu gdje bi najviše htjela provoditi vrijeme s njim i pokazati mu ga. Također je bila svjesna da se od njega ne može vječno skrivati. Morat će mu položiti račune.

Ali kad mu je vidjela lice u trenutku kad je shvatio da je ona ta koja ga je zavarala, željela je odgoditi to polaganje računa što kasnije.

Brzo je odjahala do tajne kućice na imanju lorda Westcliffa, svezala konja i otišla u sobu u tornju. Bila je slabo uređena s parom klimavih stolica, starim niskim divanom, ruševnim stolom i željeznim krevetnim okvirom uz jedan zid. Beatrix je čistila sobu i brisala prašinu te ukrasila zidove neuokvirenim skicama pejzaža i životinja.

Pokraj prozora nalazio se tanjurić s ostacima svijeća. Beatrix je prozračila sobu i počela hodati tamo-amo, mahnito mrmljajući nešto sebi u bradu.

- Vjerojatno će me ubiti. Dobro, to je bolje nego da trpim njegovu mržnju. Brzo davljenje i sve će biti gotovo. Kad bih barem mogla zadaviti samu sebe i poštediti ga te gnjavaže. Možda bih se trebala baciti kroz prozor. Da barem nisam napisala ona pisma. Da sam barem bila iskrena. Oh, što ako ode do kuće Ramsay i tamo me pričekava? Što ako...

Naglo je stala kad je začula buku vani. *Lavež*. Polako je prišla prozoru i opazila vedrog i dlakavog Alberta kako skakuće oko zgrade. Christopher je vezivao konja uz njezina.

Pronašao ju je.

- Oh, Bože - šapnula je Beatrix i problijedjela. Okrenula se i ledima oslonila na zid, osjećajući se kao zatvorenik koji se ima suočiti s pogubljenjem. Ovo joj je bio jedan od najgorih trenutaka u životu, a kad se uzmu u obzir ranije tegobe i muke Hathawayevih, to onda znači nešto.

Albert je u samo nekoliko trenutaka došao do sobe i prišao joj.

- Ti si ga doveo ovamo, zar ne? - optužila ga je Beatrix bijesnim šapatom. - *Izdajice!*

Albert je izgledao pomirljivo, pa je došao do stolice, skočio na nju i položio bradu na šape. Strignuo je ušima kad je čuo odmjereni bat koraka po stubama.

Christopher je ušao u sobu spustivši glavu dok je prolazio kroz mala srednjovjekovna vratašca. Uspravio se i nakratko promotrio prostor oko sebe prije nego što je prodornim pogledom prostrijelio Beatrix. Zurio je u nju s jedva potiskivanim gnjevom muškarca kojemu se jednostavno previše toga dogodilo.

Beatrix je poželjela da je tip žene koji se u ovakvom trenutku onesvijesti. To joj se činilo jednim prikladnim odgovorom na ovakvu situaciju.

Nažalost, bez obzira na silovito prizivanje nesvjestice, um joj je ostao svjestan.

- Tako mi je žao - zacičala je.

Nije bilo odgovora.

Christopher joj je polako prišao, kao da je mislio da će mu ona ponovno pokušati izmaknuti. Ispružio je ruke i uhvatio je za nadlaktice tako čvrsto da joj nije pružio priliku za bijeg.

- Reci mi zašto si to učinila - kazao je tihim i ustreptalim glasom punim... mržnje? Bijesa? - Ne, prokleta bila, ne plači. Je li to bila igra? Ili samo pomoć za Prudence?

Beatrix je skrenula pogled i slomljeno zajecala. - *Ne*, to nije bila igra... Pru mi je pokazala tvoje pismo i rekla mi da ne namjerava odgovoriti na njega. A ja sam *moralna*. Osjećala sam kao da je pisano za mene. Mislila sam poslati samo jedno pismo. Ali ti si potom odgovorio i ja sam si dopustila još jedan odgovor... potom još jedan, pa još jedan...

- Koliko je tu bilo istine?

- Sve je istina - izlanula je Beatrix. - Osim Pruina potpisa. Sve ostalo je stvarno. Ako mi ništa drugo ne vjeruješ, molim te da mi samo u to povjeruješ.

Christopher je dugo šutio. Počeo je teško disati. - Zašto si prestala?

Osjetila je koliko mu je teško postaviti ovo pitanje. Ali, neka joj je Bog na pomoći, njoj je bilo još teže odgovoriti.

- Zato što me previše boljelo. Riječi su mi isuviše značile.

- Prisilila se na nastavak iako je već počela plakati. - Zaljubila sam se u tebe, a znala sam da te nikad neću moći imati. Nisam se više mogla pretvarati da sam Pru. Toliko sam te zavoljela i nisam mogla...

Riječi su joj naglo bile prigušene.

Shvatila je omamljeno da je on ljubi. Što je to značilo? Što je on želio? Što... misli su joj se rastakale i ona je prestala tražiti smislenost u njima.

Sklopio je ruke oko nje držeći je jednom za vrat. Drhtala je kao prut i privila se uza nj. Ustima joj je prigušivao jecaje, lizao je duboko i ljubio snažno i divljački. To je sigurno samo san, ali opet, njezini osjeti su ustrajali na tomu da se radi o javi dok su je okruživali njegov miris, toplina i silina. Privukao ju je još bliže k sebi, toliko da je teško disala. Nije ju to ni zanimalo. Ispunjavao ju je i drogirao užitak poljupca, a kad je on zabacio glavu, ona se usprotivila zbunjenim jecajem.

Christopher ju je prisilio da ga ponovno pogleda. - Zavoľjela? - upitao je hrapavim glasom. - Prošlo vrijeme?

- Sadašnje - uspjela je nekako izustiti.

- Rekla si mi da te pronađem.

- Nisam ti namjeravala poslati tu poruku.

- Ali poslala si je. Željela si me.

- Da. - Još više suza poteklo joj je iz očiju koje su ju pekle. On se sagnuo prislanjajući usta na njih i kušajući slani okus žalosti.

Sive oči gledale su u njezine, a više nisu bile hladne poput leda, nego nježne poput dima. - Volim te, Beatrix.

Možda se naposljetku ipak uspije onesvijestiti.

Klecanje koljena svakako je podsjećalo na nesvjesticu, a glava joj je pala na njegovo rame dok ih je on spuštao na pohabani sag. Christopher joj je podmetnuo ruku ispod vrata i ponovno spojio usne s njezinima. Beatrix je nato bespomoćno reagirala, ništa mu nije mogla uskratiti. Noge su im se ispreplele, a on je trljao svoje bedro o njezino.

- Mislila sam da ćeš me zamrziti... - njezin omamljen glas zvučao je kao da stiže izdaleka.

- Nikad. Mogla si pobjeći u najdalji zemaljski kut. Nema tog mjesta na kojemu te ja ne bih volio. Nisi ništa mogla učiniti da me u tomu spriječiš.

Zadrhtala je zbog onoga što joj je radio dok joj je rukama rastvarao odjeću i zavlacio ih ispod nje. Grudi su joj bile vrele, a bradavice su joj se ukrućivale dok ih je dodirivao. - Mislila sam da ćeš me ubiti - rekla je i to joj je bilo teško izreći.

Slabašan smiješak zatitrao mu je na usnama. - Ne. Nisam ti to namjeravao učiniti. - Približio joj je usta i poljubio je s grubim i izglednjelim žarom. Raskopčao joj je hlače i otkrio zategnutu kožu trbuha. Rukom je prodro dublje kroz labave hlače obujmivši je oko ogoljenog kuka. Istraživao ju je prstima s nježnom i upornom znatiželjom od koje se koprcala i ježila.

- Christophere - rekla je promuklim glasom dok mu je petljala oko hlača, ali on ju je uhvatio za zapešće i odgurnuo.

- Prošlo je previše vremena. Nemam povjerenja u sebe dok sam s tobom.

Pritisnuo joj je vrelo lice uz vrat gdje mu je košulja bila rastvorena, a Beatrix je na razdvojenim usnama osjetila kako s mukom guta pljuvačku. - Želim biti tvoja.

- Jesi, i neka ti je Bog na pomoći.

- Onda me voli. - Grozničavo ga je poljubila u vrat. - Voli me...

- Tiho - šapnuo je Christopher. - I ovako se mučim sa samokontrolom. Ne bi ti bilo dobro. - Poljubio joj je raspletenu kosu dok ju je milovao rukom po boku. - Razgovaraj sa mnom. Bi li mi doista dopustila da se oženim s Prudence?

- Ako bi izgledao sretan s njom. Ako bi ona bila ta koju želiš.

- Ja sam želio *tebe*. - Poljubio ju je tako strastveno, kao da je kažnjava. - Gotovo me izludilo što sam u njoj tražio sve ono što volim, a to nisam mogao pronaći. A onda sam te iste stvari počeo zapažati u tebi.

- Žao mi je.

- Trebala si mi reći.

- Da. Ali znala sam da ćeš biti ljutit. I mislila sam da baš nju želiš. Lijepu i živahnu...

- S inteligencijom i dosjetljivošću prešanog komada željeza.

- Zašto si joj uopće napisao to pismo?

- Bio sam usamljen. Nisam je dobro poznao. Ali trebao mi je... netko. Kad sam primio onaj odgovor, o Mawdsleyjevu magarcu i mirisu listopada s ostatkom... tad sam se počeo zaljubljevati. Mislio sam da je to neka druga strana Pru koju još nisam vidio. Nikad mi nije palo na pamet da je pisma napisala druga osoba. - Mrko ju je pogledao.

Beatrix je njemu uputila skrušen pogled. - Znala sam da ne bi htio moja pisma. Znala sam da nisam žena kakvu želiš.

Christopher je prevrnuo Beatrix na bok i pritisnuo je uz svoj nabrekli ud. - Osjećaš li sada da te ne želim?

Njegov čvrst stisak, goropadna vreolina tijela, sve joj je to omamilo osjetila... kao da je pijana... kao da ispija zvjezdanu svjetlost. Sklopila je oči i naslonila mu se licem na rame. - Smatrao si me čudakinjom - rekla je ponešto prigušenim tonom.

Prešao joj je usnama preko ruba uha i stao pokraj vrata. Osjetila je da se smiješi. - Draga moja ljubavi... pa ti i jesi takva.

Odgovorila mu je širokim osmijehom koji joj je zatitrao na usnama. Drhtala je dok se Christopher gibao iznad njegovurkajući je i razdvajajući joj

bedra svojima. Primila je bezbroj nestrpljivih i dubokih poljubaca koji su joj krv pretvorili u vatru. Počeo ju je milovati snažnim i žuljevitim rukama, pravim vojničkim. Svukao joj je hlače s blijedih kukova.

Oboje su stenjali i disali isprekidano dok joj je on dlanom prekrivao intimne dijelove. Milovao je njezinu vrelu vlažnost, razdvajao je i širio, draškajući vrhom prsta ulaz u njezino tijelo.

Ležala je tiho i bez pogovora dok joj je luđačko kucanje srca posvuda odjekivalo. Ulazio je u nju prelazeći prstom preko prepreke nevinosti. Oborio je glavu i pritisnuo usta na nježne obline njezinih grudi. Zastenjala je kad je osjetila kako joj uzima tvrdi pupoljak između usana. Počeo ga je usisavati lupkajući ritmično jezikom prilikom svakog laganog potezanja. Ušao je dublje prstom, draškajući je po neizrecivo osjetljivom mjestu.

Beatrix se koprcala ne vidjevši ništa ispred sebe. Osjećala je očajničku napetost u donjem dijelu tijela. Zajecala je kad ju je zahvatio val nezamisliva užitka, a on ju je poveo još dublje i dalje. Uspjela je nešto izustiti preko suhих usana, zapanjenim i drhtavim glasom. - Christophere... ja ne mogu...

- Pusti da se dogodi - šapnuo joj je uz rumenu kožu. -Pusti da ti dođe.

Milovao ju je u opakoj i senzualnoj kadenci, dovodeći je do još viših vrhunaca. Mišići su joj se stezali od uzbudljive navale osjeta, a tad je tijelo počelo sve usisavati u sebe, vene su joj se širile, a vrelna navaljivala. Beatrix ga je hvatala za glavu, uranjala mu rukama u kosu i privlačila usta k svojim. Odmah ju je poslušao upijajući njezine uzdahe i čarobnim joj rukama umirujući oštre grčeve.

Užitak je polako i lijeno jenjavao ostavljajući je slabom i uzdrhtalom. Beatrix se stresla i otvorila oči vidjevši samu sebe na podu, polugolu, u rukama muškarca kojeg voli. Bio je to čudan, slastan i ranjiv trenutak. Položila je glavu na udubinu njegove ruke. Vidjela je Alberta, koji je zaspao na stolici, kako je uzvišen i nezainteresiran naspram njihovih ludorija.

Christopher ju je sporo milovao, prelazeći prstima kroz udolinu između njezinih grudi.

Beatrix je zabacila glavu unatrag kako bi ga mogla pogledati. Znoj je dao sjaj ispoliranog metala njegovoj koži, a snažne muške crte lica izgledale su mu brončano. Bio je nečim zaokupljen, kao da ga je fasciniralo njezino tijelo, kao da je načinjena od dragocjenog materijala koji nikada prije nije susreo. Osjetila mu je nježan i vreo dah kad se sagnuo poljubiti joj unutarnju stranu zapešća. Pustila ga je da ostavi vršak jezika na slabašnom pulsu. Ova intimnost s njim bila je tako nova i tako potrebna, baš kao otkucaji vlastitoga srca.

Nije željela više nikada biti izvan njegova zagrljaja. Htjela je zauvijek biti s njim.

- Kad ćemo se vjenčati? - upitala ga je malaksalim glasom.

Christopher joj je prešao usnama preko obraza. Stegnuo ju je malo snažnije.

A potom je zašutio.

Beatrix je iznenađeno trepnula. Njegovo oklijevanje potreslo ju je poput kante hladne vode. - Mi ćemo se oženiti, zar ne?

Christopher ju je pogledao u rumeno lice. - To je teško pitanje.

- Ne, nije. To je jednostavno pitanje na koje se odgovara s da ili ne!

- Ne mogu te oženiti - rekao je tiho - sve dok se ne uvjerim da će to biti dobro za tebe.

- Zašto uopće sumnjaš?

- Znaš ti zašto.

- Ne znam!

Usta su mu se iskrivila. - Napadaji bijesa, noćne more, čudna viđenja, pretjerano opijanje... zar ti bilo što od toga zvuči poput čovjeka prikladnog za brak?

- Oženit ćeš Prudence - rekla je Beatrix ljutito.

- Neću. Ne bih to priuštio nijednoj ženi. A najmanje onoj koju volim više od vlastitoga života.

Beatrix se odmaknula i sjela podižući labave hlače. - Koliko namjeravaš čekati? Ti očito nisi savršen, ali...

- Ne biti *savršen* nešto je u rangu ćelavosti ili rohavosti. Moji problemi su malo važniji od toga.

Beatrix mu je odgovorila tjeskobnim mrmljanjem. - Ja dolazim iz obitelji ljudi s manama koji se žene drugim ljudima s manama. Svatko od nas riskirao je zbog ljubavi.

- Previše te volim da bih riskirao tvoju sigurnost.

- Onda me voli još više - preklinjala ga je. - Toliko da se možeš oženiti mnome bez obzira na prepreke.

Christopher ju je ljutito pogledao. - Zar ne misliš da bi mi bilo lakše uzeti ono što želim, i to bez obzira na posljedice? Želim te pokraj sebe u svakom trenutku dana. Želim te svake noći u zagrljaju. I toliko silno želim voditi ljubav s tobom da ne mogu ni disati. Ali ne smijem dopustiti da ti se na bilo koji način naudi, pogotovo ne mojim rukama.

- Ti mi ne bi naudio. Instinkti ti ne bi dali.

- Moji instinkti su instinkti luđaka.

Beatrix je sklopila ruke oko svijenih koljena. - Voljan si prihvatiti moje probleme - rekla je žalosno - ali mi ne daš da ja prihvatim tvoje. - Objemila je lice rukama. - Ti meni ne vjeruješ.

- Znaš da se ne radi o tome. Ja ne vjerujem sebi.

Bilo joj je teško ne zaplakati u tom hirovitom stanju. Situacija je bila tako golemo nepravедna. Luđacki.

- Beatrix. - Christopher je kleknuo pokraj nje privlaćeći je k sebi. Ukočila se. - Daj mi da te držim - kazao joj je uz uho.

- Ako se ne vjenčamo, kad ću te onda viđati? - upitala ga je tugaljivo. - Na posjetima s pratnjom? Tijekom vožnje kočijom? U ukradenim trenucima?

Christopher joj je zagladio kosu zureći joj u vlažne oči. -To je više od onoga što smo dosad imali.

- To nije dovoljno. - Beatrix ga je obgrlila rukama. - Ja te se ne bojim. - Zgrabila ga je za košulju i malo ga protresla da dodatno naglasi svoje riječi. - Želim te, ti mi kažeš da me želiš, a jedino što nam stoji na putu si *ti*. Nemoj mi govoriti da si preživio sve one bitke i onoliko prepatio da bi došao kući za *ovo*...

Položio joj je prste na usta. - Tiho. Pusti me da razmislim.

- Što tu imaš...

- Beatrix - upozorio ju je.

Zašutjela je, promatrajući stroge crte njegova lica.

Christopher se namrštio, važući razne mogućnosti. U sebi je raspravljao o problemu ne dolazeći do bilo kakva zadovoljavajućeg rješenja.

Beatrix mu je u tišini položila glavu na rame. Tijelo mu je bilo toplo i ugodno, a meki mišići lako su primali njezinu težinu. Koprcala se da mu priđe bliže sve dok nije osjetilazadovoljavajuću tvrdoću njezinih prsa uz svoje grudi. Namještala se sve dok mu nije osjetila čvrst pritisak naniže. Tijelo joj je žudjelo za tim da ga primi. Kriomice mu je liznula slanu kožu vrata.

On joj je položio ruku na kuk. U glasu mu se osjetila zabavljenost. - Prestani se migoljiti. Muškarac ne može misliti kad mu to radiš.

- Još nisi završio s razmišljanjem?

- Nisam. - Ali osjetila je da se smiješi kad ju je poljubio u čelo. - Ako se ja i ti vjenčamo - rekao je konačno - onda ću biti stavljen u položaj da štitim ženu od samoga sebe. A tvoje blagostanje i sreća meni znače sve.

Ako... Beatrix je osjetila kako joj se srce popelo u grlo. Krenula je nešto zaustiti, ali Christopher joj je podmetnuo zglobove prstiju pod bradu i nježno joj sklopio usta. - Bez obzira na fascinantne zamisli kakve tvoja obitelj gaji u vezi s brakom - nastavio je - ja imam tradicionalan pogled. Suprug je gospodar kućanstva.

- Oh, svakako - rekla je Beatrix malčice ishitreno. - Moja obitelj vjeruje i u to.

Sumnjičavo je zaškiljio.

Možda su ipak predaleko otišli. Beatrix se ponadala da će ga razuvjeriti, pa je protrljala obraz uz njegovu ruku. - Mogu li zadržati svoje životinje?

- Naravno. - Glas mu je postao mekši. - Nikad ti ne bih zabranio nešto što ti je toliko važno. Iako si ne mogu pomoći, a da te ne upitam... možemo li se dogovoriti još oko ježa?

- Meduza? Oh, ne, ona ne može sama preživjeti. Majka ju je ostavila kao malenu, a ja se otad brinem za nju.

Pretpostavljam da bih joj mogla pokušati pronaći novi dom, ali iz nekog razloga ljudi još nisu spremni na ježeve kao kućne ljubimce.

- Kako čudno od njih - rekao je Christopher. - Dobro, Meduza ostaje.

- Ti me prosiš? - upitala je Beatrix ponadavši se.

- Ne. - Christopher je sklopio oči i kratko uzdahnuo. - Ali razmatram tu zamisao, iako to nije nimalo pametno.

18. POGLAVLJE

O djahali su ravno do kuće Ramsay s Albertom koji je radosno poskakivao za njima. Bilo je skoro vrijeme za večeru, što je pak značilo da su Cam i Leo vjerojatno završili s današnjim poslovima. Beatrix je poželjela da ima vremena kako bi mogla pripremiti obitelj na ovu situaciju. Bilo joj je i te kako drago što je Merripen još uvijek u Irskoj zato što je on imao tu navadu da sve došljake gleda podozrivo, a to Christopheru ne bi nimalo olakšalo. I Leo bi mogao imati neke prigovore. Najbolje je bilo prići Camu koji je bio daleko najrazumniji muškarac u cijeloj obitelji.

Ipak, kad je Beatrix pokušala predložiti Christopheru komu pristupiti i što reći, on ju je prekinuo poljupcem i rekao joj da će se već sam snaći.

- Dobro - rekla je Beatrix nevoljko. - Ali upozoravam te, oni bi se mogli protiviti ovoj vezi.

- *Ja* se protivim ovoj vezi - obavijestio ju je Christopher. - Barem nam je to svima zajedničko.

Ušli su u kuću i otišli do obiteljskog salona u kojemu su Cam i Leo razgovarali, dok je Catherine sjedila za malim pisaćim stolom.

- Phelane - obratio mu se Cam s blagim osmijehom - zar ste došli vidjeti pilanu?

- Hvala vam, ali ovdje sam iz posve drugog razloga.

Leo, koji je stajao pokraj prozora, promotrio je Christopherovu zgužvanu odjeću i opazio koliko je Beatrix sva raščupana. - Beatrix, draga, zar si napustila imanje tako odjevena?

- Samo ovaj put - rekla je pomirljivo. - Bila sam u žurbi.

- Ta žurba ima neke veze s kapetanom Phelanom? - Leov oštar pogled prebacio se na Christophera. - O čemu želite razgovarati?

- Osobna stvar - rekao je Christopher tiho. - Tiče se vaše sestre. - Skrenuo je pogled s Cama na Lea. Inače ne bi trebao ni pitati komu od njih

pristupiti. Leo bi, kao lord na ovom imanju, bio prvi izbor. Ipak, Hathawayevi kao da su se dogovorili za nekonvencionalnu podjelu uloga.

- S kojim bih od vas trebao porazgovarati? - upitao je Christopher.

Oni su pokazali jedan na drugoga i odgovorili u isti tren.

- S njim.

Cam se obratio Leu. - Ti si vikont.

- A ti si onaj koji se uglavnom bavi ovakvim stvarima - usprotivio se Leo.

- Da. Ali tebi se neće svidjeti moje mišljenje.

- Ne razmatraš valjda o tomu da im daš pristanak, zar ne?

- Od svih sestara Hathaway - rekao je Cam smireno - Beatrix je najprikladnija da samoj sebi odabere supruga. Imam povjerenja u njezinu prosudbu.

Beatrix ga je pogledala sa sjajnim osmijehom. - Hvala ti, Came.

- O čemu ti to? - zahtijevao je Leo odgovor od šurjaka. - Ne možeš imati povjerenja u Beatrixinu prosudbu.

- Zašto ne mogu?

- Premlada je - rekao je Leo.

- Imam dvadeset tri godine - usprotivila se Beatrix. - Da sam pas, već bih bila mrtva.

- I žena si - ustrajao je Leo.

- Molim? - prekinula ga je Catherine. - Ti pripisuješ ženama slabu prosudbu?

- U ovim stvarima da. - Leo je pokazao na Christophera. - Samo pogledaj čovjeka, stoji ovdje kao kakvo proketo grčko božanstvo. Zar ti misliš da ga je ona odabrala zbog intelekta?

- Diplomirao sam na Cambridgeu - rekao je Christopher ogorčeno. - Da nisam možda trebao ponijeti diplomu sa sobom?

- U ovoj obitelji - ubacio se Cam - ne zahtijevamo fakultetsko obrazovanje da bismo dokazali nečiju inteligenciju. Lord Ramsay savršen je primjer kako jedno nema veze s drugim.

- Phelane - obratio mu se Leo - ja ne namjeravam vrijeđati, ali ipak...

- To njemu dolazi prirodno - slatko ga je prekinula Catherine.

Leo je ljutito pogledao suprugu i ponovno obratio pozornost na Christophera. - Vi i Beatrix se ne poznajete dovoljno dugo da biste razmišljali o braku. Koliko je meni poznato, radi se o samo nekoliko tjedana. I što je s Prudence Mercer? Vi ste praktički zaručeni, zar ne?

- To ste istaknuli s punim pravom - rekao je Christopher - i ja ću vam odgovoriti. Ali morate odmah znati da sam ja protiv veze.

Leo je zbunjeno trepnuo. - Mislite da ste protiv veze s gospodicom Mercer?

- Pa... da. Isto sam tako i protiv veze s Beatrix.

Tišina je zavladała prostorijom.

- Ovo je nekakav trik - rekao je Leo.

- Nažalost, nije - odgovorio je Christopher.

Opet je uslijedila tišina.

- Kapetane Phelane, jeste li ovamo došli po blagoslov da možete oženiti Beatrix? - upitao je Cam pažljivo birajući riječi.

Christopher je odmahnuo glavom. - Ako odlučim oženiti Beatrix, to ću učiniti s vašim blagoslovom ili bez njega.

Leo je pogledao Cama. - Bože dragi - rekao je zgađeno - pa ovo je gore od Harryja.

Camov izraz lica odavao je razdražljivo strpljenje. - Možda bismo obojica trebali porazgovarati s kapetanom Phelanom u knjižnici. Uz konjak.

- Ja ću vlastitu bocu - rekao je oraspoloženi Leo predvodeći ih.

Christopher im je sve ispričao, osim nekoliko intimnih detalja. Nije se štedio kad se poveo razgovor o njegovim manama, ali je bio odlučan da zaštiti Beatrix od kritika, pa čak i od njezine obitelji.

- Ovo igranje igara ne sličij njoj - rekao je Leo, odmahujući glavom kad mu je Christopher ispričao za pisma. - Bog zna što joj se dogodilo da učini takvo što.

- Nije to bila igra - rekao je Christopher tiho. - Pretvorilo se u nešto što nijedno od nas nije očekivalo.

Cam ga je promatrao sumnjičavim pogledom. - U uzbuđenju oko svih ovih otkrića, Phelane, čovjek bi se lako mogao izgubiti. Jeste li vi *doista sigurni* u ono što osjećate prema Beatrix? Zato što je ona...

- Jedinstvena - nadopunio je Leo.

- To znam. - Christopher je osjetio da mu se na usnama počinje ocrtavati humorističan trag. - Znam da nenamjerno krade stvari. Nosi muške hlače, u razgovorima spominje grčke filozofe i pročitala je isuviše veterinarskih priručnika. Znam da zadržava ljubimce za koje drugi ljudi plaćaju živoderima. - Osjetio je žudnju razmišljajući ovako o Beatrix. - Znam da nikad ne bi mogla živjeti u Londonu i da može biti sretna samo ako je u blizini prirode. Znam da je suosjećajna, inteligentna i hrabra te da je napuštenost jedina stvar koje se istinski boji. A ja joj to nikad ne bih učinio jer je volim toliko da sam već izvan sebe. Ali postoji jedan problem.

- Kakav? - upitao je Leo.

Christopher je odgovorio samo jednim sumornim slogom.

- Ja.

Minute su prolazile dok je Christopher objašnjavao ostatak priče... njegovo neobjašnjivo ponašanje nakon rata, simptome stanja koje je sličilo na ludilo. Vjerojatno ga nije trebalo iznenaditi to što su oni te informacije primili bez očite uzbune. Ali, ipak se pitao: kakva je ovo obitelj?

Usljedio je trenutak tišine kad je Christopher završio.

Leo je s očekivanjem pogledao Cama. - Onda?

- Onda što?

- Sad je vrijeme za izricanje neke od tvojih prokletih romskih izreka. Nešto o pijetlovima koji nesu jaja ili o svinjama koje plešu u voćnjaku. To uvijek činiš. Hajde onda.

Cam ga je sarkastično pogledao. - Sad mi ništa ne pada na pamet.

- Bože moj, morao sam slušati stotine njih. A Phelan ne mora *nijednu*?

Cam je ignorirao Lea i skrenuo pozornost na Christophera. - Vjerujem da će problemi koje ste opisali postajati sve manji i manji s vremenom. - Zastao je. - Naš brat Merripen bi vam to potvrdio da je kojim slučajem ovdje.

Christopher ga je pozorno pogledao.

- Nikad se nije borio u ratu - nastavio je Cam tiho - ali nasilje i šteta je nešto što se teško može ograničiti samo na bojno polje. Morao se on boriti protiv svojih demona koje je pokorio. Ne vidim razloga zašto i vi to ne biste mogli učiniti.

- Mislim da bi Phelan i Beatrix trebali pričekati - rekao je Leo. - Ništa neće izgubiti čekanjem.

- Ne znam - rekao je Cam. - Romi kažu: 'Uzmi si previše vremena, pa će vrijeme uzeti tebe.'

Leo je izgledao samodopadno. - Znao sam da će biti izreka.

- S dužnim poštovanjem - promrmljao je Christopher - ovaj razgovor ne vodi nikamo. Bar jedan od vas trebao bi istaknuti zašto Beatrix zaslužuje boljeg čovjeka.

- To sam rekao o svojoj ženi - primijetio je Leo. - I zato sam je oženio prije nego što je mogla pronaći takvoga. - Blago se nasmiješio promatrajući Christopherovo namrgođeno lice. - Zasad me vaše mane nisu toliko impresionirale. Pijete više nego što biste trebali, imate problema s kontroliranjem nagona i lako planete. To su vam sve praktički uvjeti da uđete u obitelj Hathaway. Pretpostavljam da mislite kako bi se Beatrix trebala udati za tihoga mladog gospodina kojemu uzbuđenje predstavlja

skupljanje burmutica ili pisanje soneta. Pa, pokušali smo, i to nije upalilo. Ona ne želi takva muškarca. Očito želi nekoga poput vas.

- Previše je mlada i sklona idealiziranju da bi znala za nešto bolje - rekao je Christopher. - Ja krivim njezinu prosudbu.

- I ja - odvratio je Leo. - Ali, nažalost, meni nijedna sestra ne dopušta da joj ja odaberem supruga.

- Polako vas dvojica - smireno ih je prekinuo Cam - ja imam pitanje za vas, Phelane... Odlučite li se na beskonačno čekanje prije nego što zaprosite Beatrix... namjeravate li se s njom vidati u međuvremenu?

- Da - rekao je Christopher iskreno. - Mislim da me nitko ne bi smio odvojiti od nje. Ali bit ćemo oprezni.

- Sumnjam - rekao je Leo. - Jedino što Beatrix zna o opreznosti jest slovanje.

- Brzo će krenuti tračevi - rekao je Cam - i kritike koje će naškoditi Beatrixinu ugledu. Rezultat će biti takav da ćete se svejedno morati oženiti njome. Nema baš smisla odgađati nešto neizbježno.

- Vi, dakle, želite da je ja oženim? - upitao je Christopher s nevjericom.

- Ne - odgovorio je Cam tugaljiva lica. - Ali ne mogu reći da sam oduševljen alternativom. To bi rastužilo Beatrix. Osim toga, tko bi od nas bio dobrovoljac koji bi joj kazao da će morati čekati?

Zašutjela su sva trojica.

Beatrix je znala da će te večeri doći do dragocjenog malog odmora jer joj je ranije mozak bio previše zaokupljen brigama i raznim pitanjima da bi mogla zaspati. Christopher nije ostao na večeri, nego je otišao odmah nakon razgovora s Camom i Leom.

Amelia, koja se spustila u prizemlje nakon što je uspavala Alexa, nije ni pokušala skriti zadovoljstvo vijestima. - Sviđa mi se - rekla je grleći Beatrix i odgurujući je potom da je promotri s osmijehom. - Čini mi se kao dobar i častan muškarac.

- I hrabar - dometnuo je Cam.

- Da - odgovorila je Amelia trezveno. - Ne može se zaboraviti ono što je učinio u ratu.

- Oh, nisam mislio na to - kazao joj je Cam. - Ciljao sam na činjenicu da je voljan oženiti se jednom od sestara Hathaway.

Amelia mu je isplazila jezik, a on se široko nasmiješio.

Odnos ovoga para bio je toliko ležeran, a ipak začinjjen zaigranošću i flertom.

Beatrix se pitala hoće li ona i Christopher ikada postići nešto slično tomu i hoće li pasti neke njegove obrane kako bi mu se ona mogla približiti.

Beatrix se namrštila i sjela pokraj Amelije. - Stalno pitam za razgovor koji su Leo i Cam vodili s Christopherom i čini mi se da ništa nije odlučeno ni razriješeno. Samo su pili konjak.

- Uvjerili smo Phelana da smo i te kako sretni što ćemo mu prepustiti tebe i tvoju menažeriju - odvratio je Leo. - Nakon toga je rekao da će morati razmisliti.

- O čemu? - Beatrix je zahtijevala odgovor. - O čemu se tu ima razmišljati? Zašto mu treba toliko dugo da odluči?

- On je muško, draga moja - objasnila je Amelia ljubazno. - Ustaljeno mišljenje njima predstavlja napor.

- Za razliku od žena - odvratio je Leo - koje imaju začuđujuću sposobnost donošenja odluka bez ikakva razmišljanja.

Christopher je ujutro došao do kuće Ramsay izgledajući silno... *vojnički*, unatoč činjenici da je bio odjeven u ležernu odjeću za šetnju. Bio je tih i besprijekorno uljudan dok je tražio dopuštenje da otprati Beatrix u šetnju. Iako je Beatrix bila uzbuđena što ga vidi, bilo joj je i nelagodno. On je izgledao oprezno i strogo, kao muškarac koji mora obaviti neugodnu dužnost.

Ovo nije mirisalo na dobro.

Beatrix je ipak zadržala vedro lice vodeći Christophera na jednu od svojih omiljenih šumskih šetnji, s desne strane prema farmi, a s lijeve prema šumi. Potom su ušli ravno u šumu prelazeći preko drevnih staza i završavajući duž potoka. Albert je išao tamo-amo njuškajući neumorno dok su napredovali.

-... kad god pronadeš ovakvu čistinu - govorila je Beatrix vodeći Christophera prema maloj i suncem prošaranoj livadi - onda se vjerojatno radi o ograđenom polju iz brončanog doba. Nisu tad ništa znali o gnojenju, pa kad dio zemlje više ne bi donosio prinosa, onda bi jednostavno očistili novo područje. Tad bi stara područja prekrila žutilovka, bujad i vrijesak. A ovdje sam... - pokazala mu je šupljinu u hrastu pokraj čistine - promatrala u rano ljeto leglo sokola lastavičara. Sokoli ne prave vlastita gnijezda, nego se koriste onima koja su izgradile druge ptice. Tako su brzi kad lete, izgledaju poput srpova koji zasijecaju zrak.

Christopher ju je pažljivo slušao. Povjetarac mu se lagano poigravao tamnoplavom kosom i blag osmijeh zatitrao mu je na usnama, pa je izgledao tako zgodan da je bilo teško ne razjapiti usta pred njim. - Ti poznaješ sve tajne šume, zar ne? - nježno ju je upitao.

- Toliko toga još moram naučiti, ja sam tek zagrebla po površini. Ispunila sam bilježnice skicama životinja i biljaka, a stalno pronalazim nove koje trebam proučavati. - Čeznutljivo je uzdahnula. - Priča se da će se osnovati društvo za prirodnu povijest u Londonu. Kad bih barem mogla biti dio toga.

- A zašto ne bi mogla biti?

- Sigurno neće primati dame - rekla je Beatrix. - Nijedno od tih društva nas ne prima. Bit će to prostorija puna staraca sa zaliscima koji puše lule i dijele entomološke zabilješke. A to je šteta, jer se usuđujem reći da o insektima mogu govoriti podjednako dobro kao i oni.

Spor osmijeh prešao mu je preko lica. - Meni je drago što nemaš ni zaliske ni lulu - rekao je. - Ipak, šteta da nekomu tko voli životinje i insekte poput tebe nije dopušteno raspravljati o njima. Možda bismo ih mogli uvjeriti da naprave iznimku u tvom slučaju.

Beatrix ga je iznenađeno pogledala. - Učinio bi to? Ne bi ti smetalo da ti žena ima tako neobične interese?

- Naravno da ne bi. Ne bi imalo smisla oženiti ženu neobičnih interesa pa onda nastojati prebaciti je na obične, zar ne?

Oči su joj se raširile. - Hoćeš li me sad zaprositi?

Christopher ju je okrenuo da ga može pogledati u lice, milujući je prstima ispod brade i podižući joj lice naviše. - Prvo želim raspraviti o nekim stvarima.

Beatrix ga je pogledala s očekivanjem.

Izraz njegova lica postao je trezveniji. Uhvatio ju je za ruku i krenuo s njom duž travnate staze. - Prvo... mi nećemo moći dijeliti krevet.

Trepnula je. I pitala ga s oklijevanjem: - Imat ćemo platonski odnos?

On se malčice smeo. - *Ne*. Bože, ne. Mislio sam da ćemo imati odnose, samo nećemo spavati zajedno.

- Ali... mislim da bi mi se svidjelo spavati s tobom.

Čvršće joj je stegnuo ruku. - Moje noćne more će te držati budnom.

- To mi neće smetati.

- Mogao bih te nehотиčno zadaviti u snu.

- Oh. Dobro, to bi mi već moglo zasmetati. - Beatrix se namrštila dok se koncentrirala u sporoj šetnji. - Mogu li ja zauzvrat iznijeti jedan svoj zahtjev?

- Da, o čemu se radi?

- Bi li se mogao ostaviti ispijanja žestokih pića i odsad piti samo vino? Znam da se alkoholom služiš kao lijekom za svoje ostale probleme, ali možda ih to samo pogoršava i...

- Ne moraš me nagovarati na to, ljubavi. Već sam to odlučio učiniti.

- Oh. - Zadovoljno mu se nasmiješila.

- Zamolio bih te još samo jednu stvar - rekao je Christopher. - Nema više opasnih aktivnosti poput penjanja po stablima ili dresiranja poludivljih konja, izvlačenja divljih životinja iz zamki i tako dalje.

Beatrix ga je pogledala u tihom protestu, opirući se bilo kakvom pokušaju uskraćivanja svojih sloboda.

Christopher je shvatio. - Neću biti nerazuman - rekao je tiho. - Ali radije se ne bih brinuo oko tvojih mogućih ozljeda.

- Ljudi se sve vrijeme ozljeđuju. Vatra zahvati ženske suknje ili ljudi završe pod kolima vozila na cesti, ili se spotaknu i padnu...

- Upravo ti o tome govorim. Život je dovoljno opasan sam po sebi, a da ne moraš još dodatno iskušavati sudbinu.

Beatrix je palo na pamet da joj je obitelj davala znatno manje ograničenja od budućega supruga. Morala se podsjetiti da će se u braku morati praviti i određeni ustupci.

- Moram uskoro do Rivertona - govorio je Christopher. - Puno toga trebam naučiti o tomu kako se vodi imanje, a da ne govorim o tržištu drva. Upravitelj imanja govori da je proizvodnja drva u Rivertonu neusklađena. Nova željeznička postaja gradi se u regiji, što će nam biti od koristi samo ako se naprave dobre ceste. Moram se i sam pozabaviti planiranjem jer poslije neću imati prava žaliti se. - Stao je i okrenuo Beatrix prema sebi. - Znam koliko si bliska sa svojom obitelji. Bi li mogla podnijeti život daleko od njih? Zadržali bismo kuću Phelanovih, ali naše bi stanište postao Riverton.

Život daleko od obitelji predstavljao je zapanjujuću misao. Oni su joj bili cio svijet. Posebno Amelia, njezina jedina velika konstanta. Ova ideja pobudila je određenu tjeskobu u Beatrix, ali i uzbuđenje. Novi dom, novi ljudi, nova mjesta za istraživati... i Christopher. Najviše od svega: Christopher.

- Vjerujem da bih mogla - rekla je Beatrix. - Nedostajali bi mi. Ali većinu sam vremena ovdje ionako sama sa sobom. Braća i sestre zauzeti su svojim obiteljima i životima, baš kako i treba biti. Dok god bih mogla putovati da ih vidim kad poželim, mislim da bih bila sretna.

Christopher ju je pomilovao po obrazu delikatno joj klizeći zglobovima prstiju preko grla. U pogledu mu je opazila razumijevanje i suosjećanje te još nešto, od čega joj je koža porumenjela.

- Što god je potrebno za tvoju sreću - rekao je - to ćeš imati. - Još više ju je približio k sebi i poljubio je u čelo, spuštajući joj se do vrška nosa. - Beatrix. *Sad* te moram nešto upitati. - Usnama joj je napipao nasmiješena usta. - Ljubavi moja... ovo malo sati što sam proveo s tobom ne bih

mijenjao za cio vijek proveden s drugom ženom. Nisi mi uopće trebala napisati onu bilješku da te pronađem. Cio sam te život želio pronaći. Mislim da ne postoji čovjek na zemlji koji bi posjedovao sve stvari koje ti zaslužuješ od supruga, ali ja te preklinjem da mi dopustiš da pokušam. Hoćeš li se udati za mene?

Beatrice mu je privukla glavu do svoje i prislonila mu usne blizu uha. - Da, da, da - šapnula je i lagano mu gricnula rub uha, onako iz obijesti.

Christophera je iznenadio taj ljubavni ugriz, pa je oborio pogled prema njoj. Beatrice je počela brže disati kad mu je u pogledu opazila odlučnost za osvetom i užitkom. Utisnuo joj je strastven poljubac na usne.

- Kakvo bi vjenčanje željela? - upitao ju je i ukrao joj još jedan poljubac prije nego što mu je stigla odgovoriti.

- Onakvo kakvo će te pretvoriti u mog supruga. - Prstima mu je dotaknula čvrstu crtu između usana. - Kakvo bi ti želio?

Tugaljivo se osmjehnuo. - Brzo.

19. POGLAVLJE

Christopher je smatrao da bi trebao shvatiti kao loš znak činjenicu da se u samo dva tjedna počeo osjećati sasvim ugodno u društvu novih srodnika. Nekoć ih je izbjegavao zbog neobičnosti, a sad je tražio njihovo društvo provodeći gotovo svaku večer u kući Ramsay.

Hathawayevi su se prepirali, smijali i izgledali kao da se iskreno sviđaju jedni drugima, što ih je pak činilo drugačijima od bilo koje druge obitelji koju je Christopher upoznao. Zanimalo ih je sve, nove ideje, izumi i otkrića. Nema sumnje da su ta obiteljska intelektualna nagnuća bila rezultat njihova pokojnoga oca Edwarda.

Christopher je osjetio da mu to sretno, često kaotično kućanstvo čini dobro, za razliku od londonske vreve. Hathawayevi su nekako uspjeli zagladiti svaki oštri kutak i ispuniti rupe u njegovoj duši. Svi su mu se sviđali, a posebno Cam koji se ponašao kao vođa obitelji, ili plemena, kad bi pričao o njima. Cam je djelovao umirujuće, smireno i tolerantno, a povremeno bi okupljao Hathawayeve i zbijao im redove kad bi to bilo potrebno.

Leo nije bio toliko pristupačan. Iako je bio šarmantan i ležeran, njegov bi oštar humor neugodno podsjećao Christophera na njegovu prošlost kad se često šalio na račun drugih ljudi. Na primjer, primjedba o tomu da je Beatrix mjesto u štali. Još uvijek se nije sjećao da je to rekao osim da mu je to, nažalost, zvučalo točno poput nečega što bi on mogao reći. Tad nije u potpunosti shvaćao moć riječi.

Protekle dvije godine naučile su ga nečemu drugom.

Ipak, u Leovu slučaju Beatrix ga je uvjeralo da je, unatoč svom oštrom jeziku, brižan i vjeran brat. - Svidjet će ti se on već - rekla je. - Ali mene ne čudi da ti je ugodnije pokraj Cama: obojica ste lisci.

- Lisci? - ponovio je Christopher sa zanimanjem.

- Da. Uvijek mogu reći kakva bi životinja bila određena osoba. Lisice su lovci, ali se ne oslanjaju samo na голу silu. Lukave su i pametne. Drago

im je kad nadmudre druge. I iako ponekad putuju daleko, uvijek se vraćaju udobnom i sigurnom domu.

- Pretpostavljam da je Leo lav - rekao je Christopher hladno.

- Oh, da. Dramatičan, demonstrativan, mrzi kad ga se ignorira. Ponekad će zamahnuti šapom na tebe. Ali ispod oštih kandži i urlika, on je još uvijek samo mačak.

- Kakva si ti životinja?

- Lasica. Mi jednostavno moramo skupljati stvari. Kad smo budne, jako smo zaposlene, ali također volimo dugo mirovati. - Široko mu se osmjehnula. - Lasice su i vrlo privržene.

Christopher je uvijek zamišljao da će mu kućanstvo uredno i precizno voditi dolična žena koja će nadgledati svaki detalj. Umjesto toga činilo se da će dobiti ženu koja naokolo šeće u muškim hlačama dok oko nje životinje lutaju, gegaju se, plaze ili skaču kroz svaku prostoriju.

Fascinirala ga je Beatrixina spretnost u stvarima u kojima žene uglavnom nisu spretni. Znala se služiti čekićem ili blanjom. Jahala je bolje od bilo koje žene koju je vidio, a moguće i od bilo kojeg muškarca. Posjedovala je originalan um, inteligenciju spletenu od prisjećanja i intuicije. Što je više Christopher učio o Beatrix, to je više opazio crtu nesigurnosti duboko u njoj. Osjećaj da je drugačija koji ju je često vodio prema samoći. Smatrao je da to možda ima veze s preranom smrću njezinih roditelja, posebno majke, što je Beatrix doživjela kao napuštanje. A možda je to djelomično bio rezultat toga što su Hathawayevi bili gurnuti na društveni položaj za koji nisu bili spremni. Viša klasa ne znači samo poštivanje niza pravila, to je i način razmišljanja, držanja i komunikacije sa svijetom koji mora biti usađen još od rođenja. Beatrix neće nikada steći ugladenost mladih žena koje su odrasle u aristokraciji.

I to je bila jedna od stvari koju je kod nje najviše volio.

Christopher je, dan nakon što je zaprosio Beatrix, otišao nevoljko porazgovarati s Prudence. Bio je spreman ispričati se znajući da nije bio pošten u odnosu s njom. Ipak, bilo kakav trag grižnje savjesti zbog zavaravanja Prudence nestao je kad je opazio da ona ne osjeća nikakvu grižnju savjesti zbog toga što je zavarala njega.

Blago rečeno, to nije bila ugodna scena. Ona je od bijesa postala ljubičasta u licu, a potom je jurila i vrištala kao da je poludjela.

- Ne možeš me odbaciti zbog one tamnokose nakaze i njezine luđačke obitelji! Svi će ti se smijati. Pola su Cigani, a pola luđaci... imaju malo veza i nemaju manire, to su prljavi seljaci, a ti ćeš žaliti *do kraja života*. Beatrix je gruba, necivilizirana djevojka koja će vjerojatno okotiti mačiče.

Dok je stala udahnuti, Christopher joj je tiho odgovorio: - Nažalost, ne mogu svi biti profinjeni kao Merceri.

Prudence nije ni opazila ovu primjedbu, naravno, i nastavila je vikati poput žene kakva ribara.

A tada se u Christopherovoj glavi pojavila slika... ne neka uobičajena vezana za rat, nego mirna... Beatrixino lice, mirno i pažljivo, dok je nje govala ranjenu pticu jučer. Položila je slomljeno krilo vrapčića uz svoje tijelo, a potom pokazala Ryeu kako treba hraniti pticu. Christopher je promatrao cijelu proceduru i zapanjila ga je mješavina nježnosti i snage u Beatrixinim rukama.

Christopher je ponovno skrenuo pozornost na podivljalu ženu pred sobom žaleći unaprijed muškarca koji će jednom postati njezin suprug.

Tad je u salon ušla Prudenceina majka koju je uzbunila vika, pa ju je nastojala umiriti. Christopher je otišao kratko nakon toga žaleći za svakom minutom koju je izgubio u društvu Prudence Mercer.

Deset dana poslije cio Stony Cross zaprepastila je vijest da je Prudence pobjegla s jednim od svojih davnih udvarača koji je pripadao mjesnom nižem plemstvu.

Na samo jutro bijega, u kuću Ramsay stiglo je pismo naslovljeno na Beatrix. Bilo je od Prudence. Pismo bijaše zamrljano i ispisano ljutitim rukopisom, puno optužbi i crnih slutnji, s pozamašnim brojem gramatičkih pogrešaka. Beatrix je mučila krivnja, pa je pokazala pismo Christopheru.

Usta su mu se iskrivila kad ga je poderao na dva dijela i vratio Beatrix. - Pa - rekao je ležerno - napokon je sama napisala pismo nekomu.

Beatrix je nastojala izgledati prijekorno, ali joj se ipak oteo osmijeh. - Nemoj se šaliti s ovom situacijom. Osjećam groznu krivicu.

- Zašto? Prudence to ne osjeća.

- Krivi me što sam te preotela njoj.

- Nikad nisam ni bio njezin. A i ovo nije igra predavanja paketa.

Široko se osmjehnula na ovu primjedbu. - Da si ti paket - rekla je znakovito ga pogledavši - ja bih te poželjela odmotati.

Christopher je odmahnuo glavom kad se nagnula poljubiti ga. - Nemoj započinjati s tim ili nikad ovo nećemo dovršiti. - Stavio je dasku na svoje mjesto i obratio joj se s očekivanjem: - Započni zakucavati čavle.

Bili su u sjeniku kamo ga je dovela da joj pomogne popraviti kućicu za ptice koju je sama napravila. Christopher ju je promatrao sa zanimanjem dok je zakucavala uredno posložen red čavala na rub daske. Nikad ne bi očekivao da ženska vještina rukovanja alatom može biti tako šarmantna. Uživao je kako su joj se muške hlače napinjale oko stražnjice kad god bi se prignula.

S naporom je pokušao disciplinirati tijelo i otjerati navalu žudnje, kao što je to često bio primoran raditi u posljednje vrijeme. Beatrix mu je pružala više iskušenja nego što je mogao izdržati. Kad god bi je poljubio,

ona bi mu odgovarala nevinom senzualnošću koja bi ga izluđivala i dovodila do ruba samokontrole.

Prije poziva u rat, Christopher nije imao problema s nalaženjem ljubavnica. Seks mu je predstavljao usputno zadovoljstvo, nešto u čemu je uživao bez krivnje i kočnica. Ali sad se brinuo, nakon duge apstinencije, kako će prvi put voditi ljubav s Beatrix. Nije ju želio povrijediti ni uplašiti.

Još uvijek se morao hrvati s bilo kakvim oblikom samokontrole.

To je bilo očito tijekom događaja poput noći kad je jedan od blizanaca slučajno pao preko Beatrixine mačke Lucky koja je tad oštro ciknula, onako tipično za iziritirane mačke. Tad su oba blizanca počela vrištati, pa je Catherine požurila umiriti ih.

Christopher je gotovo iskočio iz vlastite kože. Vriska ga je toliko kosnula i šokirala da je postao sav napet, počeo je drhtati, a potom je oborio glavu i stisnuo oči dok ga je u mislima prenijelo na bojno polje pod kišom granata. Nekoliko puta duboko je udahnuo i postao svjestan da Beatrix sjedi pokraj njega. Ništa ga nije pitala, samo je tiho stajala blizu njega.

Potom je došao Albert koji mu je položio bradu na koljeno gledajući ga uspavanim smeđim očima.

- On razumije - rekla je Beatrix nježno.

Christopher je pružio ruku da ga pomiluje po gruboj dlaci, a Albert mu je njuškao oko ruke ližući mu zapešće. Da, Albert je razumio. Pretrpio je istu kišu granata i kanonade i znao je kakav je to osjećaj kad ti se metak zabija u meso. - Mi smo par, zar ne, stari družo? - promrmljao je Christopher.

Mislila se vratio u sadašnjost u kojoj je Beatrix završavala svoj zadatak, odložila čekić i obrisala ruke od prašine. - Eto ga - rekla je zadovoljno. - Sve je spremno za sljedećeg stanara.

Dopuzala je do Christophera koji je napola ležao i ispružila se pokraj njega poput mačke. Trepavice su mu napola pale dok ju je promatrao. Htio ju je upiti svim osjetilima, uživati u njezinoj mekoj koži i podatnoj čvrstoći koju je osjećao ispod sebe. Ali opirao se kad ga je pokušala približiti.

- Obitelj će ti posumnjati da smo radili nešto drugo osim obrade drva - rekao je. - Bit ćeš prekrivena sijenom.

- Uvijek sam prekrivena sijenom.

Pokorio ga je njezin vragolast osmijeh i živahne plave oči. Polako se spustio do nje spajajući im usta u toplom, laganom poljupcu predigre. Položila mu je ruke oko vrata. On ju je sporo istraživao dajući si vremena i poigravajući se s njom sve dok nije osjetio sramežljiv jezik uz svoj. Osjet mu se spustio sve do prepona kao svježna navala vrelina.

Njihala se uza nj instinktivno namještajući kukove ispod njega. Mogao se samo prisloniti uz njezinu žensku mekoću, pokretima koji su ih oboje

mamili. Beatrix mu je promrmljala ime i pustila da joj glava padne na njegovu ruku dok joj je vrat bio izložen vlažnim milovanjima njegovih usana. Jezikom joj je pronalazio osjetljiva mjesta koristeći se njegovim vrškom kad bi osjetio da se koprea. Jednu joj je ruku položio na grudi opipavajući im oblik kroz košulju i potkošulju i milujući krutu bradavicu nježnim kruženjem dlana. Lagano je i grleno stenjala predući od užitka.

Bila je tako divna, gipka i izvijena ispod njega da se Christopher poželio utopiti u požudi dok mu je tijelo preuzimalo kontrolu i um mu se maglio. Bilo bi tako lako skinuti joj odjeću i osloboditi svoje izmučeno meso... prepustiti se ulaženju u nju i pronaći potpuno olakšanje...

Zarežao je i prevrnuo se na leđa, ali ona je ostala uz njega privijajući mu se uz tijelo.

- Vodi ljubav sa mnom - rekla mu je u jednom dahu. - Ovdje. Sad. Molim te, Christophere...

- Ne. - Uspio ju je odmaknuti i sjesti. - Nećemo u sjeniku, svakog trenutka netko bi mogao ući u štalu.

- Ne zanima me. - Beatrix mu je zaronila vrelinom na prsa. - Ne zanima me - ponovila je grozničavo.

- Mene zanima. Zaslužuješ nešto puno bolje od valjanja u sijenu. A i ja, nakon dvije godine bez toga.

Beatrix ga je pogledala iskolačivši oči. - Doista? Toliko si dugo čedan?

Christopher ju je sarkastično pogledao. - 'Čedan' pretpostavlja čistoću misli za koju te uvjeravam da je nisam primjenjivao. Ali zato sam bio u celibatu.

Beatrix je dopuzala iza njega stresajući slamu koja mu se zakačila na leđima. - Nisi imao prilike biti sa ženom.

- Bilo je.

- Zašto onda nisi?

Christopher se okrenuo i pogledao je preko ramena. - Doista te zanimaju detalji?

-Da.

-Beatrix, znaš li što se događa djevojkama koje postavljaju takva zločesta pitanja?

- Uzima ih se po sjenicima? - upitala je nadobudno.

Christopher je odmahnuo glavom.

Beatrix ga je obgrlila s leđa. Osjećao je lagan i uzbuđljiv pritisak njezinih grudi uz leđa. - Kaži mi - rekla mu je na uho dok su mu se od vlažne vreline njezina daha ugodno naježile sve dlake na vratu.

- Bile su to logoraške prostitutke - rekao je - koje su opsluživale vojnike. Ali nisu bile atraktivne i proširile su gomilu bolesti po regimenti.

- Jadna stvorenja - rekla je Beatrix iskreno.

- Prostitutke ili vojnici?

- Svi vi.

Kako je ovo nalik njoj, pomislio je, reagirati suosjećanjem, a ne gađenjem. Christopher joj je uhvatio jednu ruku i poljubio je u dlan. - Imao sam također ponude od dviju supruga časnika koje su putovale s brigadom. Ali mislio sam da nije dobra ideja spavati s tuđom suprugom. Pogotovo kad bih se poslije mogao naći s tim čovjekom u zajedničkoj borbi. Onda sam završio u bolnici, i tu je bilo nekoliko bolničarki koje bi se vjerojatno dale uvjeriti... one regularne, naravno, a ne one koje su došle sa sestrama milosrdnicama... Nakon dugih opsada i kopanja grobova... pa ranjavanja... nisam baš bio raspoložen za ljubav. I tako sam čekao. - Napravio je grimasu. - I još uvijek čekam.

Beatrix ga je poljubila i protrljala mu se uz vrat pružajući mu time svježu navalu uzbuđenja kroz tijelo. - Ja ću se pobrinuti za tebe, jedno moje - promrmljala je. - Ne brini se, polako ću te uvesti.

Ova mješavina požude i zabave bila je nešto novo. Christopher se okrenuo i prebacio ruke oko nje prevrćući je na krilo. - Oh, ti ćeš se pobrinuti za mene - uvjeravao ju je i spojio usne s njezinima.

Kasnije tog dana Christopher je otišao s Leom posjetiti pilanu na imanju Ramsay. Iako se pilana Ramsay kapacitetom nije mogla mjeriti s Rivertonom, bila je znatno uhodanija. Sudeći po Leovim riječima, odsutni brat Merripen znao je najviše o šumarstvu na imanju uključujući ispravne metode za prosuđivanje profitabilnog drva, sparivanja miješanog drva ili pak sadnje za obnovu.

U samoj pilani uvedeno je nekoliko tehnoloških inovacija na prijedlog Harryja Rutledgea, Poppyjeva supruga. Kad je pokazao Christopheru napredan sustav kojim se oboreno drvo moglo sigurno i efikasno prebacivati, Leo je s njim otišao natrag kući.

Njihov razgovor vratio se na drveno tržište i dogovore s trgovcima. - Sve što ima neke veze s tržištem - rekao je Leo - ili što se prodaje na aukciji i privatnim dogovorima, pripada u Camovu nadležnost. On se u financije razumije bolje od bilo kojeg čovjeka što ćeš ga upoznati.

- Zanimljivo mi je kako si sa šurjacima podijelio poslove, i to tako da svatko dobije ono u čemu je najjači.

- Dobro nam je upalilo. Merripen je čovjek za rad na zemlji, Camu se sviđaju brojevi, a moj je dio da radim najmanje što je moguće.

Christophera ovo nije zavaralo. - Previše toga znaš o poslu da bih ti povjerovao. Radio si dugo i naporno na ovome mjestu.

- Da. Samo se nadam da će me prestati pitati da obavljam stvari ako hinim neznanje.

Christopher se nasmiješio i usredotočio na tlo ispred sebe dok su šetali i prelazili čizmama preko dugih sjena koje je sunce bacalo iza njih. - Ja neću morati hiniti neznanje - rekao je prenuvši se. - Ne znam ništa o drvu. Moj brat se cio život spremio za to. A meni nikada nije palo na pamet, niti je bilo komu drugom, da ću morati zauzeti njegovo mjesto. - Zastao je i poželio da je ovaj posljednji komentar zadržao za sebe. Zvučalo je kao da traži suosjećanje.

Leo mu je ipak odgovorio prijateljski. - Znam taj osjećaj. Ali Merripen će ti pomoći. On je pravo vrelo informacija, a nikad nije sretniji nego kad mora govoriti ljudima što im je činiti. Provedeš dva tjedna u njegovu društvu i već si stručnjak za drvo. Je li ti Beatrix već ispričala da će se Merripen i Win vratiti iz Irske na vrijeme za vaše vjenčanje?

Christopher je odmahnuo glavom. Vjenčanje će se održati za mjesec dana u seoskoj crkvi. - Drago mi je zbog Beatrix. Željela je da cijela obitelj bude prisutna. - Oteo mu se kratak osmijeh. - Samo se nadam da nećemo imati paradu životinja koje će marširati crkvom uz nju.

- Budi sretan što smo se riješili slona - rekao je Leo. -Njega je mogla pretvoriti u djeverušu.

- Slona? - Christopher ga je oštro pogledao. - Imala je slona?

- Samo kratko. Njemu je pronašla novi dom.

- Ne. - Christopher je odmahnuo glavom. - Poznavajući Beatrix, gotovo bih mogao povjerovati u to. Ali ne mogu.

- Imala je slona - ustrajao je Leo. - Kunem ti se Bogom.

Christopher još uvijek nije bio uvjeren. - Pretpostavljam da se jednoga dana jednostavno pojavio pred vratima, a netko je pogriješio i nahranio ga?

- Pitaj Beatrix i ona će ti ispričati...

Leo je zašutio kad su se približili konjušnici gdje se čulo nekakvo komešanje. Zrakom je odjekivalo rzanje podivljalog konja. Smeđi rasni konj uzmicao je i propinjao se s nekim na leđima.

- Kvragu - rekao je Leo ubrzavajući korak. - Rekao sam im da ne kupuju tu razdražljivu ragu... uništila ga je loša dresura, pa ga sad više ni Beatrix ne može dovesti u red.

- Je li ono Beatrix? - upitao je Christopher osjetivši navalu straha.

- Ili Beatrix ili Rohan... nitko drugi nije toliko vratolomno raspoložen da ga uzjaše.

Christopher je potrčao. To nije Beatrix. To ne može biti Beatrix. Obećala mu je da se više neće izlagati tjelesnim rizicima. Ali kad se približavao konjušnici vidio je kako joj je šešir pao s glave i kako joj se kosa rasplela dok se razjareni konj propinjao sve silovitije. Beatrix se držala za životinju zapanjujućom lakoćom, mrmljajući i pokušavajući ga umiriti. Konj kao da se primirio odgovarajući na Beatrixine napore. A potom se tako munjevito trznuo do nemoguće visine, uravnotežujući svoje masivno tijelo na dvije stražnje noge.

Tad se konj okrenuo i počeo padati.

Vrijeme se usporilo dok se golema masa u padu prevrtala, a Beatrixina krhka pojava padala pod njom.

Nad Christopherom su kontrolu u cijelosti preuzeli instinkti, kao što je često bivalo tijekom bitke, i to ga je navelo na akciju bržu od razmišljanja. Ništa nije čuo, samo je osjetio da mu hrapav jecaj odjekuje u grlu dok se nadvijao tijelom ponad ograde konjušnice.

I Beatrix je reagirala u skladu s instinktom. Kad je konj počeo padati, ona je izvukla čizme iz stremena pa se trbuhom oduprla i odgurnula od njega. Pala je na tlo i zakotrljala se dvaput-triput dok je tijelo konja padalo pokraj nje... promašujući ju za samo nekoliko centimetara.

Beatrix je ležala ukočena i omamljena, a podivljali konj nastojao se osoviti na noge lupajući kopitima po tlu do nje silinom kakva bi čovjeku mogla raskoliti lubanju. Christopher ju je podignuo i odnio do bočnog dijela konjušnice, dok je Leo pristupao razjarenom konju i nekako ga uspio uhvatiti za uzde.

Christopher je položio Beatrix na tlo gledajući da nije možda zadobila kakve ozljede, prelazeći joj rukama preko udova i opipavajući joj lubanju. Ona je dahtala i soptala jer je ostala bez zraka.

Zbunjeno je trepnula i pogledala ga. - Što se dogodilo?

- Konj je uzmaknuo i pao - začuo se promukli Christopherov glas. - Reci mi kako se zoveš.

- Zašto me to pitaš?

- Tvoje ime - ustrajao je.

- Beatrix Heloise Hathaway. - Pogledala ga je krupnim plavim očima. - A sad kad znaš tko sam ja... reci mi tko si ti?

20. POGLAVLJE

Kad je opazila izraz Christopherova lica, Beatrix se zahihotala i vragolasto namreškala nos. - Zezam se. Stvarno. Znam tko si ti. I sve je sa mnom u najboljem redu.

Beatrix je opazila Lea preko Christopherova ramena kako strogo i s upozorenjem odmahuje glavom prelazeći prstom preko grkljana.

Prekasno je shvatila da vjerojatno nije najprikkladniji trenutak za zadirkivanje. Ono što bi Hathawayevima bio dobar razlog za smijuljenje, Christophera je sigurno razbjesnilo.

Gledao ju je ljutito i s nepojmljivim gnjevom. Tek je tada shvatila da drhti zbog straha koji je proživio zbog nje.

Ovo definitivno nije bilo vrijeme za šalu.

- Žao mi je... - započela je skrušeno.

- Rekao sam ti da ne dresiraš tog konja - odbrusio joj je Christopher. - I ti si se s tim suglasila.

Beatrix je odmah osjetila obrambeni nagon. Navikla je sve raditi po svojoj volji i kako joj drago. Ovo sigurno nije prvi put da je pala s konja, a neće biti ni posljednji.

- Nisi to izričito tražio od mene - rekla mu je smireno. - Rekao si mi da ne činim ništa opasno. Po mojemu mišljenju, ovo nije bilo opasno.

To nije smirilo Christophera, nego ga još više razbjesnilo. - S obzirom na to da te upravo gotovo spljoštio kao palačinku, rekao bih da si u krivu.

Beatrix je naumila pobijediti u raspravi. - Pa, to i nije važno, zato što moje obećanje vrijedi tek *nakon* udaje. A mi još nismo u braku.

Leo je rukom prekrio oči, odmahnuo glavom i uzmaknuo da ga se ne vidi.

Christopher ju je opasno pogledao, otvorio usta da nešto kaže, a potom ih zatvorio. Bez riječi se podignuo od nje i krenuo prema štali dugim korakom.

Beatrix je sjela zureći u njega sa zbunjenom ozlojeđenošću. - On odlazi.

- Tako mi se čini. - Leo joj je prišao, dao joj ruku i podignuo je.

- Zašto je otišao usred svade? - Beatrix je zahtijevala odgovor čisteći svoje muške hlače od prašine brzim i nervoznim pokretima. - Ne možeš tek tako *otići*, stvar se mora dovršiti.

- Draga, da je ostao - rekao je Leo - postoji dobra šansa da bih mu morao skidati ruke s tvoga vrata.

Prekinuli su razgovor vidjevši Christophera kako izjahuje iz štale tijela uspravna poput oštrice dok je podbadao konja do brzoga i gracioznoga galopa.

Beatrix je uzdahnula. - Pokušala sam pobijediti ne vodeći računa o njegovim osjećajima - priznala je. - Vjerojatno se uplašio zbog mene vidjevši da se konj onako prevrnuo.

- *Vjerojatno?* - ponovio je Leo. - Izgledao je kao da je upravo vidio smrt. Vjerujem da je to bio otonac za jedno od njegovih kriznih stanja ili kako god se to već zove.

- Moram otići k njemu.

- Ne možeš tako odjevena.

- Zaboga, Leo, samo ovaj put...

- Nema iznimke, draga. Ja poznajem svoje sestre. Daj joj prst i uzet će ti cijelu ruku. - Ispružio je ruku i odmaknuo joj zapetljanju kosu. -I još nešto... ne idi bez pratilje.

- Ne želim pratilju. To nikad nije zabavno.

- Da, Beatrix, u tomu i jest smisao pratilje.

- Pa, u našoj bi obitelji svakomu tko bi mene pratio vjerojatno bio potrebniji pratitelj.

Leo je krenuo nešto zaustiti, a potom se obuzdao.

Rijetke su bile prigode kad joj se brat ne bi mogao nečemu usprotiviti u raspravi.

Beatrix je suzbila u sebi širok osmijeh i krenula prema kući.

Christopher je već oprostio Beatrix i prije nego što je stigao do kuće Phelan. Bio je svjestan toga da se Beatrix navikla na gotovo neograničenu slobodu i da nema želje da je se zauzda ništa više od onoga vražjeg konja. Trebat će joj vremena da se navikne na ograničenja. To mu je već bilo poznato.

Ali on je bio isuviše uzrujan da bi mogao jasno razmišljati. Previše mu je značila - ona je bila njegov život. Pomisao na to da bi se mogla ozlijediti predstavljala je više od onoga što bi mu duša mogla podnijeti. Kad je vidio Beatrix, šok ga je gotovo ubio, osjetio je silnu mješavinu straha i bijesa, sve je to eksplodiralo u njemu i ostavilo ga u košmaru. Ne, ne u košmaru, u nečemu mnogo gore. U tmuni. Nad njim se nadvila teška, siva magla koja je gušila svaki njegov zvuk i osjećaj. Osjećao se kao da mu se duša jedva drži unutar tijela.

Takva tupa izdvojenost događala mu se s vremena na vrijeme u ratu i u bolnici. Za to nije bilo lijeka, valjalo je samo čekati da prođe.

Christopher je rekao kućnoj pomoćnici da ne želi da ga se ometa pa krenuo prema mračnom i tihom utočištu knjižnice. Pretražio je komodu, pronašao bocu Armagnaca i natočio si čašu.

Žesta je bila oštra i paprena, sprživši mu grlo. Upravo je to i želio. Nadao se da će mu uspjeti zagrijati i hladnoću u duši, pa je iskapio čašu i natočio još jednu.

Začuo je grebanje na vratima i otišao otvoriti ih. Albert je prešao preko praga mašući repom i vedro frkćući. - Beskorisni mješanac - rekao je Christopher saginjući se da ga pomiluje. - Mirišeš poput poda prčvarnice na East Endu. - Pas mu se još više privio uz dlan. Christopher se spustio na koljena i tugaljivo ga pogledao. - Što bi mi rekao da možeš govoriti? - upitao ga je. - Možda je bolje da ne možeš. U tomu i jest smisao posjedovanja psa. Nema razgovora. Samo zadivljeni pogledi i beskrajna dahtanja.

Netko je progovorio s praga iza njega zbunivši ga. - Nadam se da to nećeš očekivati...

Christopher je reagirao s eksplozivnim instinktom, okrenuo se i stegnuo rukom mekan vrat.

-... od žene - dovršila je Beatrix drhtavim glasom.

Christopher se sledio. Pokušao je smireno razmisliti usred ove gungule, pa je kratko udahnuo i snažno trepnuo.

Pobogu, pa što to radi?

Gurnuo je Beatrix uz dovratak, uhvatio je za grlo, a drugu ruku stisnuo za smrtonosan udarac. Dijelio ga je samo milimetar od udarca koji bi joj smrskao nježne kosti lica.

Ustravilo ga je s koliko je napora morao olabaviti šaku i opustiti ruku. Na ruci koju joj je još uvijek držao na grlu osjećao je nježan puls pod palcem i lagano mreškanje kože od gutanja.

Zurio je u njezine raskošne plave oči, osjetivši kako se kaotično nasilje povlači pred navalom očaja.

Promrmljao je kletvu, izvukao ruku iz njezine i krenuo si natočiti piće.

- Gospođa Clocker rekla mi je da ne želiš da te se ometa - kazala je Beatrix. -I, naravno, prvo što sam učinila jest to da sam te uznemirila.

- Nemoj mi tako prilaziti s leđa - obratio joj se Christopher grubo. - Nikad.

- Barem sam ja to trebala znati. Neću to više učiniti.

Christopher je otpio gutljaj vatrene žeste. - Što misliš pod tim 'barem sam ja trebala znati'?

- Pa, naviknula sam na divlja stvorenja koja ne vole da im se prilazi straga.

Mrko ju je pogledao. - Odlično je da su te iskustva sa životinjama tako dobro pripremila za brak sa mnom.

- Nisam mislila... pa, htjela sam reći da sam morala biti obzirnija prema tvojim živcima.

- Ja nemam živaca - odbrusio je.

- Žao mi je. Onda ćemo ih zvati nekako drugačije. - Glas joj je bio tako umirujući i nježan da bi skupinu kobri, tigrova, vukova i jazavaca mogao natjerati da se svi zajednički sklupčaju i malo odspavaju.

Christopher je zaškrgutao zubima i ostao u kamenoj tišini.

Beatrix je izvukla nekakav kolačić iz džepa i ponudila ga Albertu koji joj je prišao i živahno preuzeo poslasticu. Povala je psa prema vratima i pokazala mu da prijeđe preko praga. - Hajde u kuhinju - rekla mu je potičući ga. - Gospođa Clocker će te nahraniti. - Albert je šmugnuo u trenu.

Beatrix je zatvorila i zaključala vrata, a potom prišla Christopheru. Izgledala je svježije i ženstveno u haljini boje lavande s kosom koju je uredno podignula pomoću ukosnica. Čovjek ne bi mogao zamisliti drugačiju sliku te neobične djevojke u muškim hlačama.

- Mogao sam te ubiti - rekao je divljački.

- Nisi.

- Mogao sam te ozlijediti.

- Nisi ni to.

- *Bože*, Beatrix. - Christopher se svalio na stolicu pokraj ognjišta s čašom u ruci.

Pratila ga je uz šuštanje svile boje lavande. - Ja ti, zapravo, nisam Beatrix. Ja sam njezina znatno ljepša blizanka. Poručila ti je da odsada mogu biti tvoja. - Pogledala je nakratko prema Armagnacu. - Rekao si da nećeš piti žestoko.

- Još nismo u braku. - Christopher je znao da ga je trebao posramiti podrugljiv odjek njezinih ranije iskazanih riječi, ali iskušenje je bilo prejako da bi mu mogao odoljeti.

Beatrix se nije ni trznula. - Žao mi je zbog toga. Nije baš zabavno brinuti se za moju dobrobit. Nepažljiva sam. Precjenjujem vlastite sposobnosti. - Spustila se na tlo pokraj njegovih nogu i položila mu ruke na koljena. Njezine iskrene plave oči, zasjenjene teškim tamnim trepavicama, gledale su skrušeno u njegove. - Nisam s tobom trebala razgovarati kao ranije. Raspravljanje je sport za moju obitelj i mi zaboravljamo da neki ljudi to osobno shvaćaju. - Vrškom jednoga prsta ocrtala mu je složen mali uzorak na bedru. - Ali zato imamneke osobine kojima ću se iskupiti - nastavila je. - Primjerice, nikad mi ne smeta pasja dlaka. I mogu nožnim prstima podizati sitnije predmete, što je iznenađujuće koristan talent.

Christopherova otupljenost počela se otapati poput proljetnoga leda. I to nije imalo nikakve veze s Armagnacom. Radilo se o Beatrix.

Bože, kako ju je obožavao.

Ali što se više otapao, to se više osjećao hirovitijim. Potreba je nadirala ispod tankoga sloja samokontrole. Previše potrebe.

Christopher je odložio neispijenu čašu na sag i privukao Beatrix između koljena. Primaknuo se da joj prisloni usne na čelo. Mogao joj je namirisati opojnu slatkoću kože. Namjestio se u stolici i pažljivo je promatrao. Izgledala je andeoski i iskreno, kao da joj se šećer ne može rastopiti u ustima. *Mala vragolanka*, pomislio je nježno. Pomilovao joj je jednu vitku ruku koju mu je položila na bedro. Duboko je udahnuo i sporo je ispustio.

- Dakle, krsno ime ti je Heloise? - rekao je.

- Da, po srednjovjekovnoj francuskoj redovnici. Moj otac volio je njezin stil pisanja. Zapravo, kad se sjetim... Heloise je bila poznata po ljubavnim pismima koja je razmjenjivala s Abelardom. - Beatrixin izraz lica postao je vedriji. - Baš sam se ponijela u skladu sa svojim imenom, zar ne?

- Budući da je Abelarda naposljetku kastrirala Heloisina obitelj, nije mi baš mila ta poredba.

Beatrix se široko osmjehnula. - Nemaš se zbog čega brinuti. - Nestalo joj je osmijeha dok je zurila u njega. - Je li mi oprošteno? - upitala je.

- Za to što si ugrozila samu sebe?... Nikad. Previše si mi dragocjena. - Christopher ju je uhvatio za ruku i poljubio je. - Beatrix, prelijepa si u toj haljini i meni je tvoje društvo draže od bilo čega na svijetu. Ali ja te moram odvesti kući.

Beatrix se nije pomaknula. - Ne dok ovo ne riješimo.

- Riješeno je.

- Ne, između nas je još zid. Mogu ga osjetiti.

Christopher je odmahnuo glavom. - Samo sam... rastresen. - Uhvatio ju je za laktove. - Daj da ti pomognem.

Usprotivila se. - Nešto nije u redu. Tako si dalek.

- Ovdje sam.

Nema tih riječi kojima bi se mogao opisati paklenski osjećaj izdvojenosti. Nije znao zašto se pojavio i zašto ne želi nestati. Samo je znao da će se izgubiti sam od sebe ako bude dovoljno dugo čekao. Tako je barem bilo prije. Možda se jednoga dana samo pojavi i nikad ga ne napusti. *Isuse*.

Beatrix je zurila u njega i lagano ga stegnula rukama za bedra. Nije ustala, nego se samo nagnula nada nj.

Nježno ga je dotaknula usnama. Osjetio je blagi šok i lagano ubrzanje otkucaja srca koje kao da se sjetilo vratiti u svoj normalan ritam. Beatrixine usne bile su meke i vrele, draškale su ga na način na koji ju je naučio. Osjetio je divlju navalu požude, opasno brzu. Grudima se naslanjala na njega dok su mu između bedara zapeli nabori njezine suknje. Na trenutak joj se predao, spojile su im se usne i on ju je ljubio onako kako ju je htio uzeti, duboko i snažno. Beatrix je odmah postala podatna i pokorna, tako da ga je izluđivala, i to je znala.

Htio je sve njezino, želio ju je podložiti svakoj čežnji i nagonu, a ona je pak bila isuviše nevinna za takve stvari. Christopher je odvojio usne od njezinih držeći je malo dalje od sebe.

Oči su joj bile iskolačene i začuđene.

Ona se odmaknula od njega, na njegovo olakšanje, i ustala.

Potom je počela otkopčavati gornji dio haljine.

- Što to radiš? - upitao ju je hrapavim glasom.

- Ne brini se, vrata su zaključana.

- To nije ono što sam ja... *Beatrix*... - Dok je skočio na noge, njoj je gornji dio haljine već bio raskopčan. Osjetio je glasan i primitivan šum u ušima. - Beatrix, nisam raspoložen za eksperimentiranje s djevicama.

Pogledala ga je bezazleno. - Nisam ni ja.

- Nisi sigurna sa mnom. - Uhvatio joj je dio haljine uz vrat i stegnuo ga. Dok je nastojao zakopčati je, Beatrix je zadignula bočni dio haljine. Malo je potegnula i zakoprcala se, pa joj je podsuknja pala na pod.

- Ja ću se brže skinuti nego što me ti možeš odjenuti - obavijestila ga je.

Christopher je stisnuo zube kad ju je vidio kako povlači haljinu ispod kukova. - Kvragu, ne mogu ovo. Ne sad. - Znojio se, a svaki mišić mu se stvrdnuo. Glas mu je podrhtavao od siline suspregnute žudnje. - Izgubit ću kontrolu. - Neće se moći zaustaviti i ozlijedit će je. Prvi put će joj morati pristupiti potpuno obuzdan, trebat će se unaprijed olakšati da ublaži svoju požudu... samo što bi u ovom trenutku lako mogao navaliti na nju poput podivljale životinje.

- Razumijem. - Beatrix je izvukla ukosnice iz kose, bacila ih na hrpu odbačene svile boje lavande i zatresla sjajnim crnim uvojcima. Pogledala ga je tako da mu se svaka dlaka na tijelu nakostriješila. - Znam da misliš kako nije tako, ali ja razumijem. Ovo mi je potrebno jednako kao i tebi. - Polako je raskopčala korzet i bacila ga na pod.

Bože. Koliko je samo vremena prošlo otkako se žena svlačila za njega. Christopher se nije mogao ni pomaknuti ni progovoriti, samo je stajao uzbuđen, gladan i bezuman dok ju je proždirao pogledom.

Kad je opazila kako je gleda, počela se još slobodnije skidati prebacujući potkošulju preko glave. Grudi su joj bile uzdignute, blago zaobljene, a bradavice ružičaste. Lagano su podrhtavale dok se saginjala skinuti hlače.

Potom je ustala i stala pokraj njega.

Beatrix je, unatoč odvažnosti, bila nervozna, a neravnomjerno crvenilo prekrivalo ju je od glave do pete. Ali promatrala ga je pomno upijajući sve njegove reakcije.

Bila je nešto najljepše što je ikada vidio, vitka i gipka, a noge su joj pokrivale svijetloružičaste čarape i bijele podvezice. Uništila ga je. Crni uvojci kose padali su joj po tijelu spuštajući joj se sve do struka. Trokutić između bedara izgledao je poput raskošnog krzna pružajući erotičan kontrast porculanskoj koži.

Istodobno se osjetio slabim i nasilnim dok mu je požuda kolala tijelom. Samo je bilo važno ući u nju... morao ju je imati ili umrijeti. Nije shvaćao zašto ga je namjerno gurnula preko ruba i zašto se ne plaši. Grub zvuk oteo mu se iz grla. Iako nije odlučio pomaknuti se, prešao je prostor između njih i zgrabio je. Raširenim prstima prelazio joj je preko leđa sve do oble stražnjice. Snažno ju je privukao k sebi, pronašao joj usta i divljački je poljubio.

Potpuno mu se predala nudeći mu tijelo i usta kako god ih je on htio. Dok ju je ljubio, još dublje joj je zavukao ruku između bedara i razdvojio ih. Pronašao je nježne nabore njezina spolovila. Razdvojio je tu mekoću i masirao je sve dok nije pronašao vlažnost pa gurnuo dva prsta u njezinu podatnu vrelinu. Ona mu je stenjala uz usta i još više se napela pa podigla na vrške prstiju. Čvrsto joj je pridržavao glavu prstima dok ju je ljubio.

- Daj mi da te osjetim - rekla je bez daha dok mu je petljala prstima po odjeći. - Molim te... da...

Christopher se borio s kaputom i košuljom, otkidajući nekoliko dugmadi u žurbi. Zagrlio ju je kad je ogolio gornji dio tijela. Oboje su zastenjali i ukočili se, upijali su osjećaj, kože su im se stiskale, a nju su njegove dlake na prsima nježno greble.

Povukao ju je i prenio do divana, spustivši je na presvučeni jastuk. Polako se opružila prislanjajući glavu i ramena u jednom kutu, spustivši stopala na pod. Prišao je prije nego što je stigla skupiti noge.

Prešao joj je rukama preko čarapa otkrivajući da su svilene. Ranije nije vidio ružičaste čarape, samo crne ili bijele. *Obožavao* ih je. Milovao joj je noge, ljubio joj koljena preko svile, odvezao joj podvezice i ljubio crvene tragove koje su joj ostavile na koži. Beatrix je bila tiha. Drhtava. Bespomoćno se koprcala dok joj je prelazio usnama unutar njom stranom bedara. Njega je taj objestan trzaj njezinih kukova izluđivao i raspaljivao.

Skinuo joj je čarape i odbacio ih sa strane. Bio je drogiran od uzbuđenja i pogledavao joj je tijelo, strastveno i sneno lice, napola sklopljene oči, tamnu kosu. Rukama joj je razdvojio bedra. Udisao je miris njezina tijela i prelazio jezikom kroz meki trokutić.

- Christophe - čuo ju je kako ga preklinje dok mu je rukama snažno pritiskala glavu. Bila je šokirana, a lice joj se silno zacrvenjelo kad je shvatila što će joj učiniti.

- Ti si ovo započela - rekao joj je dubokim glasom. - A ja ću dovršiti.

Nije joj pružio priliku da se usprotivi, nego se samo nadvio nad nju. Ljubio joj je meku i tajnu rupicu šireći je jezikom. Ona je stenjala i podizala se savijajući koljena i kralježnicu, kao da se cijelim tijelom želi sklupčati uza nj. Odgurnuo ju je, raširio i uzeo ono što je htio.

Cio svijet postao je samo jedan nježan i drhtav bljesak, okus žene, *njegove* žene, čiji je intimni eliksir jači od vina, opijuma i egzotičnih začina. Zastenjala je od nježnih pokreta njegova jezika. Njezine reakcije postale su njegove, svaki njezin zvuk osjetio bi duboko u preponama, a njezini očajnički drhtaji zabijali su mu se u tijelo poput vatrenih strelica. Usredotočio se na njezin najnježniji dio prelazeći polako preko nje, sav omamljen vlažnom svilom. Počeo ju je uporno lizati, dražiti je i uzbuđivati bez milosti. Uočila se kad je osjetila da se približava vrhuncu, a on je znao da za nju ne postoji više ništa osim užitka koji joj on pruža. Sve joj je pružao dok se oštro disanje nije pretvorilo u neprekidne jecaje. Ovaj vrhunac bio je silniji i dublji od bilo čega što joj je ranije dao... to je čuo, osjećao i kušao.

Kad joj je minuo i posljednji grč, povukao ju je još više ispod sebe približavajući joj usta grudima. Ona mu je prebacila ruke oko vrata. Tijelo joj je bilo namireno i spremno za njega, a noge je lagano raširila kad se smjestio između njih. Petljao je rukama oko vezica hlača pa ih rastrgnuo oslobađajući se.

Ostao je bez kontrole, cijelo ga je tijelo boljelo od žudnje. Nije imao riječi, nije ju mogao zamoliti: *Molim te, nemoj me pokušavati zaustaviti, ne*

mogu, ja te moram imati. Više nije imao snage opirati se. Pogledao ju je i izgovorio joj ime hrapavim i upitnim glasom.

Beatrix ga je nježno dozivala i milovala po leđima. - Nemoj stati - šapnula je. - Želim te, volim te... - Privukla ga je još više k sebi izvijajući se dok ju je on uzimao upornim pritiskom.

Ranije nije imao djevicu i uvijek je pretpostavljao da je to brz i lagan prodor. Ali ona je bila uska posvuda dok su joj se mišići stezali ne bi li ga istjerali van. Probijao se kroz taj nevini otpor i ulazio dublje dok je ona stenjala i privijala se uz njega. Gibao se u njoj tresući se od napora da bude nježan dok je svaki instinkt u njemu vrištao da se zabije silovito u podatnu i raskošnu vrelinu. A onda su joj mišići nekako prihvatili da je jalov napor stezati se oko njega, pa se opustila. Položila mu je glavu na ruku okrećući se licem prema tvrdoj crti njegova bicepsa. S uzdahom olakšanja počeo se zabijati u nju, poznavajući samo osjećaj slijepog užitka unutar nje i njezinih milovanja. Ovo je bila ozbiljna pomama, sveobuhvatna poput smrti, nešto što ga je oslobađalo.

Nije se trudio odgađati. Vrhunac je stigao brzo i s takvom silinom da mu je oduzeo dah, a potom se divljački i drhtavo počeo olakšavati dok su mu tijelom sijevali grčevi. Svršavao je beskonačno grleći je i nadvijajući se nad nju kao da je može zaštititi čak i dok je srljao u nju silovitim ubodima.

Ona je poslije drhtala dok su je žmarci podilazili od glave do pete. Držao ju je i nastojao je umiriti naslanjajući joj glavu na prsa. Pogled mu je bio zamagljen i vreo dok je glavom uranjao u baršunasti jastuk.

Trebalo mu je vremena da opazi kako ne drhti ona, nego on.

21. POGLAVLJE

Minute su prolazile u sitoj mirnoći. Beatrix je tiho ležala u Christopherovu zagrljaju, a nije joj smetao čak ni njegov prečvrsti stisak. Postupno je mogla razdijeliti osjećaj na njegove sastavne dijelove... vrelina i težina njegova tijela, miris znoja, glatka i raskošna vlažnost dok su bili spojeni. Boljelo ju je, ali istodobno se radilo o ugodnu osjećaju, toploj punoći u donjem dijelu tijela.

Christopherova ruka polako je olabavila stisak. Jednom rukom počeo joj se poigravati kosom. Usnama joj je prešao na nježniju kožu vrata dok ju je slobodnom rukom milovao po leđima i boku. U sebi je osjetio drhtaj, spor val olakšanja. Zavukao joj je ruku ispod leđa, podignuo je pa joj usnama krenuo prema grudima. Drhtavo je udahнула kad je osjetila vlažno potezanje njegovih usana.

Pomaknuo se okrećući ih oboje kako bi se ona mogla popeti na njega. Osjetila je njegovu meku intimnost na trbuhu. Podignula je glavu i pogledala ga u srebrne, blago proširene zjenice. Uživala je u njegovu osjećaju, u velikom, toplom biću ispod sebe. Imala je osjećaj da ga je ukrotila iako se moglo postaviti opravdano i valjano pitanje da nije možda bilo obratno.

Prislonila mu je usne na rame. Koža mu je bila još glađa od njezine, kao rastegnut saten preko čvrstih, ispupčenih mišića. Pronašla je ožiljak od bajunete i prešla jezikom preko neravnomjerno zacijeljele kože.

- Nisi izgubio kontrolu - šapnula je.

- Jesam, tijekom nekih trenutaka. - Imao je glas poput nekoga tko se upravo probudio nakon duga sna. Počeo joj je skupljati rasute uvojke kose.

- Jesi li planirala ovo?

- Pitaš me jesam li namjerno krenula zavesti te? Ne, bilo je sasvim spontano. - Kad je zašutio na ovo, Beatrix je podignula glavu i široko mu se osmjehnula. - Vjerojatno me držiš nevaljalom djevojkom.

Prešao joj je palcem po rubu donje, natekle usne. - Zapravo, razmišljao sam o tomu kako da te odvedem u gornju sobu. Ali sad kad si to već spomenula... jesi, ti si nevaljala djevojka.

Zadržala je osmijeh dok mu je zaigrano grickala vršak palca. - Žao mi je što sam te ranije razljutila. Cam će odsad raditi s onim konjem. Prije nikad nikomu nisam morala odgovarati... moram se naviknuti na to.

- Da - rekao je. - Odmah započni.

Beatrix se možda mogla usprotiviti njegovu autokratskom tonu, samo što mu je u očima još uvijek sijevao opasan sjaj i ona je shvatila da je nadražen kao i ona. Nije mu bilo ugodno da bilo koja žena ima takvu moć nad njim.

Dobro. Sigurno mu neće biti podložna u svim stvarima, ali mu se mogla pokoriti oko nekih. - Objećavam da ću odsad biti pažljivija - rekla mu je.

Christopher se nije nasmiješio, ali su mu se usne iskrivile. Pažljivo ju je položio na divan, krenuo prema odbačenoj odjeći i uspio pronaći rupčić.

Beatrix je ležala na boku i promatrala ga, zbunjivalo ju je njegovo raspoloženje. Izgledao je kao da je došao k sebi, u većoj mjeri, ali još uvijek je postojao neki osjećaj distance između njih, nešto što su zadržavali između sebe. Misli koje nije htio podijeliti, riječi koje nije želio izgovoriti. Pa čak ni sad kad su sudjelovali u najintimnijem mogućem činu.

Shvatila je da ta distanca nije nešto novo. Bila je tu od samog početka. Samo što je sad bila svjesnija nje i što se više prilagodila na suptilnost njezine naravi.

Christopher se vratio i pružio joj rupčić. Iako je Beatrix smatrala da je daleko od crvenjenja nakon onoga što je upravo iskusila, osjetila je navalu rumenila dok je brisala natečeno vlažno mjesto između bedara. Nije joj bio neočekivan pogled na krv, jednostavno je postala svjesna toga da je nepovratno izmijenjena. Više nije djeвица. Osjetila je nov i ranjiv osjećaj.

Christopher joj je odjenuo svoju košulju okružujući je mekom bijelom tkaninom koja je još uvijek zadržavala miris njegova tijela.

- Trebala bih odjenuti svoju odjeću i krenuti kući - rekla je Beatrix. - Moja obitelj zna da sam se ovamo uputila bez pratilje. Čak i oni imaju neke granice.

- Ostat ćeš ovdje ostatak poslijepodneva - rekao je Christopher smireno. - Nećeš mi tek tako upasti u kuću, napraviti sa mnom što želiš, a potom odjuriti kao da se radilo o nekom zadatku koji si morala obaviti.

- Imala sam naporan dan - usprotivila se. - Pala sam s konja, zavela te, a sad sam sva modra i natečena.

- Ja ću se pobrinuti za tebe. - Christopher ju je pogledao ozbiljna lica. - Misliš se prepirati sa mnom?

Beatrix je nastojala zvučati krotko. - Ne, gospodine.

Na licu mu se pojavio lagan osmijeh. - Ovo je bio najgori pokušaj poslušnosti koji sam ikada vidio.

- Vježbajmo - rekla je, prebacujući mu ruke preko vrata. - Zapovjedi mi nešto i gledaj hoću li izvršiti zapovijed kako treba.

- Poljubi me.

Pritisnula je usne uz njegove i nakon toga je uslijedila duga tišina. Gurnuo joj je ruke ispod košulje i nježno je mučio sve dok se nije privila uz njega. Osjećala se slabo, kao da se sva rastapa, i željela ga je.

- Idemo gore - rekao joj je uz usne pa je podignuo i ponio kao da je perce.

Beatrix je problijedjela kad su se približavali vratima. - Ne možeš me tek tako odnijeti gore.

- Zašto?

- Pa nosim tvoju košulju.

- Nije važno. Okreni kvaku.

- Što ako nas netko od posluge vidi?

U očima mu se vidjelo da ga ovo zabavlja. - *Sad* te brine doličnost? Otvori prokleta vrata, Beatrix.

Poslušala ga je držeći oči čvrsto sklopljene dok ju je nosio na gornji kat. Ako ih je netko od posluge i vidio, nitko nije kazao ni riječi.

Kad je uveo Beatrix u svoju sobu, Christopher je poslao po vrelu vodu, kadu i bocu šampanjca. Ustrajao je na tomu da je opere, unatoč njezinu ulagivanju i protivljenju.

- Ne mogu tek tako sjediti ovdje - usprotivila se ulazeći u metalnu kadu i spuštajući se oprezno - i pustiti te da radiš nešto za što sam sama sposobna.

Christopher je otišao do toaletnog stolića na kojemu je stajao srebrni pladanj sa šampanjcem i dvije visoke kristalne čaše. Natočio je jednu čašu i pružio je Beatrix. - Ovo će te zabaviti.

Beatrix je gucnula hladan, stari šampanjac, a zatim se naslonila pogledati. - Nikad nisam pila šampanjac popodne - rekla je. - A pogotovo ga nisam pila dok sam se kupala. Nećeš me pustiti da se utopim, zar ne?

- Ne možeš se utopiti u kadi, ljubavi. - Christopher je kleknuo pokraj kade golih prsa i sav gladak. - Ne, neću dopustiti da ti se išta dogodi. Imam neke planove s tobom. - Nanio je sapun na spužvu, a potom još više na ruke i počeo je prati.

Nitko je nije prao otkad je bila malo dijete. To joj je pružilo zanimljiv osjećaj sigurnosti, toga da je pažena i mažena. Naslonila se i lijeno mu dodirnula podlakticu prolazeći vršcima prstiju kroz saponicu. On je

spužvom polako prelazio po njoj, preko ramena i grudi, nogu i utora iza koljena. Onda ju je počeo intimnije čistiti i tad je nestalo osjećaja sigurnosti kad je gurnuo prste u nju. Zastenjala je i malo se zakoprcala pružajući mu ruku prema zapešću.

- Nemoj ispustiti čašu - promrmljao je Christopher držeći joj još uvijek ruke između bedara.

Beatrix se gotovo ugušila kad je ispila sljedeći gutljaj šampanjca. - To je opako - rekla je sklapajući oči dok joj je on prstom napipao osjetljivo mjesto duboko u njoj.

- Popij šampanjac - nježno joj se obratio.

Otpila je još jedan gutljaj koji joj je zavrtio glavom dok ju je on suptilno milovao. Beatrix je ostala bez daha. - Ne mogu gutati kad mi to radiš - rekla je bespomoćno, pridržavajući čašu.

Milovao ju je pogledom. - Podijeli je sa mnom.

S naporom mu je prinijela čašu usnama i dala mu gutljaj dok ju je on nastavio milovati i zadirzivati ispod vode. Približio joj se usnama, a poljubac mu je imao sladak i svježokus šampanjca. Poigravao se jezikom na takav način da joj je srce lupalo.

- A sad ispij ostatak - šapnuo je. Pogledala ga je omamljeno, a kukovi su joj se, protiv njezine volje, počeli podizati i spuštati uzburkavajući vruću i sapunicom prekrivenu vodu. Bila je tako vrela, izvana i iznutra, da mu je tijelo žudjelo za užitkom koji je zadržavao. - Dovrši - poticao ju je.

Prisilila se na još jedan gutljaj, a potom joj je oduzeo čašu koju je slabašno stiskala pa je odložio sa strane.

Christopher ju je ponovno poljubio kliznuvši joj slobodnom rukom ispod vrata.

Beatrix mu se držala za golo rame nastojeći prigušiti stenjanje. - Molim te, Christophe, trebam još, trebam...

- Strpljenja - šapnuo je. - Znam što trebaš.

Oteo joj se frustriran uzdah kad ju je prestao dirati i pomogao joj ustati iz kade. Bila je toliko nadražena da je jedva mogla stajati, a koljena su joj toliko klecala da je mislila kako će pasti. Vješto ju je i brzo obrisao držeći joj ruku na leđima kao potporu dok ju je vodio prema krevetu.

Ispružio se pokraj nje, njihao je na rukama, a potom je počeo ljubiti i milovati. Beatrix se koprcala poput mačke nastojeći dobro upiti sve lekcije kojima ju je namjeravao poučiti. Bio je to novi jezik kože, ruku i usana, primitivniji od riječi... svaki dodir bio je obećanje i izazov.

- Nemoj se boriti za to - šapnuo je zavlazeći joj ruku ponovno između stegnutih bedara. - Pusti me da ti to pružim... - Obujmio ju je rukom i pritisnuo. Ulazio je prstima, zadirzivao je, poigravao se. Ali uskraćivao joj je ono što je željela mrmljajući joj da se opusti, prepusti i zaboravi na

sve. Osjećala je i strah i olakšanje što će mu se predati pa mu bez zadržke dati svaki dio sebe. Ali učinila je to. Pustila je da joj glava padne na njegovu ruku, tijelo joj je postalo podatno, raširila je noge. Vrhunac se brzo bližio, meso joj se stezalo, a sva svjesnost usmjerila se na tajno mjesto koje je milovao.

Kad se Beatrix napokon oporavila i izišla iz raskošne izmaglice, opazila mu je nekakav zabrinut sjaj u očima. Gledao je goli dio njezina tijela i lagano prelazio rukom preko ljubičaste masnice od pada.

- Nije to ništa - rekla je. - Gotovo uvijek imam neku masnicu ili ogrebotinu.

Taj podatak nije ga umirio. Usne su mu se iskrivile i odmahnuo je glavom. - Ostani ovdje - rekao je. - Vraćam se za trenutak.

Taj naputak bio je posve bespotreban. Beatrix nije imala namjeru pomaknuti se. Podignula se još više na jastuke i prislonila obraz na lanenu jastučnicu. Uzdisala je i drijemala sve dok joj se Christopher nije pridružio na krevetu.

Položio joj je ruku na kuk dok mu je dlan bio ljepljiv od nekakve masti. Trznula se kad joj je oštar biljni miris prodro u nosnice. - Oh, baš fino miriše. Što je to?

- Ulje od klinčića. - Pažljivo joj je nanio melem na masnicu. - Brat i ja većinu smo djetinjstva proveli namazani ovim.

- Znam za neke tvoje avanture - rekla je Beatrix. - John ih je ispričao Audrey i meni. Kad ste vas dvojica ukrali pitu od šljiva prije večere... i kad si se usudio skočiti sa stabla pa slomio ruku... John je rekao da ti nisi mogao odbiti izazov. Kazao je da te se lako moglo natjerati na bilo što, trebalo ti je samo reći da to ne možeš učiniti.

- Bio sam idiot - rekao je Christopher tugaljivo.

- On je upotrijebio riječ *vragolan*.

- Naslijedio sam to od oca.

- Zapravo, nisi. Barem prema onome što je John rekao. Kazao je da je tebe nepravedno uvijek smatrati očevim sinom kad mu zapravo nisi bio sličan. - Beatrix se lako otkotrljala kad ju je Christopher gurnuo na prsa. Snažnim i nježnim rukama utrljavao joj je melem po napetim mišićima dok joj je ulje od klinčića pružalo hladan osjećaj po koži.

- John je uvijek nastojao vidjeti dobro u svakome - promrmljao je Christopher. - Ponekad bi radije vidio ono u što bi želio vjerovati nego prihvatio istinu kakva jest.

Beatrix se namrštila dok joj je masirao mišiće ramena i pretvarao napetost u mekoću. - Ja vidim dobro u tebi.

- Nemoj gajiti iluzije u vezi sa mnom. Kad se udaš za mene, morat ćeš izvući ono najbolje iz loše pogodbe. Ne razumiješ situaciju u koju si se upetljala.

- U pravu si. - Beatrix se blaženo izvila dok joj je masirao mišiće s obje strane kralježnice. - Svaka bi me žena u ovakvoj situaciji požalila.

- Jedna je stvar provesti popodne u krevetu sa mnom - rekao je Christopher turobno - a nešto posve drugo iskusiti svakodnevni život s luđakom.

- Ja znam sve o životu s luđacima. Pa ja sam iz obitelji Hathaway. - Beatrix je zadovoljno uzdahnula dok joj je masirao nježna mjesta pri dnu leđa. Osjetila je da joj se cijelo tijelo opustilo i da je škaklja, a potpuno zaboravila na masnice i bolove. Okrenula se pogledati ga preko ramena i opazila oštre i stroge crte njegova lica. Osjetila je silan poriv da ga zadirkuje, da ga navede na igru. - Promaknulo ti je jedno mjesto - rekla mu je.

- Koje?

Beatrix se uspravila, okrenula i dopuzala do mjesta na madracu gdje je klečao Christopher. Nosio je baršunasti kućni ogrtač rastvorena prednjega dijela koji mu je otkrivao suncem opaljeno meso. Prebacila mu je ruke preko ramena i poljubila ga. - Unutra - šapnula je. - Tu me treba umiriti.

Blag smiješak zatitrao mu je u kutovima usana. - Ovaj melem prejak je za to.

- Ne, nije. Pruža divan osjećaj. Ovdje, pokazat ću ti... - Uzela je limenu posudu s melemom i premazala njime vrške prstiju. Raskošan miris ulja od klinčića začinio je zrak. - Samo budi miran...

- Vraga ću biti miran - rekao je dubokim glasom i pružio joj ruku prema zapešću.

Beatrix se okrenula brzo poput lasice kako bi ga izbjegla. Prevrnula se jednom pa drugi put, a potom krenula prema pojasu ogrtača. - Cijelu si me omotao njime - optužila ga je hihoćući se. - Kukavice. Sad je tvoj red.

- Nema šanse. - Zgrabio ju je, hrvao se s njom, a nju je uzbuđivao zvuk njegova promukla, hrapava smijeha.

Nekako se uspjela popeti na njega i uzdahnula kad mu je osjetila nabreklo meso. Hrvala se s njim sve dok je nije s lakoćom prevrnuo i ščepao za zapešća. Ogrtač se razvezao tijekom borbe, a golo meso im se trljalo.

Sjajne srebrne oči zurile su u plave. Beatrix je već ostala bez daha od smijeha, a bila je potpuno omamljena kad je opazila kako on gleda u nju. Spustio je glavu, poljubio je i oblizao se kao da joj je mogao okusiti osmijeh.

Christopher joj je oslobodio zapešća, okrenuo se na bok i izložio joj svoju prednju stranu.

Beatrix ga je upitno pogledala. Mrdnula je prstima. - Želiš da te... diram njima?

Šutio je, izazivajući je pogledom.

Ona je sramežljivo i znatiželjno spustila ruku i oprezno ga uhvatila. Oboje su malo poskočili od spoja hladnoće i vreline, od klizavog ulja, svile i zastrašujuće tvrdoće. - Ovako? - šapnula je, nježno ga milujući.

Udah mu je zapiskutao kroz zube, a trepavice su mu se napola spustile. Nije ju htio zaustaviti nikakvim pokretom.

Kružila mu je klizavim palcem preko glatkog i tamnog glavića. Svila je prste oko krupne i čvrste batine pa ih povlačila naniže uživajući u osjetu koji joj je pružao. Pustio ju je da ga gladi i istražuje po volji dok mu je koža postajala sve crvenija, a prsa mu se podizala i spuštala sve brže. Nju je hipnotizirala njegova moć koju je jedva obuzdavala svojim prstima, pa je raširila prste i prešla mu njima preko kukova i prednjeg dijela bedara. Milovala mu je poput kamena čvrste nožne mišiće kroz sjajne dlake, a potom mu iznova kliznula prema preponama. Nježno ga je primila, igrala se njime i hvatala objema rukama krutu duljinu.

Grlen zvuk oteo mu se iz prsa. Izvukao je ruke iz rukava ogrtača, odbacio ga sa strane i zgrabio joj kukove. Srce joj je jače zakucalo kad je vidjela koliko su mu se zategnule crte lice i koliko mu je pogled primitivno usredotočen na nju. Prebacio ju je preko krila, rastvorio svojom batinom i upro u njezinu vlažnu mekoću. Jecaj joj je prešao preko usana kad joj ga je gurnuo do kraja, tjerajući je da ga uzjaši i cijeloga primi. Dosegnuo je jedno novo mjesto u njoj, istodobno je boljelo, ali je bilo i neopisivo dobro što joj je meso reagiralo takvim snažnim stezanjem.

Christopher se ukočio žarko je gledajući.

Melem je za nekoliko sekundi učinio svoje, a hladni začini blažili su vrelo meso dok su istodobno dražili intimne dubine. Nemirno se gibala. Christopher ju je zgrabio za kukove, spustio je i prodro još dublje u nju.

- Christophe... - Nije se mogla prestati koprcati i ponovno podizati. Vraćao joj je kukove na svoje sa svakim bespomoćnim pokretom koji bi napravila. Osjećala mu je bedra iza sebe, a jednom rukom krenuo je prema mjestu gdje su im se spajala. Promatrao ju je, igrao se njome, klizao po njoj prstima i dražio je dodirima ne prekidajući duboko i izazovno trljanje tijela uz tijelo.

- Primirje - uspjela je izustiti. - Ne mogu više podnijeti.

- Ali hoćeš. - Podignuo se do nje, povukao je naniže i poljubio je.

- Molim te. Završi s tim.

- Ne još. - Prelazio joj je rukama preko leđa. - Tako si lijepa - šapnuo je. - Tako osjetljiva. Mogao bih zauvijek voditi ljubav s tobom.

- Christophe...

- Daj mi da te još jednom dovedem do vrhunca.

- Ne. Iscrpljena sam. - Nježno mu je gricnula donju usnu. - Sad svrši - rekla mu je.

- Neću još.

- Natjerat ću te.

- Kako?

Beatrix ga je promatrala, njegove bezobrazno zgodne crte lica, izazovan sjaj u očima. Spustila se do njega dok joj je njihao tijelo neprekidnim prodorima, a potom mu prislonila usne na uho.

- Volim te - šapnula je hvatajući njegov ritam i jašući ga. - Volim te.

Ništa mu više nije trebalo. Uzdahnuo je ostajući bez daha i zabio se u nju dok mu je moćno tijelo drhtalo od siline olakšanja. Prebacio je ruke preko nje i izlio godine tjeskobne žudnje u nju. A ona mu je nastavila šaputati, obećavajući mu ljubav, sigurnost i nove snove koji će nadomjestiti stare.

Samo mu je obećavala.

22. POGLAVLJE

Kad je londonska sezona završila, plemstvo je nastavilo sa svojim društvenim zabavama na selu. Slale su se pozivnice za balove, večere i plesove, lovci su pripremali jarebice, a puške se čistile i podmazivale za lov na divljač, jahaće staze su se dotjerivale i popravljale, a vina i razne delicije dopremale su se iz bristolske i londonske luke.

Najtraženija pozivnica u Hampshireu bila je za sijelo sredinom rujna u kući Ramsay na kojemu su se proglašavale Beatrixine zaruke s Christopherom Phelanom. Uglavnom je svaki društveni događaj koji bi Hathawayevi organizirali bio dobro posjećen, ali ovo je bilo nešto posve drugo. Svatko koga su pozvali odmah je pristao, a potom je uslijedila poplava pisama i upita od ljudi koji su tražili pozivnice. U nekim slučajevima to su čak zahtijevali.

Hathawayevi su novostečenu popularnost jedino mogli pripisati činjenici da će tu biti prisutan Christopher, najčuveniji engleski ratni junak. A Christopher je pak, sa svojim neskrivenim prijezirom prema gomilama, bio turoban u vezi s cijelom stvari.

- Moraš priznati - primijetio je Leo - da je baš zanimljivo kako je onaj među nama koji se najmanje želi miješati s društvom upravo najtraženiji.

- Prekini, Ramsay - promrmljao je Christopher, a Leo se široko osmjehnuo.

Ali zato je izraz “onaj među nama”, koji je tako ležerno izgovoren, zagrijao Christopherovo srce. Njihov odnos poprimio je lagan i prijateljski osjećaj koji je podsjećao Christophera na odnos s Johnom. Iako nitko nikad neće zauzeti Johnovo mjesto, Christopher je jako uživao u druženju s budućim šurjacima. Barem što se tiče uživanja u druženju s Leom i Camom. Trebalo je još samo vidjeti hoće li se jednako zadovoljstvo odnositi i na Merripenu.

Merripen i njegova supruga Winnifred, ili Win, kako ju je obitelj zvala, vratili su se iz Irske prvog rujna sa svojim mladahnim sinom. Hathawayevi, koji su ionako bili teško razuzdana skupina, sad su poludjeli od radosti. Christopher je ostao u obiteljskom salonu tijekom kaotičnog susreta, promatrajući kako se obitelj stapa u jedno klupko zagrljaja i osmijeha. Cam i Merripen grlili su se i žustro lupali po leđima govoreći brzo na svom romskom jeziku.

Christopher je susreo Merripena jednom ili dvaput prije rata. Ipak, tad ga je zapamtio samo kao krupnu i natmurenu pojavu, kao čovjeka od malo riječi. Christopher sigurno nije očekivao da će jednom postati dio iste obitelji.

Win je bila vitka i graciozna žena krupnih plavih očiju i svijetloplave kose. Izgledala je krhko, gotovo eterično, i to ju je odvajalo od ostalih sestara Hathaway. Win se odvojila od skupine u sredini prostorije, prišla Christopheru i pružila mu ruku. - Kapetane Phelane. Baš smo sretni što ćete postati naš brat. Muškarci u obitelji poprilično su brojčano nadjačani: pet naprema četiri. Vi ćete naš zbroj sad svesti na parnu desetku.

- Ja se još uvijek osjećam nadjačanim - rekao je Leo. Merripen je pristupio Christopheru, snažno mu protresao ruku i procjenjivački ga pogledao. - Rohan mi kaže da nisi loš za jednog *gadja* - rekao je. - A Beatrix mi kaže da te voli, pa sam sklon dopustiti ti vjenčanje s njom. Ali još uvijek razmišljam o tomu.

- Ako će ovo nešto pomoći - rekao je Christopher - ja sam voljan uzeti sve njezine životinje.

Merripen je razmislio o tomu. - Onda je možeš imati.

Rasprava za stolom isprva je bila brza i uzavrela. Na kraju se razgovor sveo na Irsku i imanje koje će Merripen uskoro naslijediti, a raspoloženje je postalo mračno.

Irska je prije desetak godina pretrpjela pošast krumpirove zlatice, što je pak dovelo do goleme štete od koje se zemlja još nije oporavila. Engleska je ponudila samo minimalnu pomoć kratkotrajnim mjerama olakšanja, pretpostavljajući da će se problem nekako sam riješiti, i to prirodnim putem.

Irska, koja je već bila osiromašena, bila je zahvaćena glađu, poharana pošastima i zarazama s krajnjim rezultatom da su cijele obitelji umirale uz ceste ili u svojim blatnjavim kolibama. Gazde poput Cavana protjerivale su osiromašene stanovnike i borili se s onima koji su ostali, što će dovesti do sudskih tužbi i ogorčenja koje će potrajati generacijama.

- Cavanova zemlja i stanovnici zanemarivani su godinama - rekao je Merripen. - Djed je bio previše zaokupljen svojim posjedima u Engleskoj da bi nešto poboljšao ili popravio. Zemlja nema sustav odvodnje ni strojeve za oranje. Stanovnici poznaju samo najprimitivnije metode obrade zemlje.

Žive u kolibama od blata i kamena. A većinu stoke prodali su da otplate stanarine. - Merripen je zastao mrka lica. - Susreo sam se s Cavanom prije povratka u Stony Cross. Ne želi odvojiti ni šiling od svoga bogatstva da pomogne ljudima koji ovise o njemu.

- Koliko će on još živjeti? - upitala je Amelia.

- Manje od godine - odgovorio je Merripen. - Iznenadilo bi me da preživi Božić.

- Kad ode - ubacila se Win - moći ćemo slobodno investirati njegovo bogatstvo u Canova zemljišta.

- Ali trebat će nam više od novca - rekao je Merripen - moramo zamijeniti blatnjave nastambe normalnim kolibama. Moramo poučiti farmere novoj metodi obrade zemlje. Treba im sve. Strojevi, gorivo, stoka, sjeme... - zašutio je i pogledao Cama neproničnim pogledom. - *Phral*, ono što smo postigli s imanjem Ramsay naspram ovoga izgleda poput dječje igre.

Cam je podignuo ruku i odsutno odmaknuo uvojak kose. - Sad se već moramo početi pripremati - rekao je. - Trebaju mi svi podaci koje možemo dobiti o Cavanovim financijama i posjedima. Možemo prodati neke njegove... odnosno tvoje... engleske posjede u zamjenu za kapital. Ti procijeni što nam treba i odredi prioritete. Nećemo moći obaviti sve odjednom.

- Sve me to previše kosnulo - rekao je Merripen otvoreno.

Christopher je, sudeći prema zapanjenoj tišini za stolom, dokučio da Merripen iznimno rijetko prizna da ga nešto kosne.

- Ja ću pomoći, *phral* - rekao je Cam gledajući ga ravno u oči.

- Obuzima me neki neugodan osjećaj - rekao je Leo - da ću ja sam morati upravljati imanjem Ramsay dok vas dvojica budete posvećeni spašavanju Irske.

Beatrix je zurila u Christophera s blagim osmijehom na usnama. - To našu situaciju stavlja u pravu perspektivu, zar ne? - promrmljala je.

On je razmišljao točno o tomu.

Merripen je pažljivo pogledao Christophera. - Ti nasljeđuješ Riverton sada kad ti je brat mrtav.

- Da. - Christopher je iskrivio usne podrugljivim osmijehom. - Dok je John bio potpuno spreman za tu odgovornost, za mene važi obratno. Ja znam tek nešto malo više od toga kako upucati čovjeka ili kako kopati robove.

- Znaš kako organizirati ljude - istaknuo je Merripen. - Kako osmisliti plan i izvršiti ga. Kako procijeniti rizik i prilagoditi se ako je potrebno. - Nakratko se i brzo osmjehnuo Camu. - Kad smo počeli obnavljati posjede

Ramsayevih, rekli smo sami sebi da nam je pogreška ono najbolje što možemo učiniti. To je značilo da bismo nešto naučili.

Tek je tada Christopher istinski shvatio koliko toga zajedničkog ima s muškarcima u ovoj obitelji, iako nije mogao doći iz drukčijeg okoliša i nije mogao imati drugačiji odgoj od njih. Svi su se oni borili sa svijetom koji se ubrzano mijenjao i suočavali se s izazovima na koje nijedan od njih nije bio spreman. Cijelo se društvo prevrnulo naglavačke, stara hijerarhija se dokidala, a moć prelazila u nepoznate ruke. Čovjek je mogao odlučiti da potone u moru beznačajnosti ili da stupi u oblikovanje novoga doba pred njima. Mogućnosti su ujedno bile zanimljive i iscrpljujuće - opazio je to na Merripenovu licu, baš kao i na licima ostalih. Ali nitko od njih neće ustuknuti od onoga što treba napraviti.

Christopher je pažljivo promatrao Beatrix koja je sjedila nekoliko stolica dalje. Te oči... ponoćno plava boja, nevine i mudre, budne i pažljive. Kakvu je čudnu mješavinu kvaliteta posjedovala. Bila je sposobna za izvanrednu staloženost, a ipak je bila voljna igrati se poput djeteta. Bila je mudra, instinktivna, šaljiva. Razgovor s njom bio je poput otvaranja riznice s neočekivanim užicima.

Christopher još nije navršio tridesetu i bio je samo šest godina stariji od Beatrix, a ipak je osjećao da ih dijeli sto godina razlike. Htio je biti blizak s njom, dok je istodobno morao zaboraviti ono najgore što je vidio i učiniti tako da je to nikada ne dotakne.

S njom nije vodio ljubav od onoga popodneva prije dva tjedna, a odlučio je ne uživati u njoj sve do braka. Ali erotska uspomena stalno ga je dražila. Beatrix je predstavljala iskustvo koje nije mogao usporediti ni mjeriti ni s čim. Žene koje je poznao prije nje nudile su mu samo lagane i sofisticirane užitke. Ništa nije bilo ni približno slično silnoj strasti koju je osjećao prema Beatrix.

Bila je previše nevina i lijepa da bi mogla predstavljati ono što mu je sudbina namijenila. Ali zato je jako želio da drži do njega. Uzet će je i kakvu god mu propast sudbina zauzvrat namijeni, on će je zaštititi od toga.

Ili od samoga sebe, ako već bude potrebno.

Iz dnevnoga boravka začuo se vrisak koji je prekinuo sve razgovore na sijelu u kući Ramsay.

- Koji je ovo vrag? - upitao je ljutito lord Annandale, Christopherov djed. Okupljao je ljude oko sebe u obiteljskom salonu sjedeći na divanu dok su mu razni gosti dolazili iskazati počast. Dugo putovanje u Hampshire iscrpilo ga je i učinilo svadljivim. Zato je Annandale zahtijevao da Audrey, koja ga je pratila iz Londona, ostane pokraj njega.

Christopher je suspregnuo osmijeh vidjevši da mu šurjakinja zuri prema vratima dnevnoga boravka s očiglednom čežnjom. Iako se ona uvijek prilično dobro slagala s Annandaleom, ipak je cio prethodni dan provela zatvorena u kočiji sa starim osobenjakom.

- Zašto bi netko vrištao na sijelu? - ustrajao je Annandale mršteći se.

Christopher nije pokazivao izrazom lica da zna o čemu se radi. Budući da je netko od Hathawayevih najvjerojatnije uključen u ovo, moglo se raditi o bilo čemu.

- Hoću li otići i ispitati o čemu se radi? - upitala je Audrey u očitom očaju da pobjegne od starca.

- Ne, ti ostani ovdje ako mi što zatreba.

Audrey je suspregnula uzdah. - Da, lorde.

Beatrix je ušla u salon i probila se kroz gomilu gostiju. Došla je do Christophera i tiho mu rekla: - Tvoja je majka upravo upoznala Meduzu.

- Majka je vrisnula? - upitao je Christopher.

- O čemu se radi? - Annandale je zahtijevao odgovor, ne mičući se s divana. - *Moja kći je vrisnula?*

- Bojim se da je tako, lorde - rekla je Beatrix skrušeno. - Susrela je mog ljubimca ježa koji se iskrao iz svoga skrovišta. - Pogledala je Christophera i vedro dometnula: - Meduza je ranije bila predebela da se uspne po rubu kutije. Mislim da je njezina nova vježba sigurno upalila!

- A kako je prošla stvar s bodljama, ljubavi? - upitao je Christopher susprežući širok osmijeh.

- Oh, ne, majka ti se nije nabola na nju. Ali Amelia je vodi na gornji kat da se odmori. Nažalost, dobila je glavobolju od Meduze.

Audrey je pogledala prema nebu. - Nju uvijek boli glava.

- Zašto držiš ježa kao ljubimca? - Annandale je zahtijevao odgovor od Beatrix.

- Ne može se brinuti za sebe, lorde. Moj brat spasio ju je iz rupe dok je još bila mala, a majku joj nismo uspjeli pronaći. Zato se otada brinem za nju. Ježevi su divni kućni ljubimci ako se s njima ispravno postupa. - Stala je i pogledala Annandalea s iskrenim zanimanjem. - Bože, vi ste orao, zar ne?

- Što sam? - upitao je starac, zaškiljivši prema njoj.

- Orao. - Beatrix je pažljivo zurila u njega. - Imate tako oštre crte lica i širite moć oko sebe dok mirno sjedite. I volite promatrati ljude. Možete ih odmah procijeniti, zar ne? Nema sumnje da ste uvijek u pravu.

Christopher je krenuo umiješati se u ovo, siguran da će je djed razljutiti i raspaliti svojim odgovorom. Zapanjilo ga je što se Annandale gotovo rastapao pred Beatrixinim zadivljenim pogledom.

- Mogu - priznao je lord. - I, doista, rijetko pogriješim u svojim procjenama.

Audrey je ponovno zakolutila očima.

- Izgledate mi malčice nahlađeno, lorde - primijetila je Beatrix. - Sigurno sjedite na propuhu. Samo trenutak... - Požurila je i vratila se s dekićom pa mu prebacila meku plavu vunu preko krila.

U sobi nije bilo nimalo hladno i propuha nije moglo biti, ali Annandale je svejedno prihvatio dekiću s očitim zadovoljstvom. Christopher se prisjetio pregrijanih prostorija u djedovoj kući i pomislio da se ovaj vjerojatno nahladio. Prava je zagonetka kako je to Beatrix dokučila.

- Audrey - zamolila je Beatrix - molim te, pusti me da sjednem pokraj lorda Annandalea. - Rekla je to kao da se radi o traženoj povlastici.

- Ako inzistiraš - Audrey je poskočila s divana kao da ju je lansirala opruga.

Beatrix se, prije zauzimanja svoga mjesta, sagnula i pronjuškala ispod divana. Izvukla je pospanu sivu mačku pa je položila Annandaleu u krilo. - Eto ga. Čovjeka ništa ne ugrije brže od mačke u krilu. Zove se Lucky. I prest će ako je budete mazili.

Starac je bezizražajno pogledao mačku.

Christophera je zapanjilo kad je starac počeo gladiti sjajnu sivu dlaku.

- Nedostaje joj jedna noga - opazio je i kazao Beatrix.

- Da, dala bih joj ime Nelson, prema jednonogom admiralu, ali ona je žensko. Pripadala je proizvođaču sira sve dok joj šapa nije zapela u zamci.

- Zašto si joj dala ime Lucky? - upitao je Annandale.

- Nadala sam se da će joj to ime promijeniti sudbinu.

- I je li?

- Pa, sad sjedi u krilu jednoga lorda, zar ne? - istaknula je Beatrix, a Annandale se otvoreno nasmijao.

Dodirnuo je mačku po šapi. - Ima sreće što se uspjela prilagoditi.

- Bila je odlučna - rekla je Beatrix. - Trebali ste vidjeti jadnicu, nedugo nakon amputacije. Stalno se pokušavala oslanjati na tu šapu ili skakati sa stolice, a onda bi se spotaknula i izgubila ravnotežu. Ali jednoga dana probudila se i kao da je prihvatila činjenicu da te šape više nema. Postala je gotovo jednako agilna kao i prije. - Znakovito je dometnula: - Trik je bio u tomu da zaboravi ono što je izgubila... i da se nauči nastaviti s onim što joj je ostalo.

Annandale je fascinirano zurio u nju iskrivivši usne. - Kako si ti pametna mlada žena.

Christopher i Audrey zadivljeno su se pogledali dok su Beatrix i Annandale žustro raspravljali.

- Muškarci su uvijek obožavali Beatrix - rekla je Audrey tišim glasom okrećući se prema Christopheru. Oči su joj zasjale od osmijeha. - Mislilo si da će djed odoljeti njezinu šarmu?

- Da. Njemu se nitko ne sviđa.

- Očito pravi iznimke za mlade žene koje mu laskaju taštini i izgledaju kao da im je stalo do svake njegove riječi.

Christopher je nakratko pogledao Beatrixino sjajno lice. Naravno da joj lord nije mogao odoljeti. Beatrix je znala gledati čovjeka s punom pažnjom pružajući mu dojam da je najzanimljivija osoba u prostoriji.

- Nikada neću razumjeti zašto se već nije udala? - rekao je Christopher.

Audrey mu je tiho odgovorila. - Većina plemstva gleda na Hathawayeve kao na manje vrijedne. I iako Beatrix očara većinu gospode, oni se ne žele oženiti nekonvencionalnom djevojkom. To ti je dobro poznato.

Christopher se namrštio na ovu provokaciju. - Ja sam priznao da sam bio u krivu čim sam je dobro upoznao.

- To ti služi na čast - rekla je Audrey. - Mislila sam da je nikad nećeš moći promatrati bez predrasuda. Bilo je dosta muškaraca kojima se Beatrix i te kako svidjela, ali nisu nastavili s udvaranjem. Na primjer, gospodin Chickering. Molio je oca da mu dopusti da joj se udvara, ali mu je otac zaprijetio izuzećem iz oporuke. I zato se on morao zadovoljiti uživanjem u Beatrix iz daljine te flertujući s njom suludo u svakoj prilici, znajući pritom da od svega toga neće biti ništa.

- Ti su dani prošli - rekao je Christopher. - Ako joj se ikad približi...

Audrey se široko osmjehnula. - Oprezno. Ljubomora ti ovih dana nije u modi. Čovjek mora biti dovoljno uglađen da ga zabavi pažnja upućena njegovoj ženi.

- Mene će jako zabaviti to da ga bacim kroz prozor. - Christopher je zastao dok se Audrey smijala. Očito je mislila da se on šali. Odlučio je promijeniti temu, pa je rekao: - Drago mi je ponovno te vidjeti u društvu. - I doista je to mislio. Audrey je provela gotovo cio brak brinući se za Johna kojemu je sušica dijagnosticirana odmah nakon vjenčanja. Ta se duga i osamljenička kušnja prilično oduljila u kombinaciji sa žalovanjem. Zaslužila je pronaći nekakav užitak u životu i definitivno nekakvog sudruga. - Je li ti se netko od gospode svidio?

Audrey je napravila grimasu. - Misliš na one koje moja braća nisu uspjela rastjerati? Ne, nitko mi se ne sviđa na *takav* način. Sigurna sam da

bih mogla birati među londonskim lovcima na nasljeđe, kad se uzme u obzir moj velikodušan dio. Ali ne ide mi u prilog to što sam jalova.

Christopher ju je pažljivo pogledao. - Jesi? Kako to znaš?

- Tri sam godine bila u braku s Johnom i nismo imali djece. Pa čak ni spontanog pobačaja. Uvijek govore da je krivnja oko takvih stvari na ženama.

- Ja ne dijelim to uvjerenje. Nisu uvijek žene odgovorne za neplodnost... to je već dokazano. A John je većinu vašega braka bio bolestan. Nema razloga za nedostatak nade da bi mogla imati dijete s nekim drugim muškarcem.

Audrey se hladno osmjehnula. - Vidjet ćemo što mi je sudbina namijenila. Ali ja se ne namjeravam ponovno udati. Umorna sam kao pas. Osjećam se poput žene s devedeset pet, a ne dvadeset pet godina.

- Treba ti još vremena - promrmljao je Christopher. - Jednoga dana osjećat ćeš se drugačije, Audrey.

- Možda - rekla je zvučeći neuvjerljivo.

Pozornost im je privukla sve življa rasprava između Beatrix i Annandalea. -... mogu se penjati po stablu kao i bilo koji drugi drvosječa s imanja Ramsay - govorila je Beatrix.

- Ne vjerujem ti - izjavio je lord kojega je ona iznimno zabavljala.

- Oh, da. Skinem suknu, skinem korzet, navučem muške hlače i...

- Beatrix - prekinula ju je Audrey prije nego što se ova skandalozna rasprava o intimnim komadima odjeće nastavi. - Upravo sam vidjela Poppy u drugoj sobi. Prošle su godine otkako sam je posljednji put vidjela. I nikad nisam bila predstavljena njezinu suprugu.

- Oh. - Beatrix je nevoljko odvratila pozornost s Annandalea. - Hoćeš li da te povedem?

- *Da.* - Audrey ju je uhvatila za ruku.

Annandale je izgledao razočarano i crne obrve su mu se spustile dok je Audrey odvodila Beatrix.

Christopher je suspregnuo osmijeh. - Što misliš o njoj? - upitao ga je.

Annandale je odgovorio bez oklijevanja. - I sam bih se oženio njome, samo da sam pet godina mlađi.

- Pet? - ponovio je Christopher sumnjičavo.

- Deset, proklet bio. - Blag smiješak pojavio se na lordovu suhom i naboranu licu. - Moram pohvaliti tvoj izbor. Djevojka ima duha. Neustrašiva je. Ljupka je na neki svoj način i posjeduje šarm s kakvim joj ona klasična ljepota uopće ne treba. Morat ćeš je čvrsto zauzdavati, ali bit će vrijedno truda. - Zastao je izgledajući sjetno. - Kad jednom osjetiš i imaš takvu ženu, nikad se više ne možeš zadovoljiti običnima.

Christopher je mislio raspravljati o Beatrixinoj ljepoti koja po njegovu mišljenju nije imala premca. Ali pozornost mu je privukla posljednja rečenica. - Misliš na baku? - upitao je.

- Ne. Tvoja je baka bila žena za koju sam mislio da se trebam oženiti. Bio sam zaljubljen u drugu... daleko neprikladniju djevojku. I pustio sam je, na svoje vječito žaljenje. - Uzdahnuo je razmišljajući o dalekoj uspomeni. - Cio život bez nje...

Christophera je ovo fasciniralo i htio se još više raspitati, ali nije bilo ni vrijeme ni mjesto za takav razgovor. Ipak, to mu je pružilo neočekivan uvid po pitanju djeda. Što bi mu se dogodilo da se oženio s Prudence kad je mogao imati Beatrix? Od toga bi svatko postao ogorčen.

Poslije su iznijeli pladnjeve sa šampanjcem, a okupljeni gosti željno su iščekivali izjavu o zarukama.

Nažalost, muškarac koji je to trebao obaviti trenutačno nije bio prisutan.

Lea su našli nakon kraće potrage i unijeli ga u salon gdje je održao šarmantnu zdravicu nabrajajući zabavne razloge za brak. Iako su ga gotovo svi gosti pažljivo slušali i hihotali se, Christopher je čuo nekoliko žena kako u blizini tračaju i negoduju šapatima.

-... pronašli su Ramsayja kako u kutu flerta sa nekom ženom. Morali su ga odvući od nje.

- Koja je to žena?

- *Njegova* žena.

- Oh, Bože.

- Da. Kako je samo neprikladno da bračni par nastavi s takvim ponašanjem.

- Pretpostavljam da Hathawayevi ne znaju ni za što bolje.

Christopher se suzdržao od širokog osmijeha, boreći se protiv kušnje da se okrene prema tim dvjema starim kvočkama i obavijesti ih da Hathawayevi zapravo znaju za bolje. Samo što ih za to nije briga. Pogledao je Beatrix pitajući se što je ona načula, ali nje se nisu doticali tračevi: svu je pozornost usmjerila na brata.

Leo je završio zdravicu srdačnim željama za buduću sreću i blagostanje zaručenog para. Gosti su podignuli čaše i vedro se složili.

Christopher je uhvatio Beatrix za ruku i poljubio je u stražnji dio zapešća. Htio ju je iznijeti iz punog salona i imati samo za sebe.

- Uskoro - šapnula mu je Beatrix kao da mu je pročitala misli pa mu pustila da je miluje pogledom. -I nemoj me tako gledati - dometnula je. - Od toga mi klecaju koljena.

- Onda ti neću pričati što bih upravo volio raditi. Zato što bi se prevrnula poput štapića.

Ovaj privatni i ugodan trenutak završio je prebrzo.

Lord Annandale, koji je stajao pokraj Lea, progurao se kroz gomilu držeći čašu šampanjca. - Prijatelji moji - rekao je - nadam se da ću dodatno uveličati ovu sretnu prigodu ako s vama podijelim određene vijesti iz Londona.

Gomila je zašutjela od poštovanja.

Christopher je osjetio hladne žmarce niz kralježnicu. Pogledao je Lea koji je izgledao zbunjeno i slegnuo je ramenima.

- Što je ovo? - šapnula je Beatrix.

Christopher je odmahnuo glavom zureći u djeda. - Neka mi je Bog na pomoći, ali nemam pojma.

- Prije odlaska na putovanje u Hampshire - nastavio je Annandale - Njegova Visost vojvoda od Cambridgea obavijestio me da će moj unuk biti nagrađen Viktorijinim križem. To odlikovanje, stvoreno ovoga siječnja, predstavlja najviše moguće vojno odlikovanje za iskazanu hrabrost u borbi s neprijateljem. Sama će kraljica predati odlikovanje kapetanu Phelanu tijekom svečanosti u Londonu idućeg lipnja.

Svi u prostoriji uzviknuli su i s veseljem pozdravili ove vijesti. Christopher je osjetio kako mu sva toplina napušta tijelo. Ovo uopće nije želio, još jedan prokleti komad metala koji će prikačiti na prsa, još jedna jebena svečanost u čast događajima kojih se nije želio prisjećati. Bilo mu je gadljivo što mu je *to* upalo u jedan od najsladkih trenutaka u životu. Proklinjao je djeda koji mu je ovo napravio, a da ga ni jednom riječju nije unaprijed upozorio.

- Lorde, zašto će točno biti nagrađen Viktorijinim križem? - netko je upitao.

Annandale se nasmiješio prema Christopheru. - Možda moj unuk može pogoditi.

Christopher je odmahnuo glavom promatrajući ga bezizražajno.

Na lordovu licu ogledala se ozlojeđenost zbog Christopherova uočljivog manjka entuzijazma. - Kapetana Phelana za ovo je odlikovanje predložio časnik iz njegove regimente koji je ispričao kako ga je vidio da nosi ranjenog časnika na sigurno mjesto pod teškom topovskom vatrom. Naši ljudi bili su odbačeni u pokušaju zauzimanja ruskih pušćanih gnijezda. Kad je spasio časnika, kapetan Phelan održao se na položaju sve dok mu nije stigla pomoć. Ruski položaji zauzeti su, a ranjeni je časnik, poručnik Fenwick, spašen.

Christopher se nije usudio progovoriti dok su vedri povici i čestitke odjekivali prostorijom. Prisilio se i ispio do kraja svoj šampanjac, boreći se

ostati uspravnim i djelovati smireno dok mu se činilo kako klizi prema opasnoj provaliji. Nekako je uspio zakočiti, držati ludilo pod kontrolom i držati se osjećaja odijeljenosti koji mu je trebao, ali kojega se istodobno pribojavao.

Molim te, Bože, pomislio je. Samo da nije zbog spašavanja Fenwicka.

23. POGLAVLJE

Beatrix je osjetila nešto eksplozivno u Christopherovoj mirnoći, pa je pričekala dok ne ispije šampanjac. - Oh, Bože - rekla je dovoljno glasno da je čuju ljudi oko njih. - Bojim se da sam zbog ovih silnih uzbuđenja pomalo omamljena. Kapetane Phelane, biste li me mogli otpratiti do salona?

Pitanje je popraćeno suosjećajnim mrmljanjem, kao što se svaki dokaz ženske nježnije građe uvijek prima.

Beatrix je nastojala izgledati krhko i iznureno, pa se držala Christopherove ruke dok ju je on izvodio iz prostorije. Umjesto salona pronašli su mjesto vani, klupu na šljunčanoj stazi.

Sjedili su bez riječi. Christopher je prebacio ruku preko nje i usnama joj dodirivao kosu. Ona je osluškivala noćne zvuke iz obližnje šume: cijukanje i šuškanje, melodiozne razgovore žaba, klepetanje ptica i šišmiša. Naposljetku je osjetila kako su se Christopherova prsa podignula i spustila u jednom dugom uzdahu.

- Žao mi je - rekla je tiho znajući da on sad razmišlja o Marku Bennettu, prijatelju kojeg nije uspio spasiti. - Znam zašto ti je ovo odlikovanje toliko mrsko.

Christopher nije ništa odgovorio. Jedva primjetno zračio je nečim po čemu je shvatila da mu je od svih mračnih uspomena baš ova jedna od gorih.

- Možeš li odbiti odlikovanje? - upitala ga je. - Odreći ga se?

- Ne mogu svojevolumno. Morao bih učiniti nešto nezakonito ili grozno da se pokrene postupak za oduzimanje.

- Možemo osmisliti nekakav zločin koji bi mogao počinuti - predložila je Beatrix. - Sigurna sam da će moja obitelj imati neke izvrsne prijedloge.

Christopher ju je pogledao očima koje su sjajile poput srebra na mjesecini. Beatrix se na trenutak pobjerala da ga ova šala nije ozlojedila.

Potom mu je smijeh zapeo u grlu i on ju je zagrlio. - Beatrix - šapnuo je. - Uvijek ćeš mi biti potrebna.

Ostali su vani nekoliko minuta dulje nego što su trebali ljubeći se i milujući sve dok oboje nisu teško disali od potrebe koja ih je frustrirala. Njemu se oteo tih uzdah, pa ju je podignuo s klupe i odnio u kuću.

Dok se Beatrix družila s gostima veselo čavrljajući i hineći zanimanje za savjete koje su joj nudili, svako malo pogledala bi prema Christopheru, kad god bi to bilo moguće. Izgledao je smireno, i to stoički, ponašajući se kao pravi vojnik. Svi su mu se ulagivali, čak i oni koji su ga nadmašivali društvenim položajem i aristokratskom krvlju. Ona je osjećala njegovu nelagodu, unatoč kontroliranoj masci na licu, pa možda čak i antagonizam naspram pokušaja prilagođavanja nečemu što mu je nekoć bilo toliko blisko. Nije se više uklapao među stare prijatelje od kojih se nitko nije htio doticati stvarnosti kroz koju je on prošao, kao i djela koja je počinio. Svima je bilo ugodno raspravljati samo o odlikovanjima, zlatnim lentama i domoljubnoj glazbi. Zato je mogao samo nakratko pokazati svoje prave osjećaje, u opreznim dozama.

- Beatrix. - Audrey se pojavila pokraj nje i nježno je odvukla prije nego što se mogla uplesti u novi razgovor. - Dođi sa mnom. Želim ti nešto dati.

Beatrix ju je povela prema stražnjem dijelu kuće i stubama koje su vodile do čudno oblikovane sobe na drugom katu. Bila je to jedna od mnogih šarmantnih stvari u kući Ramsay, te sobe i ekscentrični prostori bez očigledne svrhe kao da su organski izrastali iz glavnog stana.

Sjele su zajedno na stubište.

- Toliko si toga dobroga već učinila za Christophera - rekla je Audrey. - Kad se vratio iz rata, pomislila sam da je on potpuno izgubio sposobnost za sreću. Ali sad mi se čini da mu je puno lakše sa samim sobom... nije toliko turobno zamišljen ni napet. Čak mu je i majka primijetila razliku - i ona je zahvalna na tomu.

- Bila je ljubazna prema meni - rekla je Beatrix. - Iako je očito da ja nisam nevjesta kakvu je očekivala.

- Nisi - priznala je Audrey sa širokim osmijehom. - Pa ipak, ona je odlučna izvući najbolje iz svega. Ti si jedina šansa da Riverton ostane u rukama našeg ogranka obitelji. Ako ti i Christopher ostanete bez djece, imanje će naslijediti njezini rođaci, a to je nešto što ona ne bi mogla podnijeti. Mislim da bih joj se ja puno više sviđala da sam mogla začeti.

- Žao mi je - promrmljala je Beatrix uhvativši je za ruku.

Audreyn osmijeh postao je gorško-sladak. - Nije bilo suđeno. I to je lekcija koju sam morala naučiti. Neke stvari nisu suđene i čovjek se protiv toga može buniti ili to prihvatiti. John mi je pri samom kraju rekao da moramo biti zahvalni na vremenu koje nam je pruženo. Rekao je da jasno

vidi stvari, sada kad mu se život bliži kraju. A to me pak dovodi do onoga što sam ti željela dati.

Beatrix ju je pogledala s očekivanjem.

Audrey je pažljivo razmotala uredno savijen papir iz rukava. Bilo je to neotpečaćeno pismo.

- Prije nego što pročitaš - rekla je Audrey - moram ti nešto objasniti. John je to napisao tjedan prije smrti... ustrajao je na tomu da to sam obavi... i rekao mi je da ga dam Christopheru kad se vrati i ako se vrati. Kad sam ga pročitala, nisam bila sigurna što mi je činiti s njim. Kad se Christopher vratio s Krima, bio je toliko hirovit i uznemiren... mislila sam da je bolje pričekati. Bez obzira na ono što je John tražio od mene, ja sam znala da ne smijem dodatno nauditi Christopheru nakon svega što je prošao.

Beatrix je iskolačila oči. - Misliš da bi mu ovo pismo moglo nauditi?

- Nisam sigurna. Iako smo dio iste obitelji, ja Christophera još uvijek ne poznajem dovoljno da bih to mogla procijeniti. - Audrey je bespomoćno slegnula ramenima. - Znat ćeš na što sam mislila kad ga pročitaš. Ne želim ga pružiti Christopheru ako nisam sigurna da će mu dobro doći i ne želim mu time stvoriti neku nehotećnu muku. Dajem ga tebi u ruke, Beatrix, i pouzdajem se u tvoju mudrost.

24. POGLAVLJE

Mjesec poslije, jednoga sunčanog i toplog listopadskog dana, održalo se vjenčanje u župnoj seoskoj crkvi. Na opće zadovoljstvo građana Stony Crossa, svečanost se odvijala prema od davnina ustaljenim seoskim tradicijama. Svadbena povorka izišla je iz kočija nekoliko ulica od crkve pa prošetala ostatak puta duž staze pune cvijeća i ljekovitog bilja. Sve više i više ljudi pridruživalo im se tijekom prolaska sve dok se svadbena povorka nije pretvorila u radosnu i razdraganu gomilu.

Dodatno cvijeće bilo je postavljeno u dvije goleme košare koje su bile privezane za leđa Beatrixine mule Hectora. Mala mula dostojanstvenim je kasom predvodila povorku dok su žene pokraj nje uzimale cvijeće iz košara i bacale svježe latice i propupale cvjetove na tlo. Na Hectorovu glavu privezali su slamnati šešir ukrašen cvijećem, a s bočne strane oboda probušili su i rupe kroz koje su mu provirivale uši.

- Bože, Alberte - Christopher se tugaljivo obratio psu pokraj sebe. - Ako te usporedim s mulom, mislim da si bolje prošao. - Albert je bio svježe okupan i očešljan, a oko vrata mu je bio ovješena vijenac bijelih ruža. Pas je izgledao kao da je na oprezu i da mu se zbijena gomila ne sviđa ništa više nego Christopheru.

Žene su zauzele jednu polovicu ulice i muškarci drugu, a Christopher bi povremeno pogledao Beatrix. Nju su okruživale seoska djevojke u bijelom, očito sa svrhom zbunjivanja zloduha koji bi mogli pokušati napakostiti mladoj. Christophera je pak okružila počasna garda sastavljena od prijatelja iz Jurišne brigade i nekoliko muškaraca iz konjaničke čete u kojoj je prvotno služio.

Napokon su došli do crkve koja je već bila puna. Glazba violina ispunjavala je zrak vedrim cilikom struna.

Dok je Christopher odlazio prema prednjem dijelu crkve čekati ispred oltara, Beatrix je ostala u stražnjem dijelu s Leom.

- Beatrix, što si ono učinila Hectoru? - upitao ju je brat.

- On je cvjetna mula - odgovorila je razumno.

- Nadam se da te neće uznemiriti vijest kako jede svoj šešir.

Beatrix je suspregnula osmijeh.

Leo se nadvio glavom iznad nje i promrmljao: - Kad te predam ispred oltara, Bea, želim da nešto upamtiš. Ja te ne prepuštam tek tako. Samo mu pružam priliku da te voli poput svih nas.

Beatrixine oči zasuzile su i ona se naslonila na njega. - Baš tako me voli - šapnula je.

- I ja to mislim - odvratio joj je brat šapatom. - Inače ti ne bih dopustio da se udaš za njega.

Ostatak jutra i popodneva prošao je u sreći i veselju. Nakon razmjene zavjeta, prošli su ispod prekrivenih mačeva počasne garde. Prednja su dvorišna vrata bila zatvorena - još jedna tradicija Stony Crossa - i neće se smjeti otvoriti sve dok mladoženja ne plati. Christopher je posegnuo za baršunastom vrećicom, izvukao hrpu zlatnih kovanica i bacio ih u gomilu. Kiša novčića izazvala je radosne usklrike. Bacio je još tri pune šake, a većinu zlatnih komadića uhvatili su i prije nego što je dosegla tlo.

Kad su i zadnji novčić pokupili, skup je nahrupio prema seoskoj ledini na kojoj su dugi stolovi bili puni visoko naslaganih kolača od svih iz Stony Crossa. Beatrix i Christopher hranili su se zalogajima kolača dok su ih seljani posipali komadićima kako bi osigurali plodnost para.

Gomila je nastavila sa slavljem na ledini dok je svadbena povorka odlazila prema kući Ramsay. Uslijedio je golemi svadbeni doručak s beskrajnim nizovima zdravica i radosti.

Kad je ta duga svečanost završila, Beatrix je osjetila olakšanje što može otići na gornji kat i skinuti vjenčanicu. Amelia i služavka pomagale su joj oko skidanja raskošne haljine, a sve tri su se nasmijale kad su iz nje istresle mrvice kolača koje su pale na pod.

- To mi je najmanje drag svadbeni običaj u Stony Crossu - rekla je tugaljivo Beatrix dok je otresala nekoliko preostalih mrvica s ruke. - S druge strane, usrećilo je mnoge ptice.

- Kad smo kod ptica, draga... - Amelia je pričekala da služavka ode po kadu. - Sjetim se stiha iz pjesme Samuela Coleridgea o proljeću: 'Pčele se komešaju... ptice uzlijetaju...'

Beatrix ju je znatiželjno pogledala. - Zašto to spominješ? Sad je jesen, a ne proljeće.

- Da, ali u toj pjesmi spominje se i *parenje* ptica. Mislila sam da bi mi možda mogla postaviti neko pitanje na tu temu.

- O pticama? Hvala ti, ali ja o pticama znam više od tebe.

Amelia je uzdahnula i odbacila suptilan pristup. - Zaboravi proklete ptice. Večeras je tvoja prva bračna noć... želiš li me nešto pitati?

- *Oh*. Hvala ti, ali Christopher mi je već, hm... dao sve informacije.

Amelia je podignula obrve. - Stvarno?

- Da. Iako je koristio drugačiji eufemizam od ptica i pčela.

- Doista? Na što je on ciljao?

- Na vjeverice - rekla je Beatrix. I morala se okrenuti u stranu da suspregne širok osmijeh zbog izraza sestrina lica.

Iako su sutra odlazili na dva tjedna u Cotswolds, Beatrix je pretpostavljala da će prvu bračnu noć provesti kod Phelanovih. Zato je u Christopherovu kuću poslala kovčeg s nešto odjeće, toaletnog pribora i spavaćicom. Ipak, iznenadilo ju je kad je doznala da Christopher ima neke druge planove na umu.

Kad su se pozdravili s obitelji, Beatrix je krenula prema prednjem ulazu s Christopherom. On je svukao uniformu sa sjajnim, zveckavim odlikovanjima i odjenuo jednostavno odijelo od tvida s bijelom kravatom oko vrata. Više joj se sviđao u grubljoj i jednostavnijoj odjeći jer je sjaj Christopherove uniforme bio gotovo nepodnošljiv. Sunce je poprimilo bogatu jesenju zlatnu boju spuštajući se ispod crnoga gnijezda vrbova stabala.

Umjesto kočije koju je Beatrix očekivala, na prilazu se pojavio samo jedan konj, Christopherov krupni škopac.

Beatrix se okrenula i pogledala ga upitno. - Zar neću ja dobiti konja? Kočiju s ponijem? Ili moram kaskati za tobom?

Usne su mu se iskrivile. - Zajedno ćemo jahati, ako si voljna. Imam iznenađenje za tebe.

- Kako nekonvencionalno od tebe.

- Da, i mislio sam da će te to zadovoljiti. - Pomogao joj je uzjahati konja i s lakoćom se popeo iza nje.

Bez obzira na to o kakvom se iznenađenju radilo, razmišljala je Beatrix dok mu se naslanjala na ruke, ovaj trenutak je očaravajući. Uživala je u njegovu osjećaju, u snazi oko sebe, u tijelu koje se lako prilagođavalo svakom konjskom pokretu. Zamolio ju je da sklopi oči kad su ujahali u šumu. Beatrix mu se opustila na prsima. Šumski zrak postao je slađi kako je zahladilo, ispunjen mirisima smole i tamne zemlje.

- Kamo idemo? - upitala ga je pridržavajući mu se za kaput.

- Skoro smo stigli. Nemoj gledati.

Christopher je uskoro zauzdao konja i sjahao pomažući joj da siđe.

Beatrix se zbunjeno osmjehnula kad je promotrila okoliš. Bila je to tajna kuća na imanju lorda Westcliffa. Svjetlost je dopirala kroz otvorene prozore. - Zašto smo ovdje?

- Podi gore i vidi - rekao je Christopher i otišao privezati konja.

Beatrix je podignula nabore svoje plave haljine i uspela se kružnim stubama koje su bile osvjetljene strateški postavljenim lampama u zidnim utorima gdje su nekoć visjele drevne baklje. Došla je do kružne sobe na gornjem katu i prešla prag.

Soba je bila izmijenjena.

Vatrica je plamtjela u nekad ugašenom ognjištu i zlatna svjetlost lampi ispunjavala je zrak. Izgrebeni drveni podovi bili su očišćeni i prekriveni bogatim i debelim turskim tepisima. Tapeti cvjetnog uzorka ublažili su dojam starih kamenih zidova. Stari krevet bio je zamijenjen golemim krevetom od kestenova drva s izrezbarenim plohamama i spiralnim stupovima. Na krevet je postavljen dubok madrac, prebačene luksuzne deke i posteljina te stavljeni pupasti bijeli jastuci. Preko stola u kutu bio je prebačen damastni stolnjak, a iznad njega stajali su srebrni pladnjevi i košare krcate hranom. Kapljice su sjale s bočnog dijela srebrne posude s rashlađenim šampanjcem. A tu je bio i njezin kovčeg koji je bio postavljen pokraj oslikane pregrade za presvlačenje.

Beatrix je zapanjeno krenula dublje u sobu nastojeći sve razgledati.

Christopher je došao za njom. Kad se Beatrix okrenula prema njemu, on joj je gledao lice nježnim i znatiželjnim pogledom. - Možemo svoju prvu bračnu noć provesti ovdje, ako ti se sviđa - rekao je. - Ali ako ti ovo ne odgovara, idemo u kuću Phelan.

Beatrix je jedva mogla govoriti. - Ti si ovo učinio za mene?

Kimnuo je. - Pitao sam lorda Westcliffa mogu li prenoćiti ovdje. A on se nije protivio ni manjim preinakama oko uređenja. Sviđa li ti...

Beatrix ga je prekinula i bacila se na njega pa mu snažno stegnula ruke oko vrata.

Christopher ju je držao i rukama joj polako prelazio preko leđa i kukova. Usnama je pronašao nježnu kožu njenih obraza, bradu i meka, pokorna usta. Beatrix mu je slijepo odgovarala kroz prozirne slojeve užitka drhtavo udišući dok ju je on dugim prstima milovao ispod brade. Usne su im se spojile, a jezici nježno istraživali. Njegov okus bio je mek, suptilan i muževan. Opojan. Još ga je više trebala, pa se borila da ga privuče bliže k sebi, da ga poljubi jače, dok se on opirao tiho se osmjehujući.

- Čekaj. Polako... ljubavi, ima još jedan dio iznenađenja koji ne želim da propustiš.

- Gdje? - upitala je Beatrix, sneno prelazeći rukom preko čela.

Christopher se tiho nasmijao uhvativši je za ramena i gurkajući je naprijed. Zurio je u nju dok su mu sive oči svjetlucale.

- Slušaj - šapnuo je.

Beatrix je čula glazbu kad joj se kucanje srca utišalo. To nisu bili instrumenti, nego skladni ljudski glasovi. Zbunjeno je otišla do prozora i pogledala. Osmijeh joj je razvedrio lice.

Mala skupina časnika iz Christopherove regimente, još uvijek u uniformama, stajala je u redu i sporo pjevušila divnu baladu.

*Ležah na obali Grenlanda,
u zagrljaju držah svoju djevojku;
bješe joj toplo usred vječna leda,
samo što je prebrzo prošla noć.
Volio bih te svakog dana,
svake bih te noći ljubio i veselio,
ako bi ti, privržena, lutala sa mnom.
Preko brda i daleko, daleko...*

- Naša pjesma - šapnula je Beatrix dok se slatka melodija uzdizala do njih.

- Da.

Beatrix se spustila na pod pridržavajući se rukama za prozorsku dasku... na istome mjestu gdje je zapalila tolike svijeće za vojnika koji se bori u dalekoj zemlji.

Christopher joj se pridružio uz prozor, kleknuvši i obgrlivši je. Beatrix je poslala časnicima poljubac na kraju pjesme. - Hvala vam, gospodo! - doviknula im je. - Ovo će mi sjećanje uvijek biti u srcu.

Jedan od njih odazvao se. - Možda niste svjesni toga, gospodo Phelan, ali prema svadbenoj tradiciji Jurišne brigade, svaki muškarac iz mladoženjine počasne garde ima pravo poljubiti mladu prve bračne noći.

- Kakve besmislice - odvratio je Christopher prijateljskim tonom - jedina svadbena tradicija Jurišne brigade koja je meni poznata jest ta da se uopće ne oženiš.

- Pa, to si onda zabrljao, stari moj - likovali su jurišnici.

- Ne mogu ga kriviti za to - kazao je jedan od njih. - Prekrasni ste, gospodo Phelan.

- Lijepa kao mjesečina - kazao je drugi.

- Hvala vam - rekao je Christopher. - A sad mi se prestanite udvarati supruzi i otpust.

- Mi smo započeli posao - rekao je jedan časnik - a na tebi je, Phelane, da ga dovršiš.

Jurišnici su tad otišli vedro pocikujući i izvikujući dobre želje.

- Vode konja sa sobom - rekao je Christopher vedrim glasom. - Sad si doista zapela sa mnom. - Okrenuo se prema Beatrix i podmetnuo joj prste pod bradu primičući je k sebi da ga pogleda. - Što je sad ovo? - upitao je blago. - Što ti je?

- Ništa - rekla je Beatrix promatrajući ga kroz zavjesu od suza. - Nije mi ništa. Samo što... provela sam tolike sate na ovome mjestu sanjajući da ću jednoga dana biti s tobom. Ali nikad se nisam usudila povjerovati da bi se to moglo ostvariti.

- Morala si vjerovati, barem malčice - šapnuo je Christopher. - Inače se ne bi ostvarilo. - Privukao ju je između raširenih bedara i zaštitnički zagrlio. Prošlo je dugo vremena prije nego što joj je tiho progovorio uz kosu. - Beatrix. Jedan od razloga zbog kojih ono popodne nisam vodio ljubav s tobom jest taj što te nisam ponovno htio iskoristiti.

- Nisi - usprotivila se. - Ja sam ti se svojevoljno dala.

- Da, znam. - Christopher ju je poljubio u glavu. - Bila si velikodušna, prelijepa i toliko strastvena da nakon toga nisam više mogao biti ni s jednom drugom. Ali nisam to namjeravao za tvoj prvi put. Večeras ću ti se zato iskupiti.

Beatrix je zadrhtala od senzualnog obećanja u njegovu glasu. - Nema potrebe. Ali ako ustraješ...

- Ustrajem. - Pomilovao ju je rukom po leđima i nastavio je držati, od čega se osjećala sigurno. Tad ju je vrelin usnama počeo ljubiti po vratu, a ona se više nije osjećala u potpunosti sigurnom. Brzo je udahnula kad se on zaustavio na osjetljivome mjestu.

On je osjetio kako s mukom guta pljuvačku, podignuo je glavu i nasmiješio joj se. - Hoćemo li prvo večerati? - Lako je ustao i povukao je sa sobom.

- Nakon onoga golemog svadbenog doručka - odgovorila je Beatrix - više nikad neću biti gladna. Pa ipak... - široko mu se osmjehnula. - Ne bih odbila čašu šampanjca.

Christopher joj je obujmio glavu rukama i brzo je poljubio. - Za taj osmijeh možeš dobiti cijelu bocu.

Pritisnula mu je obraz uz dlan. - Hoćeš li mi prvo otkopčati haljinu.

Okrenuo ju je od sebe i započeo razvezivati niz skrivenih vezica na stražnjem dijelu haljine.

Skidanje haljine doživio je poput pravoga supružničkog čina, bilo je to ugodno i umirujuće iskustvo. Kad joj je ogolio vrat, pritisnuo je usne uz nježnu kožu i počeo je dulje ljubiti pri vrhu kralježnice.

- Hoću li ti skinuti i korzet? - upitao je, usana tik do njezina uha.

Beatrix se čudila samoj sebi što još uvijek može stajati na nogama. - Ne, hvala ti, to mogu sama. - Otišla je u privatnost iza odjevne pregrade povlačeći kovčeg za sobom. Otvorila ga je i pronašla uredno složenu odjeću te muslinsku vrećicu s četkom za kosu i ukosnicama kao i ostalim potrebnim stvarima. Bio je tu i paket zamotan u svijetloplavi papir s vrpcom iste boje. Beatrix je podignula malenu bilješku ispod vrpce i pročitala:

Ovo je dar za tvoju prvu bračnu noć, draga Bea. Spavaćicu je izradio najpoznatiji londonski krojač. Prilično se razlikuje od onih koje ti inače nosiš, ali će se zato jako svidjeti mladoženji. Vjeruj mi.

Poppy

Beatrix je podignula spavaćicu i vidjela da je načinjena od crne tanke tkanine s dugmićima od gagata. Spavaćice koje je ona nosila bile su samo od skromnog bijelog lana ili muslina, pa ju je ovo prilično šokiralo. Ipak, ako je to ono što muževi vole...

Kad je skinula korzet i ostalo rublje, Beatrix je prebacila spavaćicu preko glave i pustila da hladno i svilenkasto klizne preko nje. Tanka tkanina privijala joj se uz ramena i torzo, a zakopčala ju je na struku prije nego što je pala na pod u prozirnim naborima. Bočni prorez dopirao joj je do kuka otkrivajući joj noge kad bi se gibala. A leđa su joj pak bila šokantno izložena s prorezom koji se spuštao sve do dna kralježnice. Izvukla je ukosnice iz kose i ubacila ih u muslinsku vrećicu. Oprezno je izvirila iza pregrade.

Christopher je upravo nalio dvije čaše šampanjca. Okrenuo se prema njoj i sledio se, zureći u nju. - Bože moj - promrmljao je i iskapio čašu šampanjca. Odložio je praznu čašu sa strane i zgrabio drugu, kao da se boji da mu ne ispadne iz ruke.

- Svida li ti se moja spavaćica? - upitala je Beatrix.

Christopher je kimnuo ne skidajući pogled s nje. - Gdje je ostatak?

- Ovo je sve što sam uspjela pronaći. - Beatrix nije mogla odoljeti a da ga ne zadirkuje, okrenula se i pokušala vidjeti kako izgleda na leđima. - Možda sam je obratno odjenula...

- Daj mi da vidim. - Christopher je oštro udahnuo kad se okrenula i pokazala mu gola leđa.

Iako ga je Beatrix čula kako mrmlja neku kletvu, nije se uvrijedila, zaključivši kako je Poppy bila u pravu što se tiče spavačice. Beatrix je strogo suspregnula širok osmijeh kad je vidjela kako je iskapio i drugu čašu koja je bila namijenjena njoj. Otišla je do kreveta i popela se na madrac uživajući u valovitoj mekoći prekrivača i posteljine. Ležala je na boku ne pokušavajući pokriti otkrivenu nogu dok joj se tanka tkanina rastvorila na kuku.

Christopher joj je prišao skidajući putem košulju. Pogled na njega, sa svim gipkim mišićima i suncem opaljenom kožom, ostavljao ju je bez daha. Bio je predivan muškarac, Apolon s ožiljcima, ljubavnik iz snova. I bio je njezin.

Pružila mu je ruku i dah joj je zapeo u grlu kad mu ju je položila na prsa. Prelazila je vršcima prstiju kroz kovrčavo, sjajno runo. Nadvio se nad nju, kapci su mu bili teški, a usne čvrsto stegnute, kao i uvijek kad bi se uzbudio.

Svladala ju je mješavina ljubavi i žudnje, pa je samo izustila: - Christophere...

Dodirnuo joj je usne samo jednim prstom, milujući uzdrhtale obline i koristeći se vrškom palca da ih rastavi. Ljubio ju je namještajući usta pod raznim kutovima. Svaki poljubac pružao mu je dubok i sladak šok, širio je vatru u njemu i onemogućavao mu jasno razmišljanje. Osjećajno je prelazio rukama preko nje s takvom lakoćom koja je više obećavala nego zadovoljavala. Zavodio ju je, i to prilično vješto.

Osjetila je pritisak na leđima dok joj je gurao nogu između njezinih. Prstima joj je milovao grudi, pronašavši bolan vršak bradavice prekriven svilom. Palcem je dirao njezin pupoljak i lagano kružio s takvom mekoćom od koje se uzbuđeno počela koprcati. Vršak bradavice stisnuo je palcem i kažiprstom, nježno pritiskajući tanku tkaninu, pružajući joj pravu navalu žudnje. Ona mu je zastenjala na usnama i prekinula im poljubac dok se borila udahnuti više zraka.

Christopher joj se nadvio nad prsa, a dah mu je prodirao kroz tanku tkaninu i grijao joj kožu ispod nje. Dodirnuo je jezikom ukrućen vršak, vlažno palucajući preko svile, istodobno je frustrirajući i uzbuđujući. Beatrix je krenula drhtavim se rukama osloboditi spavačice.

- Polako - šapnuo joj je, prelazeći joj jezikom preko kože, ne dolazeći još do žuđenog mjesta.

Ona mu je prstima dodirivala obraze i čeljust, a hrapava i obrijana koža joj je pod dlanom bila poput sirova baršuna. Pokušala mu je usmjeriti usta gdje ona želi, a on se tomu odupro s tihim osmijehom. - Polako - ponovio je ljubeći joj meko mjesto između grudi.

- Zašto? - upitala ga je između napornih udaha.

- Tako je bolje za oboje. - Uhvatio ju je ispod grudi i nježno je dotaknuo prstima. - Posebno za tebe. Tako je užitak dublji... slađi... daj mi da ti pokažem, ljubavi...

Nemirno je zabacivala glavu dok joj se on jezikom poigravao s mesom. - Christophere... - Glas joj je drhtao. - Da barem...

-Da?

Bilo je to grozno sebično, a ipak si nije mogla pomoći, a da ne izlance: - Da barem nije bilo nijedne žene prije mene.

Pogledao ju je na takav način da je imala osjećaj kako se rastapa u medu. Spustio je usta pokraj njenih milujući je nježnom i žarkom vrelinom. - Moje srce pripada samo tebi - šapnuo je. - Prije se nije radilo o vođenju ljubavi. Ovo je prvi put i za mene.

Zamislila se na to zureći mu u sjajne, treperave oči. - Znači da je drugačije kad je osoba zaljubljena?

- Beatrix, ljubavi moja, ovo je iznad svega s čim sam se dosad susreo. Nisam mogao ni sanjati o ovome. - Kliznuo joj je rukom preko kuka nježno je potežući prstima za tanku crnu tkaninu kako bi joj dopro do kože. Stegnulo ju je u trbuhu koliko ju je dražio iskusnim dodirrom. - Ti si razlog zbog kojeg živim. Da nije bilo tebe, ja se nikad ne bih vratio.

- Nemoj to govoriti. - Bilo joj je nepodnošljivo pomišljati na to da mu se nešto moglo dogoditi.

- *Sad se sve svodi na nadu da ću biti s tobom...* sjećaš li se kad sam ti to napisao?

Beatrix je kimnula i ugrizla se za usnu kad je zavukao ruku još više ispod prozirnih svilenih nabora.

- Svaka je riječ bila istinita - promrmljao je. - Napisao bih ti još više stvari, ali sam se bojao da te ne uplašim.

-I ja sam htjela više napisati - rekla je drhtava glasa. - Željela sam s tobom podijeliti svaku misao, svaku... - Prekinula je s uzdahom kad joj je pronašao ranjivo mjesto između bedara.

- Tako si topla ovdje - šapnuo je milujući je po intimnome mjestu. - Tako meka. Oh, Beatrix... Zaljubio sam se u tebe samo preko riječi... ali moram ti priznati... draži mi je ovakav oblik komunikacije.

Ona je jedva mogla govoriti koliko joj je um bio omamljen osjetima. - To je još uvijek ljubavno pismo - rekla je kliznuvši mu rukom preko zlatne padine ramena. - Samo u krevetu.

Nasmiješio se. - Onda ću nastojati staviti sve interpunkcijske znakove na pravo mjesto.

-I pazi da ne bude suvišnih participa - dometnula je i on se nasmijao na taj komentar.

Ali nestalo je svakog razloga za zabavu dok ju je milovao, grlio i mučio. Previše je osjeta pristizalo iz raznih smjerova. Prevrtala se od vreline koja se nakupljala u njoj. Christopher ju je pokušao umiriti kako joj je ushit sve više i brže rastao pridržavajući je nježno rukama za drhtave udove.

- Molim te - rekla je dok joj je znoj izbijao po čelu i korijenu kose. - Sad te trebam.

- Ne, ljubavi. Pričekaj još samo malo. - Milovao ju je po bedrima prelazeći joj palcem preko vlažnih nabora spolovila.

Otkrila je da nije moguće zadržati vrhunac i da sve moćnije navire što joj on više govori da se suzdrži. I on je to znao, vrag jedan, jer ju je zadirkivao pogledom dok joj je šaptao: -Nemoj još. Prerano je. - Istodobno ju je prstima lijeno milovao između bedara i prelazio joj usnama preko grudi. Svaki dio tijela bio joj je ispunjen očajničkom žudnjom. - Nemoj se prepustiti - rekao joj je uz nadraženu kožu. - Pričekaj...

Beatrix je dahtala i kočila se nastojeći zaustaviti navalu osjeta. A potom joj je on usnama obujmio bradavicu pa je počeo nježno povlačiti i ona je bila izgubljena. Vrisnula je i podignula mu se do usta i ruku prepuštajući se silnom užitku. Trzala se i stenjala dok su je tresli snažni grčevi i dok su joj se suze nakupljale u očima.

Christopher je pogledao u nju i nešto suosjećajno promrmljao. Prelazio joj je rukama preko tijela i umirivao je dodirima, a potom joj poljupcem odagnao zalutalu suzu. - Nemoj biti uznemirena - šapnuo je.

- Nisam to mogla zaustaviti - rekla je tugaljivim glasom.

- Nisi ni trebala - obratio joj se nježno. - Ja sam se igrao s tobom. Zadirktivao te.

- Ali htjela sam da dulje potraje. Ovo je naša prva bračna noć i već je gotova. - Beatrix je zastala i potom sumorno dometnula: - Barem što se tiče mene.

Christopher je okrenuo lice od nje, ali ona je vidjela da se bori sa susprezanjem osmijeha. Kad je ponovno ovladao samim sobom, pogledao ju je s blagim osmijehom i zagladio joj kosu s lica. - Mogu te ponovno učiniti spremnom.

Beatrix je na trenutak zašutjela dok je razmišljala o istrošenim živcima i mlohavu tijelu. - Mislim da ne možeš - rekla je. - Osjećam se kao iscijedena kuhinjska krpa.

- *Obećavam* ti da ćeš ponovno biti spremna - rekao je glasom u kojemu se osjećalo da ga sve ovo zabavlja.

- Trebat će ti dugo - rekla je Beatrix, još uvijek se mršteći.

Christopher ju je privukao u zagrljaj i pritisnuo usta uz njezina. - Tomu se samo mogu nadati.

Kad ih je oboje razodjenuo, Christopher je posvuda počeo ljubiti njezino namireno tijelo, i to kušajući je kako mu drago. Ona se opružila i izvijala dok joj je disanje postajalo sve brže. Pratio je suptilne znakove njezinih reakcija izvlačeći iz nje vrelinu kao da se radi o plamenu koji treba razgorjeti. Ona je lutala rukama preko njegovih muških dijelova, grube kože i čvrstih satenskih mišića te ožiljaka koji su joj polako postajali poznati.

Okrenuo je Beatrix na bok i podignuo joj koljeno naviše. Osjetila ga je kako ulazi u nju straga, kako raste pritisak dok je rastvara i rasteže nemoguću uskoću. To joj je bilo previše, a ona je ipak željela još. Spustila je glavu na ruku na kojoj se održavao i jecala dok se on saginjao ljubiti joj vrat. Okruživao ju je, ispunjavao... osjetila je kako joj meso bubri od vreline i osjeta, kako joj se tijelo instinktivno prilagođava njegovu.

Šaptao joj je na uho riječi požude, pohvale i obožavanja, pričajući joj o svim načinima na koje ju želi zadovoljiti. Nježno ju je okrenuo na trbuh i još više joj raširio bedra. Zastenjela je kad je osjetila kako joj je gurnuo jednu ruku ispod kukova. Obujmio joj je spolovilo i milovao je dok je istodobno započinjao s dubokim, ustrajnim ritmom. Namjerno je bilo brže nego prije... nemilosrdno. Stenjela je i hvatala se za pokrivače dok su osjeti gorjeli u njoj.

Kad je bila na rubu još jednog vrhunca, on je stao i preokrenuo je. Nije mogla skinuti pogled s rastaljenog srebra njegovih očiju, oluja prošaranih munjama.

- Volim te - šapnuo je, a ona se trznula kad je opet ušao u nju. Omotala je ruke i noge oko njega, ljubila ga i grizla snažan i zamaman mišić ramena. Ispustio je tih zvuk sličan režanju, a potom joj obujmio stražnjicu kako bi je još više podignuo ususret svojim prodorima. Svaki put kad bi nasrnuo tijelo bi mu se intimno trljalo o njezino, stalno joj je milovao spolovilo i doveo je do vrhunca koji joj je potresao svaku tjelesnu stanicu i svaki živac.

Christopher je uronio u nju i ostao tako, prepuštajući se vlažnim grčevima njezina tijela, dok su oboje stenjali istodobno od zajedničkog olakšanja. A potreba ipak nije prestajala. Tjelesno olakšanje dovelo je do žudnje za još većom intimnošću. Christopher ih je okrenuo na bok ne

ispuštajući je iz zagrljaja, dok su im tijela bila isprepletana. Čak ni sad nije osjećao da joj je dovoljno blizak, želio je još više od nje.

Nešto poslije izišli su iz kreveta kako bi se pogostili izvanrednom hladnom večerom koja im je ostala: kriškama pite od divljači, salatama, zrelih crnim šljivama i kolačem natopljenim biljnim likerom. Sve su to zalili šampanjcem, a posljednje dvije čaše ponijeli su u krevet gdje je Christopher izrekao nekoliko lascivnih zdravica. Beatrix je napravila plan kako isprazniti usta puna šampanjca po raznim dijelovima njegova tijela. Igrali su se i nasmijavali jedno drugo, a potom zašutjeli neko vrijeme gledajući kako svijeće dogaraju.

- Ne želim zaspati - promrmljala je Beatrix. - Želim da ova noć vječno potraje.

Osjetila je Christopherov osmijeh na obrazu. - Ne mora potrajati. Ja sam osobno prilično optimističan što se tiče sutrašnje večeri.

- U tom slučaju, idem spavati. Više ne mogu držati oči otvorenima.

Nježno ju je poljubio. - Laku noć, gospođo Phelan.

- Laku noć. - Pospan osmijeh zatitrao joj je na usnama dok ga je gledala kako izlazi iz kreveta ugasiti preostalu svijeću.

Prvo je uzeo jastuk iz kreveta i bacio ga na pod skupa s rezervnim pokrivačem.

- Što to radiš?

Christopher ju je pogledao preko ramena i uzdignuo jednu obrvu. - Sjetit ćeš se da sam ti rekao da ne možemo zajedno spavati.

- Čak ni tijekom prve bračne večeri? - usprotivila se.

- Bit ću ti nadohvat ruke, ljubavi.

- Ali neće ti biti udobno na podu.

Otišao je prigušiti svjetlo. - Beatrix, ovo je, u usporedbi s nekim mjestima na kojima sam spavao, prava palača. Vjeruj mi, bit će mi udobno.

Beatrix je ljutito navukla posteljinu preko sebe i legla na bok. Soba se zamračila, a ona je čula Christophera kako se namješta i njegovo odmjereno disanje. Osjetila je uskoro kako tone u dobrodošlu tminu... ostavljajući njega da se hrva s demonima u snu.

25. POGLAVLJE

I ako je Beatrix smatrala Hampshire najljepšim mjestom u Engleskoj, Cotswolds ga je gotovo zasjenio. Cotswolds, često spominjan i kao srce Engleske, tvorio je lanac padina i brda koji su se širili kroz Gloucestershire i Oxfordshire. Beatrix su oduševljavala bajkovita sela s malenim, urednim kolibama i zelenim brdima punim pupastih ovčica. Budući da je vuna predstavljala najprofitabilniji industrijski proizvod Cotswoldsa pomoću kojega se uljepšavao krajolik i gradile crkve, bilo je više ploča na kojima je pisalo SVE SU OVO PLATILE OVCE.

Beatrix je s užitkom primijetila da i psi ovčari imaju sličan visok status. Seoski stav prema psima podsjetio je Beatrix na jednu romsku izreku koju je nekoćula od Cama... "Da bi se gost osjećao dobrodošlim, i njegov pas treba se osjećati dobrodošlim." U ovom selu ljudi su posvuda vodili pse, pa čak i u crkve na čijim su klupama određena mjesta bila izlizana od vezivanja povodaca.

Christopher je odveo Beatrix do kolibe slamnata krova na imanju lorda Brackleyja. Vikont, stari prijatelj i Annandaleova veza, ponudio im je mjesto kad god ga žele i koliko god ga žele. Koliba se nije mogla vidjeti iz kuće Brackley koja je bila izgrađena s druge strane stare štale. Bila je očaravajuća s niskim nadsvođenim vratima, nakošenim slamnatim krovom i ružičastom pavitinom koja se penjala po vanjskom zidovima.

U središnjoj prostoriji nalazio se kamini kamin, krovne grede, udoban namještaj i prozori s okomitim stupovima s pogledom na stražnji vrt. Albert je otišao pronjuškati po gornjim prostorijama dok su dva lakaja unosila kovčege i torbe.

- Je li ti po volji? - upitao je Christopher opazivši Beatrixino uzbuđenje.

- Kako mi ne bi bilo? - upitala ga je okrećući se oko sebe da sve istraži.

- Ovo je prilično skromno mjesto za medeni mjesec - rekao je Christopher smiješeći se kad mu je prišla i prebacila ruke oko vrata. - Mogao sam te odvesti bilo kamo: Pariz, Firenca...

- Kao što sam ti već rekla, želim tiho i udobno mjesto. - Beatrix mu je žarko utiskivala poljupce u lice. - Knjige... vino... duge šetnje... i *tebe*. Ovo je najljepše mjesto na svijetu. Već mi je žao što ćemo morati otići odavde.

Zahihotao se nastojeći doprijeti usnama do njezinih. -Ne moramo otići za dva tjedna. - Kad joj je uhvatio usne i utisnuo dug, vreo poljubac, Beatrix se rastopila uz njega i uzdahnula.

- Kako bi se običan život uopće mogao usporediti s ovim?

- Običan život bit će podjednako divan - šapnuo je. - Dok god si ti uz mene.

Na Christopherovo inzistiranje, Beatrix je spavala u jednoj od dviju susjednih sobe na gornjem katu odijeljenih tankim zidom od letvi i žbuke. Znao je da joj smeta to što ne može dijeliti sobu s njim, ali on je bio previše nemiran u snu, a noćne more tako nepredvidljive, da nije htio ništa riskirati.

Čak i ovdje, na mjestu velike sreće i veselja, bilo je teških noći. Ustajao bi i munjevito se uspravljao od snova punih krvi i metaka, lica izobličjenih od agonije, a potom bi došao u situaciju da traži pištolj, mač, neko obrambeno sredstvo. Kad bi noćne more bile posebno gadne, Albert bi mu sjeo pri dnu kreveta i pravio mu društvo. Baš kao tijekom rata, Albert je čuvao Christophera dok bi ovaj spavao i bio je spreman upozoriti ga ako bi se neprijatelj približavao.

Ipak, bez obzira na to koliko noći bile teške, dani su bili izvanredni... puni užitka, mira i osjećaja dobrobiti kakav Christopher nije godinama iskusio. Bilo je nečega u tom svjetlu, u mekom i blagom presijavanju preko brda i farmi. Jutro bi uglavnom započelo sunčano, dok bi se nebo postupno punilo oblacima do popodneva. Kiša bi poslije pala po sjajnom jesenjem lišću dajući im šećernu glazuru i izvlačeći svjež miris iz ilovače.

Brzo su ušli u svoju rutinu, jednostavan doručak praćen dugim lutanjem s Albertom, a potom šetnja do obližnjeg trgovišta i razgledavanje dućana i pekarnica ili pak istraživanje starih ruševina i spomenika. Čovjek nije mogao svrsishodno prošetati s Beatrix. Ona bi često zastajkivala pogledati paukove mreže, insekte, mahovinu, gnijezda. Slušala je vanjske zvukove s jednakim užitkom i poštovanjem koje bi drugi pokazivali slušajući Mozarta. Njoj je sve bila simfonija... nebo, voda, zemlja. Svakim danom iznova bi pristupala svijetu živeći sasvim u sadašnjosti i gibajući se ukorak sa svim oko sebe.

Jedne večeri prihvatili su poziv lorda i dame Brackley. Većinu vremena ipak su se držali zasebno, a privatnost bi im prekidala samo posluga koja bi im donosila hranu iz obližnje kuće kao i čistu posteljinu.

Mnoga popodneva proveli su vodeći ljubav uz ognjište ili na krevetu. I što je Christopher više kušao Beatrix, to ju je sve više želio.

Ali on je bio odlučan u vezi s time da je zaštititi od svoje mračnije strane i uspomena od kojih nije mogao pobjeći. Ona je pak bila strpljiva kad bi u razgovoru naletjeli na nekakvu prepreku ili kad bi se nekim pitanjem previše približila opasnom terenu. Bila je podjednako strpljiva kad bi mu se raspoloženje iznenada pogoršalo. A Christopher se sramio što se ona mora nositi s tolikim promjenama njegove naravi.

Bilo je trenutaka kad bi nježnim ispipavanjem potaknula iskru bijesa ili ozlojeđenosti, pa bi se, da joj ne bi odbrusio, povlačio u hladnu tišinu. A i dogovor oko spavanja predstavljao je čest izvor napetosti. Beatrix kao da nije mogla prihvatiti činjenicu da on ne želi nikoga u svojoj blizini dok spava. Nije se samo radilo o njegovim noćnim morama - on doslovno nije mogao zaspati ako je netko drugi bio pokraj njega. Od svakog zvuka bi se trznuo i razbudio. Svaka noć bila mu je borba.

- Barem zadrijemaj sa mnom - Beatrix mu se umiljavala jednog popodneva. - Jedan mali drijemež. Bit će divno. Vidjet ćeš. Samo legni sa mnom i...

- Beatrix - obratio joj se jedva susprežući ozlojeđenost - nemoj me gnjaviti. Nećeš ništa postići, samo ćeš me izluditi.

- Žao mi je - odgovorila mu je skrušeno. - Samo želim biti blizu tebe.

Christopher ju je shvaćao. Ali ta beskompromisna bliskost za kojom je ona žudjela zauvijek će mu ostati nedohvatljiva.

Samo mu je preostajalo da joj se pokuša iskupiti na svaki mogući način koji mu je padao na pamet.

Toliko mu je bila potrebna da mu se činilo kako je ona dio njegove krvi i kako mu je prodrila u samu koštanu srž. Nije razumijevao sve razloge te tajanstvene alkemije. Ali jesu li razlozi uistinu bitni? Čovjek može rastaviti ljubav na svaku nit privlačnosti, a ipak je nikad neće moći u potpunosti objasniti.

Ljubav jednostavno postoji.

Christopher i Beatrix su po povratku u Stony Cross našli kuću Phelan u potpunom rasulu. Posluga se još uvijek prilagođavala na nove stanovnike štala i same kuće uključujući mačku, ježa, kozu, ptice i zečeve, mulu i tako dalje. Ipak, glavni razlog nereda bila je činjenica da je većina soba u kući bila zatvorena i ono što se nalazilo u njima spremljeno tijekom priprema za selidbu kućanstva u Riverton.

Ni Audrey ni Christopherova majka nisu namjeravale ostati u kući Phelan. Audrey je radije živjela u gradu sa svojom obitelji koja ju je

obasipala privrženošću i pažnjom. Gđa Phelan je pak odlučila ostati u Hertfordshireu s bratom i njegovom obitelji. Sluge koje se nisu mogle ili nisu željele preseliti iz Stony Crossa ostat će brinuti se za kuću Phelan i okolne terene.

Gđa Clocker davala je Christopheru detaljan izvještaj o svemu što se događalo za njegove odsutnosti. - Stiglo je još svadbenih darova uključujući divan kristal i srebro koje sam odložila na veliki stol u knjižnici zajedno sa pripadajućim čestitkama. Ondje imate i hrpu pisama i pozivnica. I još nešto, gospodine... Posjetio vas je jedan časnik. Ne radi se o nekom koji vam je bio na vjenčanju, ovo je bio neki drugi. Ostavio je posjetnicu i rekao da će se uskoro vratiti.

Christopherovo lice bilo je bezizražajno. - Kako se zove? - upitao je tiho.

- Poručnik Fenwick.

Nije ništa odgovorio. Ali Beatrix, koja je stajala pokraj njega, ipak je vidjela kako stišće prste sa strane i gotovo neprimjetno dvaput trepće. Christopher je izgledao turobno i daleko, a pomoćnici je samo kratko kimnuo. - Hvala vam, gospodo Clocker.

- Nema na čemu, gospodine.

Christopher je napustio salon i otišao prema knjižnici ne rekavši ni riječ Beatrix. Ona mu je odmah bila za petama.

- Christophere...

- Ne sad.

- Što želi poručnik Fenwick?

- Kako bih ja to mogao znati? - upitao je kratko.

- Misliš li da ima neke veze s Viktorijinim križem?

Christopher je zastao i okrenuo se prema Beatrix s takvom agresivnom brzinom da je ona smjesta zastala kao ukopana. Pogled mu je bio tvrd, poput oštrice. Shvatila je da ga je obuzeo jedan od njegovih napadaja bijesa, kad mu se živci rastegnu do točke pucanja. Sam spomen poručnika Fenwicka potpuno ga je bacio u košmar. Christopher je nekoliko puta duboko udahnuo i uspio kontrolirati pobjesnele emocije. -Ne mogu sad razgovarati - promrmljao je. - Treba mi predah, Beatrix. - Potom se okrenuo i otišao.

- Od mene? - upitala ga je Beatrix mršteći se dok ga je gledala.

Hladnoća među njima potrajala je ostatak dana. Christopher je bio jako tih za večerom, a Beatrix se zbog toga osjećala jadno i uvrijeđeno. Kad god bi u obitelji Hathaway došlo do nekog sukoba, uvijek bi se moglo porazgovarati s nekim u kući. Ipak, sad kad je udana i bez djece, svađa s mužem automatski je značila da neće imati prijatelja. Bi li mu se trebala

ispričati? Ne, nešto u njoj opiralo se toj zamisli. Ništa nije skrivila, samo je postavila pitanje.

Beatrix se, tik pred spavanje, sjetila jednog Amelijina savjeta: nikad nemoj leći u krevet ljutita na svog muža. Bila je u spavaćici i ogrtaču pa je šetala po kući sve dok ga nije pronašla u knjižnici kako sjedi uz ognjište.

- Ovo nije pošteno - rekla mu je s praga.

Christopher ju je pogledao. Vatra mu je bacala žuto-crvene odsjaje po licu blješteći mu u jantarnim slojevima kose. Ruke je uredno sklopio, poput noža na preklapanje. Albert se ispružio na podu pokraj stolice, brade na šapama.

- Što sam učinila? - nastavila je Beatrix. - Zašto ne želiš razgovarati sa mnom?

Suprugovo lice bilo je bezizražajno. - Razgovarao sam s tobom.

- Da, kao stranac. Bez ikakve privrženosti.

- Beatrix - obratio joj se djelujući iznureno - žao mi je. Pođi u krevet. Sutra će sve biti u redu, nakon što se vratim od Fenwicka.

- Ali što sam ja...

- Ti ništa nisi učinila. Pusti me da ovo sam obavim.

- Zašto ja moram biti isključena? Zašto mi ne možeš vjerovati?

Christopherov izraz lica promijenio se i postao mekši. Pogledao ju je s naznakom nečega poput suosjećanja. Ustao je i polako joj prišao dok mu je sjena bila golema i tamna na pozadini vatre iz ognjišta. Beatrix se oslonila na kvaku, a srce joj je sve brže kucalo kako joj se približavao.

- Bilo je sebično od mene što sam te oženio - rekao je. - Znao sam da se nećeš lako pomiriti s onim što ti mogu dati i da ćeš htjeti više. Ali ja sam te upozorio. - Promotrio ju je mutnim očima. Jednom rukom oslonio se na dovratnik iznad njezine glave, a drugu je stavio s prednje strane ogrtača gdje joj se na vratu nazirala bijela čipka spavaćice. Poigravao se čipkom i sagnuo glavu do njezine. - Hoćeš li da vodim ljubav s tobom? - upitao ju je blago. - Hoće li to biti dovoljno?

Beatrix je znala da je pokušava umiriti. Nudio joj je seksualni užitak umjesto prave komunikacije. Bila je to dobro zamjena. Ali iako joj je tijelo reagiralo na njegovu blizinu raspirujući njegov topao miris i obećavajući joj senzualan dodir, um joj se usprotivio. Nije htjela voditi ljubav s njim samo kako bi je zavarao i odvratio od nečega. Htjela je biti *supruga*, a ne objekt kojim se netko poigrava.

- Hoćeš li poslije podijeliti postelju sa mnom? - upitala ga je tvrdoglavo. - I ostati sa mnom do jutra?

Prsti su mu se ukočili. - Neću.

Beatrix ga je mrko pogledala i odmaknula se od njega. - Onda idem sama u krevet. - Prepustila se frustraciji i dometnula na odlasku: - Kao i svake večeri.

26. POGLAVLJE

Ljuta sam na Christophera - rekla je Beatrix Ameliji popodne dok je šetala s njom šljunčanim stazama iza kuće Ramsay. - Prije nego što ti ispričam o ovome, želim te upozoriti da postoji samo jedna razumna strana u ovom sporu. Moja.

- Oh, ništa za to - rekla je Amelia suosjećajno. - Muževi te naljute s vremena na vrijeme. Ispričaj mi svoje viđenje i ja ću se potpuno složiti s tobom.

Beatrix je započela s posjetnicom koju je ostavio poručnik Fenwick i s Christopherovim ponašanjem koje je uslijedilo nakon toga.

Amelia se nasmiješila Beatrix. - Vjerujem da su to oni problemi o kojima ti je Christopher govorio s teškom mukom.

- Istina - priznala je Beatrix. - Ali zbog toga mi nije ništa lakše pomiriti se s tim. Volim ga luđački. Ali vidim kako se bori protiv nekih misli koje mu uđu u glavu ili nekih refleksa koje nastoji suzbiti. A ni o čemu ne želi razgovarati sa mnom. Osvojila sam mu srce, ali to je poput posjedovanja kuće u kojoj su većina vrata trajno zaključana. Želi me zaštititi od svih neugodnosti. To nije pravi brak... ne onakav kakav ti imaš s Camom... sve dok on ne bude voljan podijeliti sa mnom ono najgore, baš kao i najbolje od sebe.

- Muškarci se ne vole izlagati riziku na taj način - rekla je Amelia. - Treba strpljenja. - Ton joj je postao blago hladan, a osmijeh tugaljiv. - Ali mogu te uvjeriti, draga... ne postoji osoba koja može podijeliti samo ono najbolje od sebe.

Beatrix ju je zamišljeno pogledala. - Nema sumnje da ću ga uskoro natjerati na neki očajnički čin. Stalno njuškam i ispipavam teren, i on se opire, a ja se bojim da to ne postane uzorak na kojemu će nam se temeljiti brak ostatak života.

Amelia joj se ljupko nasmiješila. - Nijedan brak ne ostaje uvijek na istom uzorku. To je najbolja i najgora strana braka, činjenica da se

nepobitno mijenja. Pričekaj svoju priliku, draga. Obećavam ti da će ona doći.

Kad je Beatrix otišla u posjet sestri, Christopher je nevoljko razmatrao mogućnost posjeta poručniku Fenwicku. Nije vidio gada otkako su Fenwicka poslali u Englesku da se oporavi od rana zadobivenih kod Inkermana. Nisu se rastali u dobrim okolnostima, blago rečeno.

Fenwick nije tajio kivnost prema Christopheru koji je primio svu pažnju i počasti za koje je on smatrao da ih zaslužuje. Iako su svi prezirali Fenwicka, jednu stvar nitko mu nije mogao poreći: to da je bio predodređen za vojnu slavu. Bio je jahač bez premca, iznimno hrabar i agresivan u borbi. Ambicija mu je bila istaknuti se na bojnopolju i zauzeti mjesto u panteonu legendarnih britanskih ratnih junaka.

Fenwicka je posebno srdila činjenica da mu je upravo Christopher spasio život. Čovjek ne bi puno pogriješio kad bi pretpostavio da bi Fenwick radije nestao na bojnopolju negoli da Christopher za to primi odlikovanje.

Christopher nije mogao dokučiti što sad Fenwick želi od njega. Vjerojatno je čuo za podjelu Viktorijina križa i sad je došao iskazati svoje žaljenje. Dobro. Christopher će ga pustiti da kaže ono što ima, a potom će se pobrinuti da Fenwick napusti Hampshire. Na posjetnici koju mu je Fenwick ostavio bila je naškrabana adresa. Činilo se da je odsjeo u mjesnoj gostionici. Christopher nije imao izbora, morao se ondje naći s njim. Nije bilo šanse da pusti Fenwicka u kuću ili bilo gdje blizu Beatrix.

Popodneвно nebo bilo je sivo i vjetar je šibao, a šumske staze bile su prekrivene sasušanim smeđim lišćem i otpalim granama. Oblaci su zakrili sunce nekim sumornim plavetnilom. Vlažno i prohladno vrijeme zavlдалo je u Hampshireu dok je zima odgurivala jesen u stranu. Christopher se zaputio glavnom cestom uz šumu, a njegov škopac osjećao se žustrim od ovakva vremena pa je jedva čekao protegnuti noge. Vjetar je puhao kroz šumske grane pronoseći zvuk tihih pokreta, kao da se radi o nemirnim duhovima na stablima.

Christopher je imao osjećaj da ga netko prati. Pogledao je preko ramena nadajući se da bi iza sebe mogao opaziti smrt ili đavla. Bila je to morbidna misao koja ga je nemilosrdno progonila nakon rata. Ali znatno rjeđe u posljednje vrijeme.

Sve zbog Beatrix.

Osjetio je iznenadno probadanje u prsima, žudnju da ode gdje god se ona nalazi, da je pronade i privije čvrsto uza se. Sinoć mu se činilo nemoguće razgovarati s njom. Danas je mislio da bi moglo biti lakše. Učinit će sve da pokuša biti suprug kakav joj treba. To neće postići na brzi

prepad. Ali ona je bila strpljiva, opraštala mu je i, Bože dragi, on ju je zbog toga i volio. Misli o ženi pomogle su mu umiriti živce dok je već prilazio gostionici. Selo je bilo tiho, a vrata trgovina zatvorena usred vjetrovita i vlažna rujna.

Gostionica Stony Cross bila je stara i udobna, mirisala je na pivo i hranu, a zidne tapete bile su boje tamnoga meda. Vlasnik, gospodin Palfreyman, poznavao je Christophera još otkako je bio dječak. Srdačno ga je pozdravio, postavio mu nekoliko vedrih pitanja o medenom mjesecu i spremno mu rekao gdje se nalazi Fenwickova soba. Nekoliko minuta poslije, Christopher je pokucao na vrata i napeto čekao.

Vrata su se otvorila, a jedan kut zastrugao je po neravnom parketu.

Poručnik William Fenwick izgledao je Christopheru neskladno u civilnoj odjeći jer ga je uvijek viđao u grimizno-zlatnoj konjaničkoj uniformi. Lice je bilo isto, samo što mu je ten poprimio sobno bljedilo, što pak nije bilo u skladu s čovjekom koji je bio toliko opsjednut jahanjem.

Christopher se instinktivno htio držati što dalje od njega i nevoljko mu se približio. - Poručniče Fenwick - rekao je i provjerio je li mu ispravno salutirao. Ovaj mu je umjesto toga ponudio ruku. Hladna i vlažna ruka drugog muškarca pružila mu je jezovit osjećaj.

- Phelane - Fenwick se nespretno pomaknuo u stranu. - Hoćeš li ući?

Christopher je oklijevao. - Dolje su dva salona i točionica.

Fenwick se blago osmjehnuo. - Nažalost, mene muče stare rane. Teško mi je silaziti i uspinjati se stubama. Zato te molim da ostanemo ovdje. - Izgledao je tugaljivo, čak i pokajnički.

Christopher se malčice opustio i ušao u sobu.

Kao i u ostalim spavaćim sobama gostionice, i ovdje je sve bilo prostrano, čisto i s malo namještaja. Dok je Fenwick uzimao jednu stolicu, primijetio je da ne hoda baš najbolje i da mu je jedna noga primjetno ukočena.

- Molim te, sjedi - rekao je Fenwick. - Hvala ti što si došao u gostionicu. Ja bih opet došao do tvoje kuće, ali drago mi je što sam pošteđen tog napora. - Pokazao je na nogu.

- U zadnje vrijeme bol je sve veća. Rečeno mi je da je pravo čudo što mi je ta noga ostala, ali ja sam se pitao bi li mi bilo bolje da je amputirana.

Christopher je čekao da mu Fenwick objasni zašto je došao u Hampshire. Kad je postalo očito da poručnik ne žuri s iznošenjem te teme, on je naglo rekao: - Došli ste ovamo zato što vam nešto treba.

- Nisi ni približno strpljiv kao što si bio - primijetio je poručnik sa zanimanjem. - Što se dogodilo onom strijelcu poznatom po svojoj sposobnosti čekanja?

- Rat je završio. I sad imam neke bolje stvari za obavljati.

- Nema sumnje da se tiču tvoje mladenke. Pošteno je da ti čestitam na tome. Reci mi, kakva je to žena uspjela obuzdati najodlikovanijeg engleskog vojnika?

- Ona kojoj nije stalo ni do odlikovanja ni do lovorika.

Fenwick ga je pogledao s iskrenom nevjericom i rekao mu:

- Kako to može biti istina? Naravno da joj je stalo do takvih stvari. Pa sad je supruga jednog besmrtnika.

Christopher je tupo zurio u njega. - Molim?

- Pamtit će te se desetljećima - rekao je Fenwick. - Možda stoljećima. Nemoj mi samo pričati da ti to ništa ne znači.

Christopher je lagano odmahnuo glavom ne spuštajući pogled s lica drugog muškarca.

- U mojoj obitelji postoji drevna tradicija vojničke časti - rekao je Fenwick. - Znao sam da ću najviše postići i da će me najdulje pamtiti. Nitko nikad ne razmišlja o precima koji su vodili sitne živote i koje su prvenstveno znali kao muževe i očeve, dobre gospodare, vjerne prijatelje. Nikoga ne zanimaju te bezimene brojke. Ali ratnike se zato štuje. Njih se ne zaboravlja. - Ogorčenost mu je naborala lice mreškajući mu kožu kao da se radi o prezreloj naranči. - Odlikovanje poput Viktorijina križa... to je sve za čim sam žudio u životu.

- Za pola unce lijevanog željeza? - upitao je Christopher sumnjičavo.

- Nemoj sa mnom koristiti taj oholi ton, arogantni magarče. - Čudno, unatoč otrovnim riječima, Fenwick je bio smiren i pribran. - Od samog početka znao sam da nisi ništa više od običnog, praznoglavog tikvana. Samo zgodna popuna za uniformu. Ali pokazalo se da posjeduješ koristan talent: znao si pucati. Onda si otišao u jurišnike gdje si nekako uspio postati vojnik. Kad sam čitao prve izvještaje, mislio sam da se radi o nekom drugom Phelanu. Zato što je Phelan iz tih izvještaja bio ratnik, dok sam ja znao da ti nemaš ono što je potrebno za to.

- Dokazao sam suprotno kod Inkermana - rekao je Christopher tiho.

Opaska je prizvala osmijeh na Fenwickovu licu, osmijeh čovjeka koji je udaljen od života i upravo promatra nezamislivu ironiju. - Da. Spasio si me, i sad ćeš dobiti najviše nacionalno odlikovanje za to.

- Ne želim ga.

- Tim je stvar još gora. Mene su poslali kući, dok si ti postao proslavljeni junak koji je uzeo sve ono što je trebalo biti moje. Tvoje ime će se pamtiti, a tebe za to nije ni briga. Da sam umro na bojnopolju, to bi barem nešto značilo. Ali ti si mi čak i to oduzeo. I izdao najboljeg prijatelja. Prijatelja koji ti je vjerovao. Ostavio si poručnika Bennetta da umre sam. - Pažljivo je promatrao Christophera pokušavajući uloviti trag bilo kakva osjećaja.

- Kad bih to ponovno morao napraviti, opet bih učinio istu stvar - rekao je Christopher bez uvijanja.

Na Fenwickovu licu pojavio se izraz nevjerice.

- Misliš li ti da sam te odvuкао s bojnog polja za dobrobit bilo koga od nas? - Christopher je zahtijevao odgovor. - Misliš li da me briga za tebe ili za uručivanje nekog prokletog odlikovanja?

- Zašto si onda to učinio?

- Zato što je Mark Bennett umirao - rekao je Christopher divljačkim tonom. - U tebi je bilo još dovoljno života da te se spasi. Netko je morao preživjeti usred sve te smrti. Pa ako si to već bio ti, onda neka bude.

Prošla je duga tišina u kojoj je Fenwick razmišljao u sebi o ovoj izjavi. Lukavo je pogledao Christophera, od čega su se ovome nakostriješile dlake na vratu. - Bennettova rana nije bila tako gadna kao što je to izgledalo - rekao je. - Nije bila smrtonosna.

Christopher je zurio u njega bez razumijevanja. Malo je odmahnuo glavom i ponovno se usredotočio na Fenwicka koji je nastavio s pričom.

-... dva ruska husara pronašla su Bennetta i zarobila ga - govorio je Fenwick. - Obradio ga je jedan od njihovih kirurga, a potom su ga poslali u zatvorenički logor u unutrašnjosti. Bio je izložen mukama, nije imao prikladne hrane ni skloništa, a kasnije je bio i na prisilnom radu. Nakon nekoliko bezuspješnih pokušaja bijega, poručnik Bennett se napokon uspio osloboditi. Uspio je stići do prijateljskog teritorija, a u London je vraćen prije otprilike dva tjedna.

Christopher nije mogao vjerovati svojim ušima. Zar bi ovo mogla biti istina? Polako... polako... zujalo mu je u glavi. Mišići su mu se napeli od prijetnje dubokih grčeva. Nije smio popustiti drhtavici, inače neće prestati.

- Zašto Bennett nije razmijenjen tijekom razmjene zarobljenika na kraju rata? - upitao je.

- Čini se da su njegovi čuvari htjeli iskamčiti uvjetovanu sumu novca za njega, baš kao i namirnice i oružje. Pretpostavljam da je Bennett priznao tijekom ispitivanja da je nasljednik brodarskog blaga obitelji Bennett. U svakom slučaju, pregovori su bili problematični i za njih se znalo samo u najvišim krugovima Ministarstva obrane.

- Prokleti gadovi - rekao je Christopher u tjeskobnom bijesu. - Ja bih ga spasio, samo da sam znao...

- Nema sumnje da bi - rekao je Fenwick hladno. - Ipak se, iako je to teško povjerovati, stvar riješila i bez tvojih junačkih podviga.

- Gdje je sad Bennett? U kakvom je stanju?

- Zato sam ti došao u posjet. Da te upozorim. I nakon toga ti više nisam dužnik, razumiješ li?

Christopher je ustao i stegnuo šake. - Na što si me došao upozoriti?

- Na to da poručnik Bennett nije sav svoj. Liječnik koji ga je pratio na brodu do Engleske predložio je da ga se smjesti u psihijatrijsku ustanovu. Zato nisu izvještavali o Bennettovu povratku po časopisima i novinama. Njegova obitelj želi potpunu privatnost. Bennetta su poslali obitelji u Buckinghamshire, ali nakon toga je nestao bez riječi. Ne zna se gdje se nalazi. Upozoravam te zato što sam čuo iz nekih izvora da Bennett krivi tebe za sve svoje kušnje. Ti ljudi vjeruju da te on želi ubiti. - Na licu mu je zatitrao hladan osmijeh, poput pukotine u ledu. - Kako je to ironično, dobit ćeš odlikovanje zbog spašavanja čovjeka kojeg prezireš, a vjerojatno će te ubiti onaj kojega si trebao spasiti. Bolje ti je da ga pronađeš, Phelane, prije nego što on pronađe tebe.

Christopher je izletio iz sobe i brzo krenuo hodnikom. Je li to istina? Ili se radi o nekoj Fenwickovoj sramotnoj manipulaciji? Je li Mark Bennett doista poludio? Ako je to istina, što je sve propatio? Pokušao je pomiriti sjećanja na poletnog i vedrog Bennetta s ovim što mu je Fenwick upravo ispričao. To je bilo nemoguće.

Kvragu... ako ga je Bennett tražio, onda mu neće biti problem pronaći kuću Phelan.

Iskusio je novi strah, prodorniji od ičega što je dosad osjetio. Morao se pobrinuti za to da je Beatrix na sigurnom. Ništa na svijetu nije bilo važnije od njezine zaštite. Spuštao se stubama dok mu je srce lupalo, a topot njegovih koraka kao da je odjekivao slogovima njezina imena.

Gospodin Palfreyman stajao je pokraj ulaza. - Krigla piva prije odlaska? - predložio mu je. - Uvijek će biti besplatno za najvećeg engleskog junaka.

- Ne. Idem kući.

Palfreyman je pružio ruku da ga zaustavi, izgledao je zabrinuto. - Kapetane Phelane, imam stol u točionici... dođite i sjedite na trenutak, kao pravi momak. Izgledate mi malčice bljedunjavo. Donijet ću dobru rakiju ili rum. Jednu prije puta, ha?

Christopher je odmahnuo glavom. - Nemam vremena. -Nije imao vremena ni za što. Istrčao je van. Bilo je mračnije i hladnije nego prije. Kasno popodneвно nebo poprimilo je boju noćne more koja proždire svijet.

Jahao je prema kući Phelan dok su mu uši ispunjavali jezivi krici muškaraca na bojnopolju, zvuci muke, preklinjanja i bola. Bennett je živ... kako je to moguće? Christopher mu je vidio ranu na prsima, a ranije je viđao slične rane po kojima je znao da je smrt neizbježna. Ali što ako je nekim čudom...

Dok se približavao kući vidio je Alberta kako izlazi iz šume i Beatrixino vitko tijelo koje ga je pratilo. Vraćala se iz kuće Ramsay. Snažan nalet vjetra divljački joj je podizao ogrtač boje crnog vina, a i šešir

joj je odletio s glave. Nasmijala se kad je pas otišao uhvatiti ga. Kad je opazila Christophera na cesti, mahnula mu je.

Njega je gotovo svladalo olakšanje. Panika se primirila. Tmina je počela uzmicati. *Hvala ti, Bože*. Beatrix je bila tu, živa i zdrava. Pripadala mu je onako predivna i prpošna, a on će provesti cio život brinući se za nju. Što god poželi, kakve god riječi ili sjećanja zatraži, on će joj to dati. Sad mu je to gotovo izgledalo lagano - snaga ljubavi sve će olakšati.

Christopher je usporio konja. - Beatrix. - Vjetar mu je prenosio glas.

Ona se još uvijek smijala dok joj se kosa lelujala i dok ga je čekala da joj pride.

Zapanjila ga je oštra bol u glavi. Sekundu poslije začuo je pucanj. Poznat zvuk... neizbrisiva tetovaža u njegovu sjećanju. Pucnjevi i fijuk granata, eksplozije, vriska muškaraca, njištanje uspaničenih konja...

Oboren je s konja. Padao je polako, a cio svijet mu se pretvorio u zbrku slika i zvukova. Nebo i zemlja izokrenuli su se. Je li padao gore ili dolje? Udario je o tvrdo tlo i ostao bez zraka, osjetivši kako mu se vrela krv slijeva niz lice u uho.

Još jedna noćna mora. Morao se razbuditi i orijentirati se. Bilo mu je čudno što je i Beatrix s njim u ovoj noćnoj mori, plačući i trčeći prema njemu. Albert mu je prišao bijesno lajući.

Napinjao je pluća da udahne zrak dok mu je srce kucalo poput ribe upravo izvučene iz vode. Beatrix je pala na koljena pokraj njega sa svojom plavom suknjom i uzela mu glavu u krilo.

- Christophere... daj mi da te... oh, Bože...

Albert je zalajao i zarežao kad im je netko pristupio. Nakon kratke stanke, pasje divlje režanje pomiješalo se s glasnim cviljenjem.

Christopher se uspravio da sjedne koristeći se rukavom da obriše potočić krvi koji mu se slijevao sa sljepoočnice. Snažno je zatreptao opazivši sirovu i neurednu pojavu koja je stala samo nekoliko metara od njih. Muškarac je držao revolver.

Christopher je odmah procijenio o kojem se oružju radi - pištolj s bubnjem za pet metaka. Britanski vojni revolver.

I prije nego što je pogledao u njegovo unezvijereno lice, Christopher je znao o kome se radi.

- Bennett.

27. POGLAVLJE

Beatrixin prvi instinkt bio je postaviti se između supruga i stranca, ali Christopher ju je gurnuo iza sebe. Teško je disala od straha i šoka pa je pogledala preko ramena.

Muškarac je nosio civilnu odjeću koja mu je visjela s gotovo kosturski mršavih udova. Bio je visok, a izgledao je kao da nije dobro jeo ni spavao mjesecima. Ofucane krajeve tamne kose trebalo je pod hitno podšišati. Promatrao ih je divljim i neuravnoteženim očima luđaka. Unatoč svemu, ipak se moglo razaznati da je nekoć bio zgodan. Sad je pak bio jedva spašena olupina. Mladić s licem starca i suludim očima.

- Vratio sam se iz mrtvih - rekao je Bennett hrapavim glasom. - Nisi mislio da ću preživjeti, zar ne?

- Bennette... Mark. - Dok je Christopher govorio, Beatrix mu je osjećala fine, gotovo neosjetne drhtaje tijela. - Nisam znao što je bilo s tobom.

- Nisi. - Revolver se tresao u Bennettovoj ruci. - Bio si previše zauzet spašavanjem Fenwicka.

- Bennette, spusti tu prokletu stvar. Ja... *tišina*, Alberte... mene je gotovo ubilo što sam te morao ostaviti ondje.

- Ali ostavio si me. I ja sam otad prošao pravi pakao. Trulio sam i gladovao dok si ti postao veliki engleski junak. Izdajico. Gade... - Uperio je pištolj u Christopherova prsa. Beatrix je uzdahnula i privila mu se uz leđa.

- Morao sam prvo spasiti Fenwicka - rekao je Christopher smireno dok mu je puls divlje otkucavao. - Nisam imao izbora.

- Vraga. Htio si steći slavu spašavanjem više rangiranog časnika.

- Mislio sam da si gotov. A da im je Fenwick došao ruku, izvukli bi iz njega svakakve za nas pogubne informacije.

- Onda si ga trebao ubiti, a mene izvući.

- Ti si potpuno poludio - odbrusio je Christopher. To vjerojatno nije bilo mudro reći muškarcu u Bennettovu stanju, ali Beatrix ga je teško

mogla okriviti zbog toga. - Hladnokrvno ubiti bespomoćnog vojnika? I bez ikakva razloga. To ne bih učinio čak ni Fenwicku. Ako me želiš upucati zbog toga, slobodno, i neka te vrag nosi. Ali ako i jedna dlaka bude nedostajala s glave moje supruge, onda ću te povući u pakao sa sobom. Isto vrijedi i za Alberta... on je bio ranjen dok te branio.

- Albert nije bio tamo.

- Ostavio sam ga s tobom. Kad sam se vratio, krvarila mu je rana načinjena bajunetom, a jedno uho bilo mu je gotovo odsječeno. Tebe više nije bilo.

Bennett je trepnuo i zurio u njega s tračkom nesigurnosti. Tad je skrenuo pogled prema Albertu. Iznenadio je Beatrix kad se spustio na koljena i dao znak psu. - Ovamo, dečko.

Albert se nije pomaknuo.

- On zna što je pištolj. - Beatrix je čula Christophera kako mu se kratko obratio. - Neće ti prići ako ga ne odložiš sa strane.

Bennett je oklijevao. Polako je odložio revolver na tlo. -Dodi - rekao je psu koji je zbunjeno zacvilio.

- Hajde, dečko - obratio mu se tiho Christopher.

Albert je mašući repom oprezno prišao Bennettu. Ovaj je protrljao ofucanu kosu i počeo psa po leđima. Albert mu je dašćući polizao ruku.

Beatrix se oslonila na Christopherova leđa i osjetila kako mu tjelesna napetost polako popušta.

- Albert je bio tamo - rekao je Bennett drugačijim glasom.

- Sjećam se da me lizao po licu.

- Misliš li da bih ga ostavio s tobom da se nisam namjeravao vratiti? - Christopher je zahtijevao odgovor.

- Nije važno. Da je situacija kojim slučajem bila obrnuta, ja bih ubio Fenwicka i spasio tebe.

- Ne bi to učinio.

- Bih - Bennett je nesigurno ustrajao. - Ja nisam poput tebe, ti jebeni časni gade. - Sjeo je na tlo i zaronio licem u Albertovu ofucanu dlaku. Glas mu je bio prigušen kad je rekao:

- Trebao si me barem dokrajčiti prije nego što su me zarobili.

- Ali nisam. I ti si preživio.

- Cijena preživljavanja bila je previsoka i nije vrijedila toga. Ne znaš što sam sve prošao. Ne mogu živjeti s tim. - Bennett je pustio Alberta čiji se izmučeni pogled usredotočio na revolver pokraj njega.

Prije nego što ga je Bennett uspio zgrabiti, Beatrix je rekla: - *Uzmi, Alberte.* - Pas je instinktivno uzeo revolver i donio joj ga. - Dobar si dečko. - Pažljivo je uzela revolver i pomilovala ga po glavi.

Bennett je rukama obgrlio koljena i zaronio licem između njih; bila je to gesta slomljena čovjeka koju je Beatrix isuviše dobro poznavala. Izgovorio je nekoliko nerazumljivih riječi.

Christopher je kleknuo pokraj njega i položio mu snažnu ruku na leđa. - Slušaj me. Nisi sam. S prijateljima si. Kvragu,

Bennette... pođi kući s nama. Ispričaj mi što si sve prošao. Ja ću te poslušati. A onda ćemo pronaći neki način kako ćeš živjeti s tim. Onda ti nisam mogao pomoći. Dopusti mi da to sad učinim.

Doveli su Bennetta kući gdje se srušio od umora, gladi i živčane napetosti. Christopher nije stigao ni reći gospođi Clocker što sve treba učiniti, a ona je odmah procijenila situaciju i poslala posluhu u akciju. Ovo kućanstvo bilo je dobro pripremljeno za boljke i potrebe invalida. Donijeli su kadu, pripremili sobu i unijeli pladanj s običnim, hranjivim namirnicama. Čim se pobrinula za Bennetta, gospođa Clocker umirila ga je tonikom i laudanumom.

Christopher je prišao Bennettovoj postelji zureći u gotovo neprepoznatljive crte lica staroga prijatelja. Patnja ga je posve izmijenila. Ali on će se oporaviti. Christopher se namjeravao pobrinuti za to.

S tom nadom i osjećajem svrhe, Christopher je postao svjestan novoga i krhkoga osjećaja iskupljenja. Bennett nije umro. Uza sve grijehe koje je imao na savjesti, barem jedan bio mu je oprostjen.

Bennett ga je pospano pogledao, a njegove nekočžive tamne oči sad su bile maglovite i bez sjaja.

- Ostat ćeš kod nas sve dok ti ne bude bolje - rekao je Christopher. - I nećeš pokušati pobjeći, zar ne?

- Nemam kamo poći - promrmljao je Bennett i zaspao.

Christopher je izišao iz sobe, pažljivo zatvorio vrata za sobom i sporo prošetao do drugog krila kuće.

Ježica Meduza ležerno je lutala hodnikom. Zastala je kad je Christopher pristupio. To mu je izmamilo slabašan osmijeh. Sagnuo se podignuti je kako mu je to Beatrix pokazala, postavljajući ruku ispod nje. Bodlje su se prirodno spustile kad ju je okrenuo prema sebi. Promatrala ga je ležerno i znatiželjno s trajnim ježevim osmijehom.

- Meduza - obratio joj se blago - ne bih ti savjetovao da noću napuštaš svoje skrovište. Mogla bi te pronaći kakva služavka i što onda? Mogli bi te

odvući do praonice posuđa i tamo te koristiti kao četku za ribanje lonaca. - Odnio ju je u primaću sobu na gornjem katu i odložio u njezino skrovište.

Produžio je do Beatrixine sobe razmišljajući o tomu kako Beatrix doživljava Bennetta kao još jedno ranjeno biće. Nije pokazala nikakvog oklijevanja da ga primi u njihovu kuću. Od Beatrix se i nije moglo manje očekivati.

Ušao je tiho u sobu, opazivši ženu za toaletnim stolićem kako pažljivo dotjeruje kandže na Luckynoj preostaloj šapi. Mačka ju je promatrala dosađujući se dok je lijeno trzala repom. -... moraš se kloniti jastuka na divanu - Beatrix joj je držala lekciju - inače će nam gospođa Clocker skinuti glave.

Christopher je prelazio pogledom preko izduženih i elegantnih crta njezina tijela dok joj se silueta ocrtavala pod svjetlom svijeće što je prodirala kroz muslinsku spavaćicu.

Beatrix je ustala kad je postala svjesna Christopherove prisutnosti pa mu je prišla prirodnom i ležernom ljupkošću. -Boli li te još glava? - upitala ga je zabrinuto, dodirujući mu lagano flaster na sljepoočnici. U svoj strci oko dovođenja Bennetta kući, još nisu imali vremena razgovarati u četiri oka.

Sagnuo se i utisnuo joj nježan poljubac na usne. - Ne. Meci se jednostavno odbiju od ovako tvrde glave.

Ostavila mu je ruku malo dulje na obrazu. - Što se dogodilo kad si razgovarao s poručnikom Fenwickom? Je li te i on pokušao upucati?

Christopher je odmahnuo glavom. - To mi čine samo prijatelji.

Beatrix se blago osmjehnula, a potom uozbiljila. - Poručnik Bennett nije lud, samo da znaš. Uz dosta vremena i odmora, opet će mu biti dobro.

- Nadam se.

Promatrala ga je pažljivo svojim plavim očima. - Sebe kriviš, zar ne?

Kimnuo je. - Tada sam donio najbolju odluku koju sam mogao. Ali nije mi ništa lakše podnositi posljedice te odluke zbog te same spoznaje.

Beatrix se na trenutak ukočila, kao da razmišlja o nečemu. Odmaknula se od njega i prišla toaletnom stoliću. - Imam nešto za tebe. - Beatrix je čeprkala po maloj ladici s prednje strane stolića i izvukla smotan papirić. - To je pismo.

Uputio joj je topao i znatiželjan pogled. - Tvoje?

Beatrix je odmahnuo glavom. - Johnovo. - Pružila mu ga je. - Napisao ga je prije smrti. Audrey se nećkala oko predaje pisma tebi. Ali mislim da je sad pravo vrijeme da ga pročitaš.

Christopher se nije ni pomaknuo, samo je ispružio ruku i primaknuo je k sebi. Držao je u šaci njezinu lelujavu smeđu kosu i nježno je protrljao o svoj obraz. - Ti mi pročitaj.

Otišli su zajedno do kreveta i sjeli na madrac. Christopher je stalno gledao Beatrix u lice dok je ona raširila pismo i počela čitati.

Dragi Christophere!

Čini se da mi je ostalo manje vremena od onoga čemu sam se nadao. Priznajem da me iznenađuje koliko je ovaj život biokratak. Kad sagledam situaciju, vidim da sam previše vremena potrošio na krive stvari i da se nisam dovoljno posvetio onomu što je važno. Ali isto sam tako sujestan da me Bog blagoslovio puno više od drugih muškaraca. Ne moram te tražiti da se brineš za Audrey i majku. Znam da ćeš to učiniti, i to u onoj mjeri do koje ti one dopuste.

Ako ovo čitaš, znači da si se vratio iz rata i da se suočavaš s odgovornostima za koje se nikad nisi pripremao. Dopusti mi da ti ponudim nekoliko savjeta. Promatram te cio život... tvoju nemirnu narav, tvoj nedostatak zadovoljstva u bilo čemu. Ljude koje voliš stavljáš na pijedestal, a potom te oni neminovno razočaraju. Isto to činiš i samome sebi. Dragi brate, ti si sebi najgori neprijatelj. Ako možeš, nauči se da prestaneš očekivati nemoguće savršenstvo, i kod sebe i kod drugih, pa ćeš možda pronaći sreću koja ti je uvijek izmicala.

Oprosti mi što nisam mogao preživjeti... i oprosti sebi što si preživio.

Ovo je život koji ti je namijenjen. I ne smiješ protratiti ni jedan dan.

John

Christopher je dugo šutio dok ga je stezalo u prsima. Zvučalo je poput njegova brata... taj pomalo poučan ton pun ljubavi. - Kako mi nedostaje - šapnuo je. - Predobro me poznavao.

- Znao te onakvog kakav jesi - rekla je Beatrix. - Ali ja mislim da si se ti promijenio. Sad ne očekuješ savršenstvo. Kako bi inače mogao objasniti to da te ja privlačim?

Christopher joj je nježno obujmio lice rukama. - Ti si moj ideal savršenstva, Beatrix Heloise.

Sagnula se sve dok im se nosovi nisu dodirnuli. - Jesi li oprostio sebi? - upitala ga je blago. - Zato što si preživio?

- Pokušavam. - Nije mogao odoljeti bliskosti njezina toploga i oskudno odjevena tijela. Položio joj je ruku na vrat i poljubio je. Lagan drhtaj prešao joj je preko kože. Pažljivo ju je razodjenuo nastojeći suzbiti žudnju koja je prijetila rasplamsavanjem. Svaki pokret bio mu je nježan i lagan dok ga je tijelo boljelo od divljačke želje za tim da je posjeduje. Prelazio je rukama preko nje istražujući tjelesne konture onoga što su riječi već izrazile. Vodio je ljubav i stvarao je, puštajući da ih osjeti oboje preplave. Osjećaj se pretvorio u pokret. A pokret je postao užitak.

Jezikom joj je istraživao usta istodobno ulazeći u nju i stežući joj rukama tamnu svilu od kose. Pokušala se pomaknuti, ali on ju je zadržao na mjestu hraneći je još više i više zadovoljstvom dok joj se svaki udah nije pretvorio u stenjanje i dok nije počela drhtati bez prestanka.

Beatrix je uronila petama u posteljinu, a vrške prstiju zarila mu u leđa. Uživao je u tom laganom bolu obožavajući omamljen i izgubljen izraz njezina lica. Kožom joj se proširilo nježno rumenilo. Ali on nije htio da se ovo još završi, unatoč vlastitoj izgladnjelosti. S bolnim naporom prisilio se na to da ostane nepomično u njoj.

Ona je zajecala podižući kukove. - Christophe, molim te...

- Šššš... - Spustio ju je, poljubio je u vrat i polako joj počeo ljubiti grudi. Uvukao joj je jednu bradavicu u usta draškajući je jezikom i zubima i ostavljajući vlažnu vrelinu iza sebe. Iz njezina grla dopirali su tihi, strastveni jecaji, a unutar njim mišićima stezala ga je u bespomoćnom ritmu. Počeo je pratiti taj nježni pokret gibajući se polako unaprijed i puštajući je da ga steže pri povlačenju. - Pogledaj me - šapnuo joj je, a ona je podignula trepavice i otkrila sve što osjeća u dubini duše.

Podmetnuo joj je ruku ispod glave, a usne su im se spojile dok je ulazio dublje u nju nego ikada prije. Uzela ga je omatajući se rukama i nogama oko njega i držeći se uz njega cijelim tijelom. On je dopustio da ritam postane grublji i brži dok je vodio ljubav sve strasnije i neobuzdanije, a ona se snažno i neumorno gibala kukovima. Izvila se nagore i snažno se ukočila dok ga je jako stiskala svojim mesom izvlačeći vlažnim valovima olakšanje iz njega.

Oboje su bili previše omamljeni od vođenja ljubavi, pa se neko vrijeme nisu mogli ni pomaknuti. Christopher je bio namiren osjećajem otvorenosti i toga da ne mora biti na oprezu, pa je pustio ruku da luta po njoj, i to ne

zbog seksualne namjere, nego zbog poštovanja. Ona se protegnula i zarobila mu noge pod tankim bedrima prebacujući mu ruku preko prsa. Još više se uspela na njega, pa mu je lagano prelazila ustima i nosom kroz dlake na prsima. Ležao je miran pod njezinim toplim tijelom, puštajući je da ga istražuje do mile volje.

Osjetili su vrtoglavicu kad su napokon izašli iz kreveta. Christopher ju je okupao i osušio, pa čak joj i očetkao kosu. A ona mu je donijela ogrtač i sjela na rub kade dok se on kupao. Povremeno bi se samo sagnula i ukrala poljubac. Smišljali su nježnosti. Sitne bračne intimnosti koje znače sve i ništa. Skupljali su ih, kao što se skupljaju riječi i uspomene, a sve im je to imalo posebno značenje.

Beatrix je ugasila sve lampe osim one na noćnom stoliću. - Vrijeme je za spavanje - promrmljala je.

Christopher je stajao pokraj praga gledajući ženu kako se uvlači pod posteljinu dok joj kosa pada preko ramena u labavo svezanoj pletenici. Uputila mu je sad već poznat pogled... strpljiv i poticajan. Beatrixin pogled.

Jedan život s takvom ženom neće mu biti ni približno dovoljan.

Christopher je duboko udahnuo i odlučio.

- Ja ću na lijevu stranu - rekao je i ugasio zadnju lampu.

Ušao je u krevet sa svojom suprugom i zagrlio je.

I zajedno su spavali do jutra.

EPILOG

26. LIPNJA 1857.

HYDE PARK, LONDON

Christopher je čekao s jurišnicima na golemom prostoru sa sjeverne strane parka Hyde, pola milje širokom i tri četvrtine milje dugom, koji je bio namijenjen za devet tisuća ljudi iz svih postrojbi. Bili su tu marinci, draguni, jurišnici, husari, spasitelji, brdske postrojbe i još mnogo drugih koji su blještali na žarkom suncu. Jutro je bilo sparno, bez povjetarca, a obećavalo je dobro prženje stotini tisuća ljudi koji su očekivali svečanost dodjele prvoga Viktorijina križa.

Vojnicima je već bilo teško u uniformama, nekima od vrućine, a nekima od zavisti. - Dobili smo najružnije uniforme u cijelome carstvu - promrmljao je jedan jurišnik gledajući puno ljepše uniforme obližnjih husara. - Mrzim ovu turobnu tamnozelenu.

- A ovako bi bio odlična meta da pužeš prema rovovima u žarkocrvenoj i zlatnoj - odgovorio mu je drugi jurišnik s prijezirnim tonom. - Odmah bi dobio metak u guzicu.

- Briga me. Ženama se sviđaju crveni mundiri.

- Ti bi radije odabrao ženu od toga da te se ne pogodi u guzicu?

- A ti kao ne bi?

Tišina drugog muškarca zaključila je raspravu.

Slabašan osmijeh pojavio se na Christopherovim usnama. Pogledao je prema ograđenom prostoru kraj Grosvenor Gatea unutar kojeg je sjedilo sedam tisuća gledatelja. Beatrix je bila tu s ostatkom Hathawayevih, kao i njegov djed, Audrey i nekoliko rođaka. Kad je složena i neželjena dodjela završila, Christopher se s cijelom obitelji i srodnicima uputio prema hotelu Rutledgeu. Ondje se imala održati privatna večera s posebnim iznenađenjima, a Harry Rutledge već je natuknuo da će se raditi o posebnoj

zabavi. Poznavajući Rutledgea, moglo se to odnositi na bilo što - od tri operna pjevača do skupine dresiranih majmuna. Samo su dvije stvari bile sigurne: Hathawayevi su u Londonu i to će dovesti do divlje i lude terevenke.

Još jedan gost nazočit će privatnoj obiteljskoj večeri u Rutledgeu, a to je Mark Bennett koji je prodao svoj čin i spremao se preuzeti uzde obiteljskoga brodarskog posla. Bennettu su trebali mjeseci da se oporavi od traumatičnih ratnih iskustava, a taj proces još je bio daleko od završenog. Pa ipak, dug boravak kod Phelanovih iznimno mu je godio i pomogao. Bennett je slagao komadić po komadić svoje psihe u nužnom i bolnom postupku. Uz potporu prijatelja punih razumijevanja, on je postupno došao k sebi.

Bennett je sad sve više nalikovao energičnom vragolanu bez dlake na jeziku kakav je nekoć bio. Tijekom dugih i žustrih jahanja po seoskim terenima, stekao je zdraviju boju i vitalnost te povratio izgublenu mišićnu masu. Čak i kad se vratio na obiteljsko imanje u Gloucestershireu, Bennett je često posjećivao Christophera i Beatrix u Rivertonu. Tijekom jednog od tih posjeta upoznao je Audrey koja im je također došla u posjet na dva tjedna.

Audrey se i te kako zbunila kad je opazila visokog i tamnokosog bivšeg vojnika. Christopher nije razumio zašto je njegova uglavnom otvorena šurjakinja postala sramežljiva i nespretna kad god bi Bennett bio u blizini.

- Zato što je on tigar - objasnila mu je Beatrix u četiri oka. - Audrey je labudica, a njih tigrovi uvijek uznemire. Iznimno joj je privlačan, ali misli da nije tip muškarca s kojim bi se trebala družiti.

Bennettu se ona prilično svidjela, samo što bi se povukla svaki put kad bi joj pažljivo pristupio.

Potom su se sprijateljili zapanjujućom brzinom. Odlazili su na zajednička jahanja i šetnje te se često dopisivali kad bi bili razdvojeni. Kad bi bili u Londonu, uvijek su ih vidali zajedno.

Christophera je zaintrigirala promjena u njihovu nekad nelagodnu i nespretnu odnosu, pa je upitao Bennetta što se dogodilo da se to promijenilo.

- Rekao sam joj da sam impotentan zbog starih ratnih rana - rekao je Bennett. - To ju je poprilično umirilo.

Christopher je ostao zatečen, pa ga je oprezno pitao: - Jesi li?

- *Ma vruga* - stigao je Bennettov ljutiti odgovor. - Rekao sam to samo zato što je oko mene bila onako plašljiva. I upalilo je.

Christopher ga je sarkastično pogledao. - Namjeravaš li joj ikad kazati istinu?

Bennettu je zatitrao vragolast osmijeh na usnama. - Možda joj dopustim da me uskoro izliječi - priznao je. - Kad je opazio Christopherov izraz lica, brzo je dometnuo da su mu namjere potpuno časne.

Bio je to dobar par. Christopher je pomislio kako bi mu brat odobrio ovo.

Oglasio se kraljevski pozdrav i zatreštala je teška artiljerija. Svirali su himnu kad je započela smotra, a svi su vojnici tada spustili zastave i prihvatili se oružja. Kraljevska povorka polako se kretala među redovima. A kad je završila smotra, kraljica, njezini pratitelji i odred kraljevskih konjanika krenuli su prema središtu prostora između sudaca i diplomata.

Došlo je do manjeg komešanja kad kraljica nije sjahala uz središnji podij kao što je bilo planirano, nego je ostala na svom konju. Činilo se da želi podijeliti Viktorijine križeve s konja dok joj princ prestolonasljednik bude stajao s lijeve strane.

Dobitnici odlikovanja, njih sveukupno šezdeset dva, pozvani su da pristupe podiju. Christopher je, poput mnogih drugih, bio odjeven u civilnu odjeću jer je prodao čin nakon rata. Za razliku od drugih, u ruci je držao povodac. Koji je bio privezan za psa. Iz nekog neobjašnjivog razloga rečeno mu je da povede i Alberta na svečanost. Ostali jurišnici bodrili su Alberta dok je poslušno išao pokraj Christophera.

- Tako je, dečko!

- Stari, dobro izgledaš!

- Nemoj da ti se nešto omakne ispred kraljice!

- Sve to vrijedi i za tebe, Alberte - rekao je netko, nakon čega su se mnogi počeli smijuljiti.

Christopher je oštro pogledao prijatelje, što je njih još više razdragalo, a potom je poveo Alberta na susret s kraljicom.

Njezino Visočanstvo izgledalo je još niže i zdepastije nego što je očekivao, nos joj je bio kao u sokolice, brada joj se uopće nije vidjela, a pogled joj je bio prodoran. Nosila je grimizni jahaći kaput, generalsku lentu preko ramena i generalska crvena i bijela pera na jahaćem šeširu. Oko jedne punašne ruke nosila je crnu traku u znak žalosti za poginulim vojnicima. A dok je sjedila na konju do podija, bila je u istoj ravnini s dobitnicima odlikovanja.

Christopher je cijenio poslovan i brz način na koji je vodila svečanost. Muškarci su prolazili pokraj nje i stajali da im prikači brončano odlikovanje s crvenom trakom na prsa, a potom su brzo bili otpraćeni. Ovakvim tempom cijela svečanost dodjele neće trajati dulje od petnaest minuta.

Čim su Christopher i Albert stupili na podij, zbunilo ju je kad je čula vedre poklike iz gomile koji su rasli sve dok buka nije postala zaglušna.

Nije bilo u redu da se njemu kliče više nego ostalim vojnicima - zaslužili su jednako iskazivanje počasti za svoju hrabrost i viteštvo. Ali njemu su klicali i vojnici, što ga je potpuno pokorilo. Albert ga je nelagodno pogledao držeći mu se blisko uz bok. - Polako, dečko - promrmljao je.

Kraljica ih je znatiželjno promatrala kad su stali pokraj nje.

- Kapetane Phelane - rekla mu je. - Entuzijazam mojih podanika služi vam na čast.

Christopher je oprezno odgovorio: - Čast pripada svim vojnicima koji su se borili u službi Vašega Veličanstva, kao i obiteljima koje su čekale njihov povratak.

- To je dobro i skromno rečeno, kapetane. - Bore su joj postale dublje u kutovima očiju. - Pridite mi.

Poslušao ju je, a kraljica mu je prikačila brončani križ s grimiznom trakom na kaput. Christopher je krenuo udaljiti se, ali ona ga je zaustavila jednom gestom i jednom riječju. -Ostanite. - Skrenula je pozornost na Alberta koji je sjedio na podiju pa trznuo njuškom i znatiželjno je pogledao. - Kako se zove vaš pratitelj?

- Zove se Albert, Vaše Veličanstvo.

Mrdnula je usnama kao da je u iskušenju nasmijati se. Nakratko je pogledala ulijevo, prema princu prestolonasljedniku. - Obaviješteni smo da se borio s vama kod Inkermana i Sevastopolja.

- Da, Vaše Veličanstvo. Obavio je mnoge teške i opasne zadaće da bi naši ljudi bili na sigurnom. Ovaj križ djelomično pripada i njemu... pomogao mi je u spašavanju ranjenog časnika pod neprijateljskom vatrom.

General zadužen za prenošenje kraljičinih zapovijedi pristupio je i pružio joj čudan predmet. Izgledao je poput... pasjega povodca?

- Pridi, Alberte - rekla je.

Albert ju je spremno poslušao sjedeći na rubu podija. Kraljica je ispružila ruku i stavila mu ogrlicu oko vrata tako vješto da je bilo jasno kako već ima nekog iskustva u tim stvarima. Christopher se sjetio kako je negdje čuo da kraljica ima nekoliko pasa i da su joj ovčari posebno dragi. - Ova ogrlica - rekla je Albertu kao da je on može razumjeti - ukrašena je oznakama regimente i odlikovanjima. Dodali smo i srebrnu kopču kako bismo pohvalili hrabrost i odanost koju si iskazao u službi.

Albert je strpljivo čekao da mu sveže ogrlicu, a potom ju je liznuo po zapešću.

- Bezobraznik jedan - prekorila ga je šapatom i pomilovala po glavi. Potom se kratko i diskretno nasmiješila Christopheru dok su se razmicali propustiti sljedećeg dobitnika odlikovanja.

- Albert, prijatelj kraljevske obitelji - rekla je Beatrix kasnije u hotelu Rutledge smijući se dok je sjedila na podu svog apartmana i promatrala novu ogrlicu. - Nadam se da se sad nećeš uobraziti i umisliti.

- Pokraj tvoje obitelji sigurno neće - rekao je Christopher skidajući kaput i sako te razvezujući kravatu. Spustio se na divan uživajući u svježini prostorije. Albert je otišao do posude s vodom i počeo glasno laptati.

Beatrix je prišla Christopheru, ispružila se cijelim tijelom preko njega i sklopila mu ruke na prsima. - Danas sam bila tako ponosna na tebe - rekla je smiješeci mu se. - Možda i malčice samodopadna zbog svih onih žena koje su uzdisale za tobom, znajući da sam ja ona s kojom si otišao kući.

Christopher je podignuo obrvu i upitao: - Samo malčice samodopadna?

- Oh, dobro sad. *Silno* samodopadna. - Počela mu se poigravati kosom. - Sad kad je ovo s odlikovanjem završilo, imam o nečemu raspraviti s tobom.

Christopher je sklopio oči uživajući u osjetu koji su mu pružali vršci njezinih prstiju na glavi. - O čemu?

- Što kažeš na to da primimo još jednog člana obitelji?

Ovo nije bilo neobično pitanje. Otkako su ustanovili kućanstvo u Rivertonu, Beatrix je povećala njihovu menažeriju i stalno se zanimala dobrotvornim akcijama za spas životinja. Sastavila je i izvještaj za novoosnovano prirodoslovno društvo u Londonu. Iz nekog razloga nije joj bilo teško uvjeriti skupinu starijih entomologa, ornitologa i ostalih prirodnjaka da u svoje redove prime zgodnu mladu ženu. Pogotovo kad im je postalo jasno da ona satima može govoriti o seobama životinja, o biljkama i ostalim stvarima vezanim za životinjska staništa i ponašanje. Čak se pavela i rasprava da se Beatrix pridruži odboru za osnivanje novoga prirodoslovnog muzeja i da ponudi žensko viđenje na razne aspekte tog projekta.

Christopher je sklopio oči i lijeno se nasmiješio. - Krzno, perje ili ljske? - upitao je umjesto odgovora na njezino prethodno pitanje.

- Ništa od toga.

- Bože. Nešto egzotično. Dobro onda, odakle dolazi to stvorenje? Hoćemo li morati do Australije po njega? Islanda? Brazila?

Zadrhtala je osmjehujući se. - Zapravo, već je ovdje. Ali nećeš ga moći vidjeti otprilike... osam mjeseci.

Christopher je brzo otvorio oči. Beatrix mu se smiješila izgledajući sramežljivo, vedro, ali i zadovoljno samom sobom.

- *Beatrix*. - Pažljivo se okrenuo tako da ona dođe ispod njega. Položio joj je ruku na obraz. - Jesi li sigurna?

Kimnula je.

Christopher joj je razdragano prekrpio usta svojima i počeo je divlje ljubiti. - Ljubavi moja... zlato moje...

- Znači, to si želio? - upitala ga je u stanci između poljubaca već znajući odgovor.

Christopher ju je pogledao s takvom radošću da joj se sve zamaglilo i ozarilo. - To je i više od onoga što sam sanjao. I svakako više od onoga što zaslužujem.

Beatrix mu je prebacila ruke oko vrata. - Pokazat ću ti ja što zaslužuješ - obavijestila ga je i ponovno mu spustila glavu k sebi.

SVRŠETAK